

တပေမိမာန်တပုဆု

စိုးမြင့်မောင်

(သာဂုဇေါ)

အိုးအိုးအိုးအိုး

မ တို့ရဲ့ဈေးလေးမှာ

တန်ဖိုး () ကျပ်

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း
စာပေဗိမာန် ခေတ္တစာတည်းမှူးချုပ်
ဦးမျိုးမြင့်မောင် (မျိုးမြတ်မြတ်မြင့်မောင်)က
မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၇၄၉၂ ဖြင့် ပုံနှိပ်၍
မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၃၉၁၁ ဖြင့်ထုတ်ဝေသည်။

အခန်း(၁)

ရန်ကုန်မြို့လယ်၊ မြို့တော်ခန်းမကြီးနှင့်မနီးမဝေးရှိ စတိုးဆိုင် တစ်ဆိုင်အတွင်းဖြစ်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ မာမာဆွေ ဝယ်ယူပြီး ဖြစ်သောပစ္စည်းများကို ပွေ့ပိုက်ထားရသဖြင့်မင်းနိုင်၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးသည် မအားတော့။ သို့သော်လည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေသည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ မာမာဆွေတစ်ယောက် သူလိုချင်သည်များကို လောဘတကြီးဝယ်ယူရန် ကြိုးစားနေဆဲဖြစ်သည်။

“မာမာရယ် မင်းဟာက ဝယ်လို့မပြီးနိုင်တော့ဘူးလားကွာ၊ ဒီမှာလည်းကြည့်ပါဦး မနိုင်မနင်းဖြစ်နေပြီ ”

“အစ်ကိုကလည်း မ အကြောင်း သိရဲ့သားနဲ့ ဒီလို အလုပ်ပိတ်ရက်ကလေးပဲ လာရတာကို လာခိုက်တော့ စုံစေ့အောင် ကြည့်ပါရစေဦး၊ တစ်လက်စတည်းမို့လို့ပါ အစ်ကိုရယ် ”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို စကားပြန်ပြောနေသော်လည်း မာမာဆွေ၏ မျက်လုံးများက ရှိုးကော်စ်အတွင်း ခင်းကျင်းထားသော ပစ္စည်းများထံမှ မျက်လုံးများကမခွာ။ မင်းနိုင်ကတော့ သူ့ဇနီးသည်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ပျက်နေမိသည်။ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင် မင်းနိုင်သည် သူ့ဇနီးနှင့် ဈေးအတူဝယ်ရမည့်အရေး

ကို အလွန်ကြောက်ပါသည်။ မာမာဆွေဘက်ကကြည့်လျှင်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်။ မာမာဆွေက ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်အတူသွားအတူလာ ဈေးဝယ်ရခြင်းကို အထူးနှစ်သက်သည်။ ပီတိဖြစ်သည်။

“ညီမလေး ဒီခြေအိတ်ကလေးတွေ ပြပေးပါဦးကွယ် ”

“ဟား . . မာမာကလည်းကွာ အခုဆောင်းတွင်းပဲကုန်နေပြီ ခြေအိတ်က ဘာလုပ်တော့မှာလဲ ပြီးတော့ သမီးမှာက ခြေအိတ်တွေ အများကြီးလိုမှ မလိုဘဲကွာ”

“ခြေအိတ်ကလေးတွေက ချစ်စရာလေးတွေ၊ မ ချစ်လို့ပါ ပြီးတော့ သမီးခြေအိတ်တွေက သူ့ခြေထောက်နဲ့သေးနေပြီ မတော် တော့ဘူးလေ လာမယ့်ဆောင်းအတွက် ကြိုဝယ်တာပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

မင်းနိုင်က မည်သို့ပင်ပြောသော်လည်း မာမာဆွေကတော့ ဝယ်မည်သာဖြစ်သည်။ သူလိုချင်သည့် ကလေးခြေအိတ်ကလေး တစ်စုံ ရရှိဖို့အရေး သပ်ယပ်စွာခင်းကျင်းထားသည့် အရောင် အသွေးစုံလှသော ခြေအိတ်အစုံလေးပေါင်းများစွာကို မညှာမတာ အားမနာတမ်း မွေနှောက်သည်။ အရောင်းစာရေးမကလေး ကလည်း စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး ရောင်းပေးရှာသည်။ ဘေးက ရပ်ကြည့်နေသည့် မင်းနိုင်မှာ မျက်နှာပူလှသည်။

“ပြီးပါပြီအစ်ကိုရယ် မျက်နှာကြီး ပုပ်မနေပါနဲ့”

ကလေးခြေအိတ်ဝယ်ယူရေးအတွက် အချိန်အားဖြင့် နာရီဝက် ကျော် ကြာသွားသည်။ မာမာဆွေတစ်ယောက် သူတို့ကောင်တာက ကျောခိုင်းသွားမှပင် စာရေးမကလေး သက်ပြင်းချနိုင်သည်။ မာမာဆွေကဲ့သို့သော ဈေးဝယ်သူမျိုး များများမလာနှင့်။ နောက်ထပ် သုံးလေးယောက်သာလာခဲ့လျှင် စာရေးမကလေးခမျာ သူ့အလုပ်ရှင် ကို ရှိခိုးဦးတင်ကာ အလုပ်ထွက်သွားနိုင်သည်။

“ဟယ် အစ်ကို . . . အစ်ကို ခဏ . . . ခဏ အိမ်မှာ အမွှေး ဆပ်ပြာခဲ ကုန်နေတာ အခုမှသတိရတယ်”

စတိုးဆိုင် အထွက်ပေါက်နား ရောက်လုဆဲဆဲ မင်းနိုင်၏ ခြေထောက်များ တုံ့ဆိုင်းသွားရပြန်သည်။

“ဟား . . . မာမာရယ်၊ ဆပ်ပြာခဲများကွာ တို့လမ်းထိပ်ဆိုင် မှာလည်း ဝယ်လို့ရပါတယ်ကွာ ”

မင်းနိုင်ပြောသည့်စကားက လွန်စွာနောက်ကျလှသည်။ မာမာဆွေက လှစ်ခနဲ စတိုးဆိုင်တွင်း ပြန်ဝင်သွားနှင့်ပြီ။

စတိုးဆိုင်အပေါက်ဝတွင် ရောက်နေသောမင်းနိုင် အပြင် ထွက်ပြီး စောင့်ရကောင်းနိုးနိုး၊ သူ့ဖနီးထံသို့ ပြန်လိုက်သွားရ ကောင်းနိုးနိုးနှင့် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေပြီး နောက်ဆုံးတွင် အထုပ်အပိုး မနိုင်မနင်းနှင့် မာမာဆွေထံသို့ ပြေးလိုက်သွားရပြန်သည်။

x x x x x

“ဟယ် ညည်းတို့နှယ် ကြာလိုက်တာ၊ ကလေးက မအေမှန်း ဖအေမှန်းသိနေပြီ၊ ငါ့မှာမနည်းကို ချောထားရတယ်၊ ဒီလိုကြာမှ ဖြင့်လည်း ကလေးကိုခေါ်သွားပေါ့ လူပျို၊ အပျိုလုပ်ချင်နေ သေးတယ်”

မင်းနိုင်တို့မိသားစုက တာမွေ၊ ကျောက်မြောင်းထဲက ငါးလွှာ တိုက်ခန်းတွင် ငှားနေသည်။ Taxi ယာဉ်ရပ်သည်နှင့်မြေညီထပ် တိုက်ခန်းရှေ့တွင် မြေးမလေးကိုချီကာ စောင့်ကြိုနေသော မာမာဆွေ ၏ ကြီးတော်ကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်လှလှက ဆီး၍ အပြစ်တင်သည်။

“အဲဒါ ကြီးလှ တူမကြောင့်ပေါ့၊ ဈေးဝယ်တာ အကြာကြီး ပြီးတော့လေ ကြီးလှရယ် ဘတ်စ်ကားခတောင်မချန်ဘဲ ဝယ်ပစ်လို့ အခု Taxi ငှားပြီး ပြန်လာရတာ ”

“မ က ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်မို့ပါ။ ကဲ ကားခပေးရအောင် အစ်ကိုပဲ တက်ယူပေးဦး၊ လာ မီးလေး မေ့မေ့ဆီကို”

မာမာဆွေက သူ့ကြီးတော်ထံမှ သမီးလေးကို လက်လွှဲယူလိုက် ပြီး အငှားယာဉ်မောင်းသမားချပေးသောသူ၏ ဈေးဝယ်အထုပ်များ ကို စုံမစုံ စစ်ဆေးသည်။

အငှားယာဉ်ခကို ငါးလွှာပေါ် အတက်အဆင်းလုပ်ပြီး ယူပေး ရသည့်အပြင် သမီးလေးကို ကျောပိုးကာ ပြန်တက်လာရသည့် အတွက် မင်းနိုင် အတော်ကလေး မောဟိုက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်း အတွင်း ခင်းထားသည့် ကော်ဇောချပ်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။

“အို- အစ်ကို၊ အစ်ကိုကလည်း ဘယ်လိုနေနေတာလဲ၊ ဘုန်းတွေကံတွေ နိမ့်နေပါဦးမယ် ထစမ်းပါဦး”

“မထဘူးဟေ့-မထတော့ဘူး၊ မင်းနဲ့ဈေးဝယ်လိုက်ရတာ စိတ် ပင်ပန်းတယ်၊ အဲဒီအစား ကျားမြီးသာ ပြေးဆွဲလိုက်ချင်တော့တယ်၊ တကယ်ပြောတာ”

မင်းနိုင်၏စကားက သူ့ဇနီး မာမာဆွေကို အပြုံးလှလှလေး တစ်ခု ဖန်တီးဖြစ်စေသည်။

မာမာဆွေသည်က မိန်းကလေးပီပီ ဈေးဝယ်ရသည်ကို ဝါသနာ ထုံလှသည်။ ဈေးဝယ်ခြင်းကိစ္စကို အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးသဖွယ် ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်တတ်သည်။ ခက်သည်က သူ့ဈေးဝယ်ပြီ ဆိုလျှင် ယောက်ျားဖြစ်သူ မင်းနိုင် ပါရစမြဲပင်။ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းပဲ ဝယ်ဝယ်၊ သားငါး ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပဲဝယ်ဝယ် ခင်ပွန်းသည်မပါ လျှင် မဝယ်တတ်သလိုဖြစ်နေသည်။ အများအားဖြင့် အိမ်အတွက် ချက်ပြုတ်စရာများကို ဒေါ်လှလှ ဝယ်သည်က များသည်။ မင်းနိုင်

အလုပ်ပိတ်သည်စနေ၊ တနင်္ဂနွေကဲ့သို့ ရက်မျိုးတွင် မာမာဆွေသည် စတိုးဆိုင်ကြီးများသို့သွားရန် အားခဲတတ်သည်။ စတိုးဆိုင်သွားရန် ငွေရေးကြေးရေး အဆင်မပြေသေးပါက သူတို့တိုက်ခန်းများ အနီးရှိ အသောကဈေးလေးသို့ ဟင်းချက်စရာများကို ထွက်ဝယ် လိုက်ရမှ ကျေနပ်လေ့ရှိသည်။

ဆိုခဲ့သလိုပင် မာမာဆွေ ဈေးထွက်ဝယ်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် သမီး ကလေး မပါလျှင်သာရှိရမည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မင်းနိုင်ကို မရမက ခေါ်သည်။ မင်းနိုင်သည်က ဈေးရောင်းပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း မှုပြုနေရသူ လူအပေါင်းတို့အား အလွန်အလွန် ဒုက္ခပေးတတ်လွန်း သော၊ ဈေးဝယ်လျှင် သူသာအသာစီးရမှ ပျော်ရွှင်စိတ်ကျေနပ် လေ့ရှိသော သူ့မိန်းမ မာမာဆွေနှင့် ဈေးဝယ်လိုက်ပါရမည်ကို သေရွာမြန်းရမည်ကဲ့သို့ အလွန်ကြောက်ရွာသည်။

သို့သော် မလိုက်ချင်သော်လည်း လိုက်ရပေ၏။ မလိုက်လျှင် မဖြစ်သည့်အကြောင်းတရားများကလည်း ရှိနေသည်။

အခန်း(၂)

“ချမ်းမြေ့ ခြင်ဆေးခွေ” ကုမ္ပဏီရုံးခန်းအတွင်း သူ့အပိုင်စား ရထားသည့်စားပွဲပေါ်တွင် အလုပ်များက တစ်ပုံကြီး ရှိနေသည်။ မာမာဆွေက မေတ္တာဗရပွနှင့် စီစဉ်ပေးလိုက်သော ထမင်းဗူးလေးကို သူ့ကုလားထိုင် နောက်ကျောရှိ ဖိုင်တွဲများတင်သည့်စင်ပေါ်တွင် အသာအယာတင်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် ကျကျနနထိုင်ပြီးမှ ရုံးခန်းအတွင်း သူ့လက်အောက်မှ ဝန်ထမ်းများ စုံမစုံ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေကြည့်လိုက်သည်။

ဤရုံးခန်းအတွင်းတွင် မင်းနိုင်၏ လက်အောက်ဝန်ထမ်းက များများစားစားမရှိ။ စာရေးမကလေးနှစ်ဦးတည်းသာ။ မင်းနိုင်၏ လက်အောက်ဝန်ထမ်းအများစုသည်က ကားလမ်းပေါ်များတွင် ပြေးလွှားနေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

“ဆရာ”

စားပွဲပေါ်ရှိ ဖက်စ်ကြေးနန်းစာရွက်တစ်ရွက်ကို သေသေချာချာ ဖတ်ရှုနေစဉ် သူ၏စားပွဲရှေ့မှ ခေါ်သံကြားသဖြင့် ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။ မင်းနိုင်၏ လက်အောက် ဝန်ထမ်းနှစ်ဦး။ တစ်ဦးက နယ်လှည့်အရောင်းစာရေးကလေး၊ နောက်တစ်ဦးက ယာဉ်မောင်း။

“မင်းတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီကို၊ အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်ဆရာ၊ မိုးတွင်းဆိုတော့ လမ်းတွေက တအားပျက်တာပဲ၊ တစ်လမ်းလုံး ချိုင့်ခွက်တွေချည်းပဲ ထိန်းမောင်းတာတောင် မှပဲ ဘီးနှစ်ခါပေါက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရန်ကုန်အဝင်ကို နည်းနည်းနောက်ကျနေတာပါဆရာ”

“အေး ငါသိပြီးပါပြီ၊ မင်းတို့ကို ငါ ထပ်ပြီးသတိပေးမယ်နော် ရန်ကုန်ကို ဘာကုန်မှ တင်မလာနဲ့ဆိုတာ၊ အခုလည်း ငါထပ်ပြီး မှာမယ်၊ တို့ရဲ့သူဌေးသိရင် မင်းတို့ရော၊ ငါရော မကောင်းဘူးဖြစ်သွားမယ်”

“မလုပ်ပါဘူးဆရာရယ်၊ အခု ဓနုဖြူရောက်မှပဲ လမ်းကလည်း ကြုံ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေ မှာထားလို့ ဆန်အိတ်လေး နည်းနည်းပါးပါး တင်လာတာပါ၊ အခုဆရာကတော်ဆီကို ခေါ်ရုံးဆန်တစ်အိတ်နဲ့ ငှက်ပျောကြော်ထုပ်တွေ လက်ဆောင်ဝင်ပေးခဲ့သေးတယ်၊ ဆရာကတော်က ပြောတယ်၊ နင်တို့ဆရာက ကျုံပျော်သားဆိုတော့ ငှက်ပျောကြော်ကို အရမ်းကြိုက်တာတဲ့၊ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်တဲ့ ဆရာရယ် ဟဲ ဟဲ”

“ဟား မင်းတို့ကလည်းကွာ ငါ့ကိုမပြောမဆိုနဲ့၊ အေး ငါက ငှက်ပျောကြော်က ငါကြိုက်တယ်၊ မှန်တယ် ဆန်အိတ်ဖိုးကိုတော့ မင်းတို့ ပိုက်ဆံယူ”

မင်းနိုင်စကားကို ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးက ပြုံးပြီး ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ဆောင်ပါဆရာ၊ ဆန်အိတ်ဖိုးကို ယူလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

မင်းနိုင် သူ၏တပည့်နှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာလွဲကာ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကလေးကို မသိမသာချသည်။ သူ့ရှေ့မှ

မချိုမချဉ်မျက်နှာပေးဖြင့် ရှိနေသော ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးကို ပြောစရာ စကားများစွာရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း မပြောချင်တော့။ အိတ်ထောင်ထဲက ပိုက်ဆံမသုံးလိုက်ရဘဲ ဆန်အိတ်လက်ဆောင်ရသည့် အတွက် ပီတိတွေ ဝေဖြာနေမည့်ဇနီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်ကာ ခေါင်းရမ်းနေမိသည်။

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းအတွင်း ရုံးလုပ်ငန်းများကို တာဝန်ယူနေရသည့် ဝန်ထမ်းများနှင့်နှိုင်းယှဉ်လျှင် ဈေးကွက်ဖြန့်ချိရေး ဝန်ထမ်းများ၊ အထူးသဖြင့်ကားသမားများက စိုစိုပြေပြေ ရှိလှသည်။ နယ်မြို့များသို့ ကုန်ပစ္စည်းများသွားပို့ပြီး ရန်ကုန်အပြန် ကားသမားများမှာ ကားကို အခွံချည်းသက်သက် ပြန်မောင်းမလာတတ်။ ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပြန်တင်လာတတ်သည်။ ကားခမြိုးမြိုးမြက်မြက် ရတတ်သဖြင့် အချို့က လောဘကြီးကာ ကွန်တိန်နာကား သေးသေးလေးကို အပြန်ကုန်မဆန့်မပြတ်တင်သည့်အတွက် မလိုလားအပ်သော ပြဿနာများ ဖြစ်ရသည်။

ကားလေးကျိုးသည်။ တာယာပွင့်ထွက်သည်။ ပို၍ဆိုးသည်က ရေရှည်တွင် ကားအင်ဂျင်မခံနိုင်။ အချိန်မတိုင်မီတွင် ယာဉ်တစ်စီးလုံး အိုဗာအောလုပ်ရသည်။ ကားနှင့် အကျွမ်းတဝင် မရှိသော်လည်း ဤအပိုင်းလောက်ကိုဖြင့် မင်းနိုင်လည်း သဘောပေါက်နားလည်သည်။

“ကဲ ထားပါတော့ကွာ ကားနဲ့ပတ်သက်လို့ရော ဘာလုပ်စရာ ရှိသေးလဲ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ဘာမှ မရှိပါဘူး”

“မင်းတို့ နားမထောင်ချင်လည်း ငါကတော့ ထပ်ပြောရမှာပဲ မင်းတို့ အပြန်ကုန်တင်တဲ့ကိစ္စ မလုပ်ပါနဲ့ဆိုလည်း လုပ်နေကြ

တာပဲ၊ မင်းတို့ ကုန်ချတဲ့တစ်ချို့ပွဲရုံတွေက တို့သူဌေးရဲ့မိတ်ဆွေတွေ . . . သူကတစ်ခါတလေမှာ အဲဒီပွဲရုံတွေ ရောက်နေတတ်တယ် တွေသွားရင်တော့ ပြဿနာကရှင်းရတော့မှာ၊ မင်းတို့က ဒါဟာဖြင့် အသေးအဖွဲ့ကိစ္စပဲ ရပါတယ်ကွာလို့ဆိုရင် ငါလည်းဘာမှ မတတ် နိုင်ဘူး”

မင်းနိုင်၏ ရာထူးနေရာက တာဝန်ယူရသည်မှာ မလွယ်ကူပါ။ ဈေးကွက်ဖြန့်ချိရေးဆောင်ရွက်ရသည်ကမခက်။ ဝန်ထမ်းများကို ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်ရသည်က အလွန်ခက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အလုပ်ရှင်၏ ကျေးဇူးသစ္စာကိုမသိသော အချို့ကားသမားများသည် လမ်းတွင် ကားက ဘာဖြစ်သည်၊ ညာဖြစ်သည် စသည်ဖြင့် လုပ်ကြံ အကြောင်းပြပြီး ကုန်ပို့ချိန်ကို အချိန်ဆွဲသည်။ ကုမ္ပဏီသို့ပြန်ရောက် လျှင် ပြေစာအတုများဖြင့် အသုံးစရိတ်တင်ကာ ကုမ္ပဏီမှ ငွေပြန် ညှစ်သည်။

တာဝန်ရှိသော မင်းနိုင်မှာ မနည်းပြန်စိစစ်ရသည်။ အဖြစ်မှန် ပေါ်ပေါက်ပါက ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိပေးပြောဆိုရသည်။ ဝန်ထမ်း အလုပ်ပြုတ်မည်စိုးသဖြင့် ထိန်ချန်သင့်သည်ကို ထိန်ချန် ပေးရသည့်အကြိမ်ပေါင်းကလည်း မနည်းလှပေ။ အထက်လူကြီး နှင့် လက်အောက်ငယ်သားအကြား ဤသို့ ထိန်းညှိပေးတတ်သော ကြောင့် မင်းနိုင်ကို သူ့လက်အောက်ဝန်ထမ်းများက ချစ်ခင်ရုံသေ ကြသည်။

“ဆရာ လက်ဖက်ရည်သောက် မထွက်အားတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ကော်ဖီဖျော်ပေးရမလား၊ ဒီအချိန်သောက်ထားမှ နေ့လယ်စာနဲ့မနီးမှာ”

“မဖျော်နဲ့တော့ နှင်းနှင်း၊ အန်ကယ်ဝင်းဦး နေမကောင်းလို့ သူ့ကိုယ်စား အလုပ်ရုံတွေသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဂိုဒေါင်သွားမဲ့ ကားနဲ့ပဲ လိုက်သွားမယ်၊ ကိစ္စပေါ်လာရင် အလုပ်ရုံကိုပဲ ဖုန်းဆက် လိုက်၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ပျဉ်းမနားကိုသွားတဲ့ကား ဖောင်တော်သီနားမှာ ပျက်နေတာရှိတယ်၊ အဲဒီကား ပြန်ကောင်းလို့ ထွက်သွားပြီဆိုရင် သူတို့ထွက်ချိန်ကို သေသေချာချာ ဖုန်းမှတ်တမ်း သွင်းထား ဟုတ်ပြီလား။”

မင်းနိုင် စာရေးမကလေးကို သေသေချာချာမှာပြီး ရွှေပြည်သာ ရှိ သူတို့ကုမ္ပဏီအလုပ်ရုံသို့ သွားရန်ပြင်သည်။ ရုံးခန်းအတွင်းမှ ထွက်မည်ပြုပြီးခါမှ ဖိုင်စင်ပေါ်ရှိ ထမင်းဘူးကလေးကို သတိရ သွားကာ . . .

“ဪ- ငါထမင်းစားချိန် ပြန်မရောက်နိုင်ဘူး၊ ငါ့ထမင်းဘူး ကလေးကို နင်တို့ပဲ အားပေးလိုက်တော့ မဟုတ်ရင် သိုးကုန် လိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါဆရာ၊ ထမင်းတွေရော ဟင်းတွေရော မကျန်စေ ရဘူး၊ ပြီးတော့မှ ဆရာ့ဇနီးက သူ့မောင်တော်အတွက် ထည့်ပေး လိုက်တာကို တခြားသူတွေ ကျွေးရကောင်းလားဆိုပြီး စိတ်ကောက် နေဦးမယ်”

“အပိုတွေမပြောနဲ့၊ စားပြီးနားမလည်သာ မလုပ်နဲ့ ဆေးကြော ပေးထားဦး”

အခန်း(၃)

“အကြီးမကြီး ပြန်ရောက်လာတာအတော်ပဲ မောင်လေးက သမီးကို စောင့်နေတာ”

သမီးဖြစ်သူ သဲစုဝင်း၏ခေါင်းပေါ်မှ ငါးဖန်းကို ကူချပေးရင်း ဦးမောင်ဝင်းက ပြောလိုက်သည်။

“မောင်လေးက ကျောင်းမသွားဘူးလား”

“သား ကျောင်းက ပြန်လာတာပါ။ စာမေးပွဲအတွက် ခုံတွေ စီပြီး အစောကြီး ပြန်လွှတ်တယ်လေ”

သဲစုဝင်းက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ အိမ်ခြေရင်း ဘက်ရှိ မြေစိုက်မီးဖိုချောင်သို့သွားကာ ဒန်ဖလားနှင့် ရေတစ်ခွက် ခပ်လာပြီး ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေသော သူ၏ငါးဖန်းထဲသို့ ရေများ လောင်းထည့်လိုက်သည်။

“သမီး . . . ဒီနေ့ ငါတွေ အများကြီးကျန်နေပါလား”

“ဟုတ်တယ်အဖေရယ်၊ ဒီနေ့ ကွင်းထဲက တောငါးတွေ အရမ်း တက်တယ်လေ၊ ဝယ်နေကျ ဖောက်သည်တွေကလည်း ငါးပြေမလေး ခေါင်းတိုလေး၊ ပြောင်းစားဦးမယ်ဆိုပြီး အားနာပါးနာနဲ့တောင် မဝယ်တော့ဘူး၊ ရောင်းရတာလေးကလည်း အထည်ဖိုးလေး

လာတောင်းလို့ ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒေါ်နီကြီး မဲကြေးနဲ့ နေ့ပြန်တိုး
သွင်းဖို့တောင်မပြည့်လို့ အစောကြီးပြန်လာခဲ့ရတာ မောင်လေးက
ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“သား စားမေးပွဲဖြေရမှာ ဘော့ပင်ကောင်းကောင်း ဝယ်ချင်
တယ်။ ပေတံကလည်းပျောက်နေတယ်။ အဲဒါ မမဆီက ပိုက်ဆံ
တောင်းပြီး ဝယ်မလို့ ”

ချွေးစေးများကြောင့် သနပ်ခါးကွက်ကြားဖြစ်နေသော သဲစုဝင်း
၏ မျက်နှာကလေး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ဗန်းထဲရှိ မရောင်းရဘဲ ကျန်ရှိနေ
သော ငါးတန်ခုတ်သားများနှင့် ငါးကြင်းခေါင်းပွများကို ကြည့်သည်။

“အဖေရယ် ဘော့ပင်နဲ့ပေတံဖိုးလောက်တောင် အိတ်စောင့်
ပိုက်ဆံ မရှိတော့ဘူးလား၊ ဒီလောက်ပိုက်ဆံကလေးနဲ့ သမီးကို
မျှော်ရသလား”

ပြောပြီးခါမှ သူ့အဖေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရ
သည်။ နေညှိချိန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် လေပြိုတတ်သည့် ဖခင်ကြီး
သည်ဘုံဆိုင်သို့ မသွားရလျှင် မနေနိုင်သည်ကလည်း သူ့အသိပင်။
သူ့၏ဖခင် ဦးမောင်ဝင်းတွင် အရေးကြုံတိုင်း ငွေမရှိသည်က
များသည်။

“အေးပါ သမီးရယ်၊ သမီးရောင်းမကောင်းတာ အဖေလည်း
သိပါတယ်။ မောင်လေးအတွက် အဖေ သွားရှာလိုက်ပါ့မယ်၊ အဖေ
ထရ်အော်ဒါရက်ပေးထားတာ ရဖို့ရှိပါတယ်။ ကမ်းနားသွားရမှာ
မို့ပါ။ ဒူးဆစ်တွေနာနေတော့ ကားအတက်အဆင်း ဒုက္ခရောက်လို့
မသွားဖြစ်တာပါ”

ဖခင်ကြီး မျက်နှာမသာမယာဖြစ်သွားသည်ကိုတော့ သဲစုဝင်း
မမြင်လိုပါ။

“ထားလိုက်ပါတော့အဖေရယ်၊ သမီး ဒီငါးတွေ ရပ်ကွက်ထဲ လှည့်ရောင်းလိုက်ရင် ပိုက်ဆံရလာမှာပါ”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မီးဖိုချောင်မှ ရေကိုခပ်ပြီး ငါးဗန်းထဲ လောင်းထည့်လိုက်ပြန်သည်။

“သမီး ထမင်းစားပြီးမှ သွားပါလား”

“ထမင်း မစားသေးပါဘူးအဖေရယ်၊ အခုလို လတ်တုန်းလေး ရောင်းမှ မဟုတ်ရင် လူတွေကချေးများတယ်”

ငါးဗန်းကိုရွက်ပြီး ထွက်သွားရှာသော သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ဦးမောင်ဝင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်သာရှိသော သူတို့မိသားစု၏ စားဝတ်နေရေးက အဓိက အားဖြင့် သမီးကြီးဖြစ်သူ သဲစုဝင်းအပေါ်တွင်သာ မှီခိုနေရသည်။ လှသွေးကြွယ်ကာ အလှမာန်ဝင့်ရမည့်အပျိုအရွယ်ဖြစ်သဖြင့် ဝတ်ကောင်းစားလှလေးများနှစ်သက်ရှာသည့် သမီးကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ အငယ်ကောင်ကိုမွေးပြီး ဆုံးပါးသွား ခဲ့ရသော အမေတူသမီးပီသစွာ ချောမောပြေပြစ်သော ရုပ်ရည် ရူပကာနှင့် ငါးစိမ်းရောင်းသည့်အလုပ်သည် သူ့သမီးနှင့်မလိုက်ဖက် ဟု ဦးမောင်ဝင်းက မြင်သည်။ သို့သော် မည်သို့မှ မတတ်နိုင်။

ဦးမောင်ဝင်းက အသက်ခြောက်ဆယ်၏ သည်ဘက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီ။ သဲစုဝင်း၏ မိခင်မဆုံးမိကဆိုလျှင် ဦးမောင်ဝင်း သည် သူတတ်ကျွမ်းသည့် ထရံရက်လုပ်သည့်ပညာဖြင့် မိသားစု၏ စားဝတ်နေရေးကို မပူပင်ရအောင် စီမံဖြည့်တင်းနိုင်သူဖြစ်သည်။ သားအမိသားအဖသုံးဦး ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ဘဝ၏အချိန်အတော် များများကို ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဦးမောင်ဝင်းသည် လူပျိုလူလွတ် ဘဝကပင် အသောက်အစား မကင်းသူဖြစ်သော်လည်း ထိုသို့

သောက်စားတတ်ခြင်းသည် သူ့မိသားစုအတွက်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်သော်လည်းကောင်း ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့။

ဦးမောင်ဝင်း၏ သည်းအူလှုပ်မတတ် ချစ်ရပါသော ဇနီး ဖြစ်သူသည် သဲစုဝင်း၏မောင်လေးကို မီးဖွားစဉ် ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေဖြစ်ကာ အရက်ကို ပိုမို ဖိသောက်လာတော့သည်။ အလုပ်ကို မည်မည်ရရ မလုပ်တော့။ သဲစုဝင်းနှင့် သူ၏မောင်လေးသည် ရှစ်နှစ်တိတိကွာသည်။ မိခင် ရင်းချာကို မြင်ပင်မမြင်ဘူးလိုက်သော မောင်လေးကို သဲစုဝင်း အလွန်သနားသည်။

x x x x x

ဈေးသည်အများစုက အောက်ဈေးဟုခေါ်သော စည်ပင် သာယာရေးအဖွဲ့ပိုင် အောင်ချမ်းသာဈေးလေး၏ နံနက်ခင်း ဝေလီ ဝေလင်းအချိန်။ ဈေးသည်များက တဖွဲဖွဲရောက်ရှိလာသည်။ ဈေးဆိုင်ခန်းနေရာ အတည်တကျမရရှိဘဲ ပျံ့ကျရောင်းချမည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်သည်များက အစောဆုံး ရောက်ရှိပြီး ဈေးခေါင်း ကြီး သတ်မှတ်ပေးသောနေရာတွင် အလှအယက် ခင်းကြရသည်။ သူတို့နှင့်အပြိုင် စောစောစီးစီး ရောက်ရှိလာသူများက သဲစုဝင်း ကဲ့သို့ ငါးသည်မကလေးများပင် ဖြစ်သည်။

“လုံးလုံးရယ် နင်တော့မသိဘူးဟာ၊ ငါ့မျက်လုံးတွေကတော့ ကျိန်းစပ်စပ်နဲ့ အိပ်ရေးမဝဘူးဟယ်”

သဲစုဝင်းက ခြင်းတောင်းထဲမှ ငါးများကို လင်ပန်းအတွင်း သေသေချာချာ ဖြန့်ခင်းရင်း သူ၏ဘေးတွင် ရှိနေသော လုံးလုံးဆို သည့် ငါးသည်မကလေးကိုပြောပြီး တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်သည်။

“အတူတူပါပဲအေ၊ ညဘက်ဆို ကိုရီးယားကားတွေက ကောင်းလွန်းလို့ မကြည့်ဘဲနဲလည်း မနေနိုင်ပါဘူးအေ၊ မနက်စောစောထရမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ကြည့်မိတာပါပဲ၊ ဒေါ်မိန်းကလေးရေ ဒီကိုရေတစ်ပုံးတို့။”

တစ်ခဏချင်းဆိုသလို ငါးစိမ်းတန်းအတွင်း ငါးသည်မ ကြီးကြီးသေးသေးများ အစုံအစေ့ရောက်ရှိလာပြီး အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ဓားသွေးသည့်အသံ၊ ရေလောင်းချသံများဖြင့် ဆူညံလာတော့သည်။ ဈေးဝယ်သူများကလည်း တစ်စထက်တစ်စ များပြားလာသည်။

ဈေးဝယ်သူအများစုဖြစ်သော အိမ်ရှင်မများအနေဖြင့် ဈေးသို့ရောက်ပြီဆိုလျှင် သူတို့၏ပထမဦးစားပေးနေရာသည် သားငါးတန်းပင် ဖြစ်သည်။

အောင်ချမ်းသာဈေးအတွင်းရှိ ငါးစိမ်းတန်း၏အဝင်ထိပ်တွင် ကြက်သားသည်နှင့် အမဲသားသည်ရှိပြီး အထွက်တွင်မူ ဝက်သားသည်က ပိတ်ထားသဖြင့် ဈေးဝယ်ရသူများ အဆင်ပြေသည်။ သို့သော် ဤဈေးကလေးက နံနက်ပိုင်းသာ စည်ကားပြီး ကိုးနာရီခွဲဆယ်နာရီခန့်ဆိုလျှင် ဈေးကွဲပြီ။

၎င်းဈေးကွဲချိန်လောက်တွင် -

“ဟဲ့ လုံးလုံး၊ ဒေါ်နီကြီး ဟိုဘက်ထိပ်ရောက်နေပြီ ငါပြေးတော့မယ်ဟယ်၊ နင် ကြည့်ပြောပေးထား”

“အေး အေး၊ နင် သွားတော့ ငါကြည့်ပြောလိုက်မယ်”

သဲစုဝင်းက ဒေါ်နီကြီးဟုခေါ်သော ဒေါ်နီနီအမည်ရှိသည့် အမျိုးသမီးကြီး။ ဝဇ္ဇာကိုယ်ရှိသော်လည်း အသက်အရွယ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ ဖြိုးလိမ်းပြင်ဆင်ထားပြီး ရွှေကိုင်းမျက်မှန်လေးနှင့်ဆိုတော့ လူရိုသေရှင်ရိုသေရှိသည့်ရုပ်မျိုး။ သူသည်

အောင်ချမ်းသာဈေးလေး ဈေးကွဲချိန်တွင် ရောက်လာနေကျမြဲပင်။ သူ့ကိုဖြင့် ဈေးသူဈေးသားများ၏ ကျေးဇူးရှင်ဟု ဆိုရလေမည်လား။ မြီးစားရှင်ဟု ခေါ်ရလေမည်လား။ နှစ်စဉ် ဝါခေါင်လ ရောက်တိုင်း တောင်ပြုံးပွဲတော်ကို သွားရောက်တတ်ပြီး မြို့တော်ရှင်ရွာတော်ရှင် နတ်နန်းများတွင် တွေ့ရတတ်ခြင်း၊ မ၊မည့် စ၊မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သူဟု သတင်းရှိသူဖြစ်သဖြင့် နတ်ကတော်ဟု အမည်တပ်ရလေမည်လား။ သည့်အပြင် ဟိုအရောင်းအဝယ် သည်အရောင်းအဝယ် ကိစ္စများတွင်လည်း နှုတ်၏ စောင်မမှုဖြင့် ငွေအသပြာခွာယူတတ်သဖြင့် ပွဲစားဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုကိုလည်း ရယူထားသေး၏။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ခေတ်စားနေသော အသင်းအပင်းများတွင်လည်း ဝတ်စုံကြီး တကြားကြားနှင့် တွေ့ရတတ်သဖြင့် လူမှုရေးလုပ်ငန်းများတွင် တက်ကြွစွာ လှုပ်ရှားနေသူဟု ထင်ရဟန်လည်းရှိလေသည်။ သူ့ကိုမည်သို့ပင် အမည်သညာပြုသည်ဖြစ်စေ၊ အထင်အမြင်အားဖြင့် မည်သို့ပင်ရှိပါစေ သူသည် ဈေးသူဈေးသားများနှင့် စီးပွားဖက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါလျှင် ငြင်းနိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။

သို့ဖြစ်ငြားလည်း ဒေါ်နီနီ ဈေးသို့ဝင်လာပြီဆိုလျှင်ဖြင့် ဈေးသည်အချို့ လစ်ပြေးကုန်သည်။ အချို့ဈေးသည်များက ဈေးမကွဲသေးမီ သူ့လာချိန်ကို မှန်းဆပြီး ဈေးသိမ်းနှင့်ကြသည်။ ဒေါ်နီနီနှင့် မကင်းနိုင်လေသော ဈေးသည်များထဲတွင် သဲစုဝင်း တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်လေရာ -

“ဒီက ကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“သဲစုက အစောကြီးကတည်းက ကုန်သွားလို့ ပြန်သွားပြီ ဒေါ်နီကြီးရဲ့ ဒါကသမီးအတွက်”

လုံးလုံးက သူ့အတွက်ကိုယ်တာငွေကိုပေးလိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းအတွက် ပြောင်ပင် ညာပြောလိုက်သည်။

“အစောလေးကပဲ ငါလှမ်းတွေ့လိုက်ပါသေးတယ်အေ၊ ညည်းတို့ကလည်း ဝိုင်းညာပေးနေပြန်ပြီ”

ဒေါ်နီနီက ငါးသည်မလေး လုံးလုံး ပေးသည့်ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ၏ဖောင်းကားနေသော လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုထုတ်ကာ ဘော့ပင်တို့၍ စာရင်းမှတ်သည်။ တံတောင်ဆစ်နားအထိ ရောက်နေသော လက်ကောက်ကြီးများက ဝင်းခနဲလက်ခနဲ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်များတောက်ပလျက်ရှိပြီး ချွင်ခနဲ ချွမ်ခနဲ အသံပေးကာ မြင်သူတကာ၏အာရုံကို လွန်စွာမှ ဖမ်းစားနိုင်ပေသည်။

“ဒီကောင်မလေး အပျိုလေးဖြစ်ပြီး သောက်ကျင့်ကို မကောင်းပါဘူး၊ ဒီနေ့နဲ့ဆိုရင် သုံးရက်ဆက်တိုက်ဖြစ်နေပြီ၊ ညည်းတို့လည်း ပြောလိုက်ဦး၊ အခုလို လုပ်နေမယ်ဆိုရင် အိမ်အထိ လိုက်တောင်းမှာလို့၊ မရရင် ဈေးခေါင်းနဲ့တိုင်မှာ”

“ပြောလိုက်ပါ့မယ် ဒေါ်နီကြီးရယ်၊ သဲစုက ဒီနေ့ ငါးလေးနည်းနည်းပဲပါလာတာ၊ ဈေးကလည်း ရောင်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ပေါင်းသွင်းပေးမှာပေါ့ ရောက်လက်စနဲ့ ငါးလေး ဝယ်သွားဦး၊ အချင်းချင်းတွေဆိုတော့ လျှော့ပေါ့ပေးမှာပေါ့”

လုံးလုံးက ပြောမပြီးခင်မှာပင် ချိန်ခွင်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“အမလေး. . . လေး၊ ငါ ငါးစားလို့မရတော့ဘူးဟေ့၊ ငါ့သားလေး သင်္ဘောတက်နေတဲ့သား ပြန်ရောက်လာပြီ၊ သူက ငါးညှိနဲ့ဆိုရင် လုံးဝကို မခံနိုင်တာအေ”

ဒေါ်နီနီ၏ ပြောစကားကြောင့် လုံးလုံးက ချိန်ခွင်ကို ပြန်ချ လိုက်ပြီး -

“ဒေါ်နီကြီးသားက သင်္ဘောသားဖြစ်ပြီး ငါးမစားဘူးဆိုတော့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဘာစားမှာလဲ အံ့ဩပါရဲ့”

ဒေါ်နီနီက လုံးလုံး၏စကားကို ခွန်းတုံ့ပြန်မနေတော့ဘဲ နေရာမှထွက်သွားသည်။

“ဟွန်း၊ ငါကလည်း ရောင်းချင်လွန်းလို့ ပြောပဲ မပြောလိုက် ချင်ဘူး၊ သူ့အသာစီးရမှ ဝယ်တဲ့မိန်းမကြီး”

အခန်း(၄)

တနင်္ဂနွေ အလုပ်ပိတ်ရက်ဖြစ်သည်ကြောင့် မင်းနိုင်တစ်ယောက် ဧည့်ခန်းအတွင်း စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ဇိမ်ကျလျက်ရှိစဉ် အိပ်ခန်း အတွင်းမှ ဖြိုးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာသော သားအမိကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသည်။

သမီးလေးအား လက်ဆွဲပြီး ထွက်လာသော မာမာဆွေ၏ ကျန်လက်တစ်ဖက်တွင် လက်ဆွဲခြင်းတစ်လုံး ပါရှိလေရာ သူ့အား မရမကခေါ်ပြီး ဈေးထွက်ဝယ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း မင်းနိုင် အတတ်သိလိုက်ပြီ။

“ကဲ- အစ်ကို၊ ဈေးကို လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

အချောသတ်လေးဖြင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မလိုက်ပါဘူး ဟု ငြင်းလိုက်မည်ဆိုပါက ပြဿနာရှာမည့် မာမာဆွေ ဖြစ်သည်။ မင်းနိုင်က ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို မခွာနိုင်ဘဲ -

“မာမာကလည်းကွာ အိမ်မှာ ဟင်းချက်စရာတွေ ရှိတာကို မသွားရင် မရဘူးလားကွာ”

စာဖတ်ဝါသနာကြီးသော မင်းနိုင်သည် သည်နေ့လို အားလပ်ရက်မျိုးတွင် မည်သည့်နေရာကိုမှ မသွားချင်။ အတတ်နိုင်ဆုံး အိမ်တွင်းအောင်းပြီး စာဖတ်ချင်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ဆန္ဒသည်က တစ်ခါဖူးမျှ ပြည့်ဝခဲ့သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။

“အစ်ကိုရယ်၊ အဝေးကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနားက အာသောကဈေးလေးတင်ပါ။ ဘယ်လောက်မှ ဝေးတာမှမဟုတ်တာ၊ ခဏရယ်ကို သမီးလေးလည်းပါဦးမှာ၊ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်ပျော်ပျော်ပါးပါး စားချင်သောက်ချင်တာလေးတွေကို ဝယ်တာပေါ့”

“ငါက မင်းချက်ကျွေးတာကို ချေးများနေလို့လား မာမာရယ်”

“အစ်ကိုနော် မလိုက်ချင်ရင်လည်းရတယ်၊ အတင်းမခေါ်ဘူး၊ လာ မီးလေး သွားမယ်”

မာမာဆွေ စိတ်ဆိုးဟန်ပြုပြီး ခြေလေးဆောင့်ကာ တံခါးပေါက်သို့သွားသည်။ မာမာဆွေက တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ပြန်အပိတ်တွင် သူ့ခင်ပွန်းကို လှမ်းပြီး အကဲခတ်သည်။ မင်းနိုင်က စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်ချကာ သူတို့သားအမိကို စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အေးပါ လိုက်ရတော့မှာပေါ့၊ ခဏစောင့်၊ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏စကားအဆုံး အပြုံးလှလှတစ်ခုကို မာမာဆွေဖန်တီးလိုက်ပြန်သည်။ ဤသို့ပင် ဖြစ်ရမည်။ မင်းနိုင်အနေဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူ မာမာဆွေကိုချစ်ပါသည်။ မြတ်နိုးပါသည်။ ကြင်ကြင်နာနာလည်း ရှိပါသည်။ သို့သော် သည်းသည်းလှုပ် ချစ်မပြတတ်သည်က သူ၏အကျင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့-နင်တို့တွေ ရန်ဖြစ်ပြီး ပြန်မလာကြနဲ့ဦး ”

တိုက်ခန်းတံခါး လာပိတ်သည့် မာမာဆွေ၏ကြီးတော်ကြီးက မင်းနိုင်တို့လင်မယားနှစ်ယောက် ဈေးဝယ်ထွက်တိုင်း သူ့မှာနေကျ စကားကို မှာဖြစ်အောင်မှာသည်။

x x x x x

“ဒီတည်းသီးတစ်ပုံကို ဘယ်လောက်လဲ”

ဈေးတန်းလေးကို နှစ်ပတ်ပတ်ပြီးချိန်အထိတိုင် သူလိုချင်သည့် တည်းသီး မဝယ်ရသေး။ ယခု မာမာဆွေမေးလိုက်သည့် တည်းသီးသည် အမျိုးသားကြီးက ဈေးတန်းအတွင်းရှိ မာမာဆွေ မမေးရသေးသည့် နောက်ဆုံး တည်းသီးသည်ကြီး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု မင်းနိုင် ထင်မိသည်။ ဤတည်းသီးသည်ကြီးမတိုင်မီ ဈေးတန်းအတွင်း သီးသန့်တည်းသီးရောင်းသူရော တည်းသီးနှင့်ကုန်စိမ်း တွဲရောင်းသည့် ဈေးသည်အားလုံးနီးပါးကို မာမာဆွေ မေးပြီးပြီဖြစ်သည်။

“အမကြီး ယူပါ။ ရေနာတွေမပါဘူး။ တစ်ပုံမှ တစ်ရာတည်းပါ”

“အလုံးက သေးတယ်နော်”

“သေးရင် ဒီဘက်အပုံထဲကယူလေ၊ သူကတော့ ခြောက်လုံး မရဘူး အလုံးကြီးလို့”

“ဒါမျိုး ဟိုဘက်မှာ ခြောက်လုံးကိုတစ်ရာ ရတယ် ”

“မရပါဘူး အစ်မကြီးရယ်”

မာမာဆွေ မေးခဲ့သည့် တည်းသီးသည် အားလုံးသည် ညှိနှိုင်းပြီးရောင်းသကဲ့သို့ အတူတူတွေချည်းဖြစ်သည်ကို မင်းနိုင် တွေ့ရသည်။ အလုံးအသေးအကြီးအလိုက် ခြောက်လုံးတစ်ရာ၊ ငါးလုံးတစ်ရာ၊ လေးလုံးတစ်ရာ စသည်ဖြင့် အတူတူတွေချည်းသာ ဖြစ်သည်။

“အစ်မကြီး လိုချင်ရင် ခြောက်လုံးပုံထဲကပဲယူ၊ တစ်လုံးပိုပေး နိုင်တယ်”

“ဟင့်အင်း၊ အသေးလေးတွေတော့ မကြိုက်ဘူး၊ လေးလုံးပုံထဲ ကပဲယူမှာ တစ်လုံးပိုပေး”

“မရလို့ပါ အစ်မကြီးရယ်၊ အစောပိုင်းက သုံးလုံးတစ်ရာနဲ့ ရောင်းနေတာပါ။ အမြန်ပြတ်ချင်လို့ တစ်လုံးစီ ပိုလိုက်တာပါ”

ရောင်းသူက အမျိုးသားဖြစ်နေသဖြင့် မာမာဆွေအတွက် ပို၍ ဆစ်ချင်နေသည်။ ကြားထဲက မင်းနိုင်အားနာလှသည်။

“ကဲပါ မာမာရယ်၊ သူတို့ မပေးနိုင်တာကို အတင်း ဆစ်မနေ ပါနဲ့၊ မြန်မြန်လေးတော့လုပ်ပါကွာ၊ ဒီမှာ သမီးလေးကိုချီထားရတာ ညောင်းလှပြီ”

“ကျွန်တော်က မပေးနိုင်လို့ မပေးတာပါ အမကြီး၊ ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ လိုက်ဝယ်ပါ။ ဒီအတိုင်းပဲရမှာ ပိုတော့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

တည်းသီးသည်ခမျာ သည်းခံရှာပါသည်။ မရောင်းရလျှင် လည်း နေပါစေတော့ဟူ၍ စိတ်လျှော့ထားပုံရသည်။ မာမာဆွေ ကတော့ သူလိုချင်သည်ကို တော်ရုံနှင့် အလျှော့ပေးချင်သည့် ပုံမပေါ်။

“ဒါဆိုလည်း ဒီလိုလုပ်လေ၊ ငါးလုံးတစ်ရာထဲကပဲ တစ်ရာဖိုး ယူမယ်၊ အဆစ်ကိုတော့ ခြောက်လုံးတစ်ရာထဲက တစ်လုံးပိုပေး ပေါ့နော်”

ဈေးသည်ကြီးက စိတ်ညစ်သွားဟန်ရှိသည်။ စိတ်မသက်သာ စွာဖြင့်ပင် မာမာဆွေ၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောကာ ရောင်းပေးလိုက် ရှာသည်။ အမျိုးသမီးအများစုသည် ဈေးဝယ်ရာတွင် စိတ်ရှည်

လက်ရှည် စိစိစစ်စစ် ဝယ်တတ်ကြသော်လည်း မာမာဆွေထက် တော့ ပို၍မဆိုးလောက်ပေ။

“မာမာရယ် အသီးအရွက်သည်ဆိုတာက မြတ်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ သိပ်ပြီးမဆစ်ပါနဲ့ကွာ”

“အိုး- အစ်ကိုကလည်း၊ ဘာသိလို့လဲ ဘာသည်ဖြစ်ဖြစ် ဆစ်ရ မှာပဲ သူတို့ပြောတဲ့ဈေးအတိုင်းသာ ပေးဝယ်ရရင် မွဲရချည်ရဲ့”

မင်းနိုင်ထပ်ပြောလျှင်လည်း ထူးမည်မဟုတ်။ မာမာဆွေက ဆွဲခြင်းကိုကိုင်ပြီး ရှေ့ကသွားသည်။ မင်းနိုင်က သမီးငယ်လေးကို ချိပိုးကာ နောက်ကလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မပျော်။

“ဝက်သားလေး ဝယ်လိုက်ဦးမယ်အကို၊ ဝက်သားလေးဝယ် ပြီးရင်တော့ ပြန်လို့ရပါပြီ”

မင်းနိုင် ဝက်သားဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်စောင့်ရပြန်သည်။ ဝဝ တုတ်တုတ် ဝက်ခန္ဓာကိုယ်နှင့်တူလှစွာသော ဝက်သားသည် အမျိုး သမီးကြီးသည် ဓားကိုင်ကျွမ်းကျင်လှသည်။ လက်အမှန်းအဆ အလွန်တော်သည်။ မာမာဆွေက ဝက်သားအစိတ်သားဟု ပြောဝယ်ရာတွင် ခုတ်ထစ်ပြီး ချိန်လိုက်သည်မှာ ကွက်တိ ဖြစ်နေ သည်။ အပိုထပ်ဆောင်းထည့်ရခြင်း၊ နှုတ်ပယ်လှီးထုတ်ရခြင်းမရှိ။ ဝက်သားသည်က -

“တုံးဦးမလား”

ဟုမေးသည်ကို မာမာဆွေတစ်ယောက် ဖြေချင်သလိုလို မဖြေချင်သလိုလို လုပ်နေသည်။ မင်းနိုင်က အားနာပြီး -

“တုံးပေးပါ”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။ မာမာဆွေ၏ အမူအယာက ဝက်သားဝယ်ရသည်ကို အလိုမကျဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။ သူ့

ထံသို့ ကမ်းလင့်ပေးလာသော ဝက်သားထုပ်ကို ဆွဲခြင်းထဲ မထည့်
သေးဘဲ ချိန်ဆချိန်ဆ လုပ်နေသည်။

“အစ်မကြီး၊ အစိတ်သားက မပြည့်ဘူးထင်တယ်နော်”

မာမာဆွေက ဝက်သားသည်ကို ပြဿနာစကားအစ ထုတ်
လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ငါ့ညီမ၊ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ သွားချိန်လာခဲ့၊ မပြည့်ဘူး
ဆိုရင် ပိုက်ဆံပြန်ပေးမယ်၊ အဲဒီဝက်သားထုပ်ကို ပြန်မယူဘူး”

ဝက်သားသည်၏စကားက ပြတ်သားသည်။ မာမာဆွေ အနေ
ဖြင့် သူ့လက်ထဲမှ ဝက်သားထုပ်ကို ဤဈေးတန်းအတွင်း ချိန်ခွင်
ကိုင်သော ဈေးသည်တစ်ဦးဦးဆီ သွားချိန်နိုင်ပါသည်။ သို့သော်
ကိစ္စက ဤမျှလောက်နှင့် ပြီးစလွယ် မဖြစ်တန်ရာ။ ဈေးဝယ်သူက
အလေးချိန်မပြည့်နိုင်ဟု သံသယရှိသည့် သားငါးထုပ်များကို
ဈေးသည်အချင်းချင်း ပြဿနာအဖြစ်ခံပြီး မချိန်ပေးလိုကြပေ။

“အစ်မကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့က ဝယ်နေကျပါ မှန်းတတ်ပါတယ်၊
အစ်မကြီးက ချိန်ခိုင်းလည်း ဘယ်ဈေးသည်မှ ချိန်ပေးမှာ မဟုတ်
ပါဘူး၊ သွားလည်း မချိန်ချင်ပါဘူး၊ နည်းနည်းလေးပဲ ပိုထည့်ပေးပါ”

“ဪ ခက်နေပြန်ပြီ၊ ကျွန်မပြောတာ ရှင်းရှင်းလေး ကျွန်မ
တို့က ပျံ့ကျဈေးသည်တော့မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ အမြဲ
ရောင်းတယ်၊ အလေးမခိုးတတ်ဘူး၊ ကျွန်မပြောတာ လက်မခံ
ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

ဝက်သားသည်ကြီးက ပြောပြီး သူ့ဝက်သားလှီးစားကို စား
သွေးကျောက်သေးသေးလေးတွင် သွေးနေသည်။ သူ့စားသွေးပုံက
ကြောက်လန့်စရာ။ မင်းနိုင် စိတ်ထဲထင်သည့်အတိုင်းပင် ပြဿနာ
ကတော့ စနေပေပြီ။ မင်းနိုင် မှန်းဆရသလောက် ဝက်သား

အစိတ်သားသည် ပြည့်နိုင်သည်ဟုထင်သည်။ လျော့လျှင်လည်း အနည်းငယ်သာ ဖြစ်မည်ဟုထင်သည်။ အစိတ်သားဆိုသော ဝက်သားထုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရေးကြီးခွင်ကျယ် မလုပ်စေချင်။ မာမာဆွေကတော့ ဝက်သားသည်ဆီက မရမက အဆစ်တောင်း နေသည်။

“လုပ်ပါ အစ်မကြီးရယ်၊ အဆစ်အများကြီးမထည့်ခိုင်းပါဘူး၊ ဟောဒီကသမီးကလေးအတွက် ဟင်းတစ်ဖတ်စာလောက် ပိုရရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

မာမာဆွေက မင်းနိုင် ချီပိုးထားသော သူ့သမီးကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အဆစ်တောင်းလိုက်သည်။ မင်းနိုင်၏ မျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူပူသွား သည်။ ကာယကံရှင်မာမာဆွေကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ဝက်သားတုံးလေး အဆစ်ရဖို့အရေး ကိုယ့်သမီးနှင့် ခုတုံးလုပ်ပြီး မရမကတောင်းသည့် သူ့မိန်းမအပေါ်တွင်လည်း အတော်ကလေး ဒေါက်နံသွားသည်။ မာမာဆွေစကားကို ဝက်သားသည်ကြီးက သဘောကျသွားသည်လား။ ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော သူတို့သမီး ကလေးကိုပင် သဘောကျသွားသည်လားမသိ။ လက်မ တစ်ဆစ် လောက် အဆီတုံးကလေးလှီးပြီးထည့်ပေးလိုက်သည်။ မာမာဆွေ ကျေနပ်သွားသည်။ သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်ရန် ခက်ခဲသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသော ဝက်သားသည်ကြီးကို မာမာဆွေက သတိမပြုမိသော်လည်း မင်းနိုင်က အသေအချာမြင်လိုက်သည်။

x x x x x

“ကြီးလှရယ် ကျွန်တော်တော့ အရမ်းရှက်တာပဲ၊ ကြီးလှတူမ လုပ်ပုံက အရမ်းရှက်ဖို့ကောင်းတာ”

တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် မင်းနိုင်က ဒေါ်လှလှကို တိုင်ပြောလေသည်။

“ဘာကို ရှက်ရမှာလဲ အစ်ကိုရယ်”

“မင်းလုပ်ပုံက ရှက်စရာပေါ့ကွာ၊ ဝက်သားတုံးလေး လက်တစ်ဆစ်လောက် အပိုရဖို့များ၊ ဘာလဲ သမီးလေးအတွက် ဟင်းတစ်ဖတ်စာတဲ့ကြီးလှရယ်၊ ဟို ဝက်သားသည်က အဆစ်မပေးဘဲနဲ့ ဝက်ခုတ်စားနဲ့ ခုတ်ထည့်လိုက်လို့”

“အို ခုတ်ရဲခုတ်ကြည့်ပါလား”

“ငါသာ ဝက်သားသည်ဆို ခုတ်ပစ်လိုက်မှာ”

“ကြည့် . . . အဲဒါသာကြည့်၊ မိန်းမအပေါ် စေတနာမရှိတာ၊ ဘာပဲပြောပြော မ တောင်းလိုက်တော့လည်း အဆစ်ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဟင်းတစ်တုံးစာပိုရတာပေါ့။”

မာမာဆွေအတွက်ကတော့ ဈေးဝယ်ရာတွင် ဈေးဆစ်ခြင်း၊ ဈေးဆစ်မရလျှင် အဆစ်တောင်းခြင်းများကို အသေးအမွှားကိစ္စဟု သဘောထားပုံရသည်။ ဝက်သားသည်ထံမှ အဆစ်တောင်း၍ ရသည်ကိုပင် ဂုဏ်ယူနေသေးသည်။

“မိမာ မောင်မင်းနိုင် ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောချင်စရာပဲ၊ ဈေးဆစ်တတ်တယ်ဆိုတိုင်းလည်း ဈေးဝယ်တတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကာလရယ်၊ ဒေသရယ် ကြည့်ရသေးတယ် ဈေးသည်ဘက်ကလည်းထည့်တွက်ဦး သူတို့လည်း မြတ်ချင်လို့ ရောင်းတာ ဈေးသည်ဘက်က ပေးချင်မှန်းမသိ၊ မပေးချင်မှန်းမသိနဲ့”

“ဟုတ်တယ် ကြီးလှရယ်၊ သူကလေ ဈေးဆစ်လို့ရရင်ရ မရရင် အဆစ်တောင်းတော့တာ၊ ထူးကဲပြီး ရလာတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ကြီးတော်ကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်လှလှက မိမိဘက်ပါနေသည်ကြောင့် မင်းနိုင်အတွက် ပြောအားရှိနေသည်။ အခွင့်ရခိုက် ဖိပြီးပြောသည်။

“ကြီးလှနဲ့အစ်ကိုနဲ့က အတိုင်အဖောက် ညီနေတယ်ပေါ့လေ၊ ဖြစ်သမျှက ဟောဒီက မိမိအပြစ်တွေပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် လည်း နောက် ဈေးသွားရင်း မ,နဲ့ဘယ်သူမှ မလိုက်ကြနဲ့၊ တစ်ယောက်တည်းသွားဝယ်တာ လွတ်လပ်တယ် ”

“အေး ငါကလည်း လိုက်ချင်လို့ လိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလုပ်ပေါက်နဲ့က ဘယ်အချိန်များ ဈေးသည်က ရိုက်လွှတ်လိမ့် မလဲဆိုပြီး စိုးရိမ်လို့ လိုက်နေရတာဟေ့”

အခန်း(၅)

ခြံတံခါးဝဆီမှ အဖိုးကြီးတစ်ယောက် လှမ်းခေါ်နေသံကြောင့် စပီကာသံကို တိုးလိုက်ပြီး အိမ်အပြင်ဘက်ဆီသို့ စိန်ခဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းကို ပြောင်အောင်တုံးထားသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးလွယ်လျက် လက်ထဲတွင် ဆွဲခြင်းကြီးတစ်ခြင်း ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မိနီကြီးရေ . . . ဟေး . . . မိနီကြီး ”

ခြံဝမှ အဘိုးကြီးသည် သူနှင့်ရင်းနှီးသလို မရင်းနှီးသလိုလို ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့မိခင်၏အမည်ကို အော်ခေါ်နေသဖြင့် နောက်ဖေးတွင် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်နေသော သူ့မိခင်ဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်ပြီး -

“အမေ၊ အိမ်ရှေ့မှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ မိနီကြီး မိနီကြီးဆိုပြီး အမေ့ကို အော်ခေါ်နေတယ်”

“မိနီကြီး. . . မိနီကြီး၊ ဟင်. . . ဟာ အဲဒါ အဖေ နင့်အဘိုးဟဲ့၊ သွားစမ်း သွားစမ်း ”

ဒေါ်နီနီ သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးလေးကြီးကို မနည်းအားယူထကာ အိမ်ရှေ့ဆီသို့ အမြန်ထွက်လာသည်။

“အဖေ ဘယ်လို ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်နီနီ၏ စကားကို အဘိုးကြီးက ဂရုမစိုက်ဘဲ ဒေါ်နီနီ၏နောက်တွင် ရပ်နေသော စိန်ခဲကို ကြည့်ပြီး -

“ဒါ နင့်သား သဘောတက်နေတဲ့ကောင်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ အဖေရဲ့၊ အဖေ့မြေးလေ၊ သား စိန်ခဲ မင်းအဘိုးအိတ်တွေ ကူသယ်ပေးဦးလေ”

ဒေါ်နီနီက သူ့ဖခင် ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာနေပုံရသည်။

ဒေါ်နီနီသည် သန်လျင်သူတစ်ဦးမဟုတ်သော်လည်း သန်လျင် မြို့သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ သူ၏ဇာတိက အထက် မင်းလှမြို့။ မိဘများသဘောမတူသည့် ရေနံဘက်မှ ဝန်ထမ်း တစ်ဦးနှင့် ချစ်ကြိုက်ခိုးရာလိုက်ခဲ့ပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူ တာဝန်ကျရာ လှည့်လည် လိုက်ပါနေထိုင်ရင်း သန်လျင်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ သဘောမတူသူနှင့် ယူရကောင်းလားဟုဆိုကာ မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းက ဆွေခန်းမျိုးခန်း ဖြတ်ထားသဖြင့် သားဖြစ်သူ စိန်ခဲကိုမွေးပြီး ယောက်ျားဆုံးသည့်တိုင် သူ၏ဇာတိသို့ ပြန်မရောက်တော့ပေ။

သူ့အား သေခန်းဖြတ်ထားသော ဆွေမျိုးများနှင့်ပတ်သက် လျှင် ဒေါ်နီနီသည် အလွန်မာနထားသည်။

စိန်ခဲအရွယ်ရောက်လာသည့်တိုင် သူ၏ဆွေမျိုးသားချင်းများ အကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စမသိရ။ ခြွင်းချက်အနေဖြင့် ဖခင်ကြီး ဖြစ်သူမှာ သံယောဇဉ်မဖြတ်နိုင်ဘဲ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုနှင့် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာတိုင်း သန်လျင်ဘက်ကမ်း ကူးလာပြီး သမီး ဖြစ်သူနှင့်လာတွေ့သည်။ သို့သော်လည်း သုံးလေးနှစ်တစ်ခါမှ သာရောက်ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးသည် သူ့မြေးဖြစ်သူစိန်ခဲကို

လေးနှစ်သား အရွယ်ခန့်တွင်သာ တွေ့ဖူးပြီး အလည်လာတိုင်း မတွေ့ဖြစ်သည်ကများသဖြင့် မြေးအဘိုးနှစ်ဦး မျက်မှန်းမတန်း မိကြ။ အနေစိမ်းကြသည်။

ဒေါ်နီနီအနေဖြင့်လည်း ဖခင်ကြီးသည် သူ့အိမ်သို့ တိုက်ရိုက် လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုနှင့် တိုက်ဆိုင်မှသာ လာခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်ကျေနပ်မျှမရှိခဲ့။ ယခုတစ်ကြိမ် တွင်လည်း -

“အဖေ၊ အခု ရန်ကုန်ကို ကိစ္စနဲ့ပဲလား”

“အေး ဟုတ်တယ်လေဟာ၊ နင့်ဆီ မရောက်တာလည်း ကြာနေပြီမဟုတ်လား၊ အခုတစ်ခေါက် လာရကျိုးနပ်ပါတယ်လေ၊ ငါ့မြေးကြီး စိန်ခဲကိုတွေ့ရတယ်ဟေ့၊ လူကောင်ကတော့ ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်းမရှိလှဘူးကွာ၊ ဒီကောင်ကြီးအားနေရင် မင်းလှကို အလည် ထည့်လိုက်ပါလား ”

“အို အဖေကလည်း မထည့်နိုင်ပါဘူး၊ စိမ်းလက်စနဲ့ စိမ်းပါလေ့စေ”

စိန်ခဲက သူ့ကို သေးညှက်သည်ဟုပြောသူတိုင်းကို အလွန် စိတ်ဆိုးတတ်သော်လည်း အဘိုးဖြစ်နေသည့်အတွက် ဘာမှ ပြန်လှန်မပြောသာ။

“မိနီကြီးရေ ငါရေချိုးဦးမယ်၊ ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန် ပြန်ကူးမယ်”

စိန်ခဲ၏အဘိုးဖြစ်သူ ရေချိုးရန်အတွက် ရေလဲပုဆိုးနှင့် တဘက်ကို စိန်ခဲမှပင် စီစဉ်ပေးရသည်။

“မင်းတို့ကလေးတွေကတော့ ဒီထိုးကွင်းတွေအကြောင်း ဘယ်သိပါ့မလဲ”

စိန်ခဲက သူ့အဘိုး၏ပေါင်မှ ထိုးကွင်းများကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်ကိုရိပ်မိပြီး အဘိုးကြီးက ဂုဏ်ယူစွာ ထပ်မံပြောပြ သည်က -

“အဘိုးတို့ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ပေါင်မှာ ထိုးကွင်းမရှိရင် ခြင်းမခတ်ရဲဘူးကွ၊ ထိုးကွင်းမရှိတဲ့ လူပျိုပေါက်တွေကို ဘယ် မိန်းကလေးကမှ စိတ်မဝင်စားဘူးကွ”

x x x x x

ကွဲကွာနေသော စိန်ခဲတို့မြေးအဘိုး သားအမိ ထမင်းဝိုင်းက ဟင်းမျိုးစုံလှသော်လည်း စိုစိုပြေပြေမရှိလှပေ။ ငါးကြိုက်တတ် သော ဖခင်ကြီးအတွက် ဒေါ်နီနီက ထမင်းဆိုင်မှ အရေးပေါ် ပင်လယ်ငါးဟင်းများဝယ်ယူ စီစဉ်ပေးသည်။ ငါးဟင်းမြင်လျှင် အော့ချင်အန်ချင်တတ်သည့် စိန်ခဲအတွက်မှာမူ အဘိုးဖြစ်သူနှင့် တစ်စားပွဲတည်း အတူတူစားနေရသဖြင့် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေလေသည်။ ဖခင်ကြီးက ဒေါ်နီနီကို သူ့ရွာမှ ဆွေမျိုးများ အကြောင်းပြောချင်နေရှာသော်လည်း ဒေါ်နီနီက စိတ်ဝင်စားဟန် မပြသဖြင့် ပြောမနေတော့ဘဲ ထမင်းကိုပဲ စားနေသည်။

“ဟေ့- စိန်ခဲကြီး၊ ဟင်းတွေထည့်စားလေကွာ”

အကြောင်းမသိသော အဘိုးဖြစ်သူက သူ့မြေးကို စားစေချင် သည့်စေတနာဖြင့် စိန်ခဲ ပန်းကန်ထဲသို့ ငါးဟင်းများထည့်ပေးရန် ပြင်သည်။ စိန်ခဲက သူ့ထမင်းပန်းကန်ကို နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ပြီး အဘိုးဖြစ်သူကို မျက်လုံးပြူးပြီးကြည့်သည်။ သား၏အကြောင်းကို သိသော ဒေါ်နီနီက -

“အဖေ့မြေးက ငါးလုံးဝမစားဘူး၊ အဖေပဲစား သူ့အထဲ မထည့်ပေးနဲ့”

“ဟေ ဘာလို့ မစားတာလဲ၊ ဩော် ဒါကြောင့်မို့လို့ လူက
 သေးညှက်ညှက်ဖြစ်နေတာကိုး”

“ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွေးခဲ့တာ စားပါတယ်အဖေရယ်”

အခန်း(၆)

“သူတို့ပြုတဲ့ကံ သူတို့ခံရတာပဲလေကွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့”

အငွေကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော ကော်ဖီခွက်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေသည့် မင်းနိုင်ကို ဦးဝင်းဦးက နှစ်သိမ့်စကားဆိုသည်။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တာဝန်မခံလိုက်တဲ့ အတွက်များ သူတို့အလုပ်ပြုတ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားသလားဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ”

“ဒီမယ်မင်းနိုင် ဒီကောင်တွေကို မင်းမနိုင်တော့ဘူး၊ တာဝန် မခံသင့်တော့တဲ့ကောင်တွေ၊ ကိစ္စကရှင်းနေတာပဲ၊ မင်းဘယ်လိုမှ တာဝန်ခံလို့မရတဲ့ကိစ္စ၊ ဒါတောင် မင်းလည်းကြပ်မတ်မှု အားနည်း တယ်ဆိုပြီး ခံဝန်ထိုးလိုက်ရသေးတယ်မဟုတ်လား ”

“ခံဝန်ထိုးရတာကတော့ ဒီတစ်ကြိမ်မှ မဟုတ်တော့တာဘဲဗျာ”

မင်းနိုင်တို့ကုမ္ပဏီမှ ကုန်ပစ္စည်းသွားပို့သည့်ကား မကွေးမှ ပြန်အလာ တိုက်ကြီးမြို့အထွက်တွင် ယာဉ်မတော်တဆမှုဖြစ်သည်။ ပြဿနာကို ရှုပ်ထွေးသွားစေသည့်အဖြစ်က ယာဉ်ပေါ်တွင် အာလူးအိတ်များပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းနိုင် သတိပေးနေသည့်

ကြားထဲမှ ကားသမားများက ၎င်းတို့ ကွန်တိန်နာကားငယ်တွင် အာလူးအိတ်များကိုမဆန့်မပြတ်တင်ဆောင်လာခြင်းကြောင့် မဖြစ်သင့်သည်များ ဖြစ်ပွားရခြင်းဖြစ်သည်။ ကုန်တင်လာသည့်ကိစ္စကို ဖုံးဖိပေးရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသော်လည်း မအောင်မြင်ဘဲ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သိသွားကာ ပြဿနာများ ရှုပ်ထွေးကုန်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို အာပေါက်အောင် ပြောတာပဲဗျာ မရပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး ပျော်ပျော်ပါးပါး ကျွန်တော့် ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ နေချင်တယ်၊ ပြဿနာဖြစ်လာတော့ ဟိုလူ့အောက် ကျို့ရ ဒီလူ့အောက်ကျို့ရနဲ့ လူကိုမောနေတော့တာပဲ အကုသိုလ်များတယ်ဗျာ”

ယာဉ်မတော်တဆမှုဖြစ်ပွားသည့်နေရာသို့ မင်းနိုင် လိုက်ပါပြီး ဖြေရှင်းရသည်။ အာလူးအိတ်ပိုင်ရှင်များကို တောင်းပန်ရသည်။ သူတို့က ကားသမားနှစ်ယောက်ကို အခကြေးငွေရှင်းပေးပြီး တင်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းအာလူးအိတ်များကို ညောင်ပင်လေးဈေးသို့ ဆက်လက်ပို့ဆောင်ပေးရေး လိုအပ်သည်များ အကူအညီပေးရသည်။ အာလူးအိတ်ကိစ္စ ရှင်းပြီးသွားမှ ရဲစခန်းသို့ လိုက်ရသည်။ ကားအာမခံ၊ လူအာမခံရရှိရေး လုံးပန်းရသည်။ ကားအာမခံရရှိပြီးချိန်တွင် အနီးစပ်ဆုံး ဝပ်ရှော့သို့ ပို့ဆောင်ပြုပြင်နိုင်ရေး ဆောင်ရွက်ရပြန်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ရင်တော့ ကိစ္စဘယ်ပေါ်မလဲကွာ၊ ဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ ရှင်းရမှာပဲ၊ အလုပ်လုပ်နေရင်တော့ ပြဿနာဆိုတာအနည်းနဲ့ အများဆိုတာ ရှင်းနေရဦးမှာပဲ၊ ငါ့မှာလည်း ငါ့ပြဿနာနဲ့ငါပဲဟေ့ကောင်ရေ၊ ငါကအသက်ကြီးပြီကွ၊ ဘာသာရေး စာအုပ်လေး

တွေ အချိန်ပေးဖတ်ဖြစ်လာတယ်။ ငါတို့အလုပ်ကလည်း ဘယ်မှာ များ အကုသိုလ်နဲ့ကင်းပါ့မလဲ အုန်းခွဲမကြိတ်ခင်များ ထုထောင်းဖို့ အရေးက ကပ်ရပ်နေတဲ့သတ္တဝါတွေကို အတော်ရှင်းယူရတာ သူတို့လည်းအသက်နဲ့ဆိုတာသိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝရုမစိုက်အားဘူးကွ၊ အဲဒါ အကုသိုလ် မဟုတ်ဘူးလားကွာ၊ မလုပ်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး လေကွာ”

ဦးဝင်းဦးပြောသည့် စကားများက မင်းနိုင်၏နားထဲတွင် မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ဖြစ်နေသည်။ သူ့အတွေးထဲတွင် အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီဖြစ်သော ဝန်ထမ်းနှစ်ဦး၏အကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားနေသည်။ ယာဉ်မောင်းတတ်သူက အကြောင်းမဟုတ်၊ သူက ယာဉ်လည်းပြင်ဆင်တတ်သူမို့ အလုပ်အကိုင်ရှားမည်မထင်။ စာရေးလေးကတော့ အတော်ကလေးရုန်းကန်ရဦးမည်။

“စဉ်းစားမနေပါနဲ့ မင်းနိုင်ရယ်၊ အလုပ်လုပ်ချင်သူတွေ အတွက် အလုပ်ပေါ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ဘော့စ်ရဲ့အသိုင်းအဝိုင်း က လူတွေဆီမှာတော့ မရနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ ”

အခန်း(၇)

ရေစိုမီးသွေးများ ဖြစ်ပုံရသည်။ သဲစုဝင်းက ယပ်ခတ်ပေးနေသော်လည်း မီးခဲက ရဲတက်မလာဘဲ မီးခိုးများသာ အူထွက်လာသည်။ အညံ့စားမီးသွေးများဖြစ်သဖြင့် မီးပွင့်မီးပေါက်များက အသားကုန် ဖွာထွက်နေသည်။

“ငါ့နှာယ့်နော်၊ ဒီလိုသာဆိုရင် ထမင်းအိုးတော့ ပစ်ရတော့မယ်ထင်တယ်”

အောင်ချမ်းသာဈေးလေးတွင် ရောင်းချပြီး ကျန်နေသော ငါးများကို ရပ်ကွက်အတွင်း လှည့်လည်ရောင်းချရသည့်အလုပ်ကို သဲစုဝင်းအနေဖြင့် မတတ်သာ၍သာ လုပ်ရသည်။ သဘောမတွေ့လှပေ။ မယူချင်သူများကိုလည်း အတင်းထိုးပေးရသည်။ အတင်းထိုးပေးရသည့်အတွက် အကြွေးချန်ရသည်။ သည့်အတွက် အကြွေးလိုက်တောင်းရသည့်အလုပ်က ပိုလာပြန်သည်။

ယခုပင်လျှင် အချိန်ယူပြီး အကြွေးလှည့်တောင်း နေရသည့်အတွက် အိမ်သို့နေစောင်းမှ ပြန်ရောက်ကာ ထမင်းချက် နောက်ကျရတော့သည်။ သဲစုဝင်း၏ဖခင်ကြီး ဦးမောင်ဝင်းက သဲစုဝင်းမအားလျှင် ရံဖန်ရံခါ ချက်ပြုတ်ပေးထားတတ်သော်လည်း အများ

အားဖြင့် မိန်းကလေးပီပီ သဲစုဝင်းသာလျှင် ချက်ရေးပြုတ်ရေး ဝင်သည်ကများသည်။ သဲစုဝင်းက မိန်းမသားပီပီ အချက်အပြုတ် ကိုလည်း ဝါသနာပါသည်။

“မမ၊ သား ထမင်းဆာတယ်ဗျာ”

ဘောလုံးကန်ရာက ပြန်လာသည့်မောင်လေးက ထမင်းစား မည် ပြောသောအခါ သဲစုဝင်း အတော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ ထမင်းအိုးကျက်ဖို့ရန် အချိန်အတော်ကြာ စောင့်ရဦးမည်။

“မောင်လေး ရေချိုးဦးလေ၊ မောင်လေး ရေချိုးပြီးမှာနဲ့ ထမင်းကျက်မှာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဟင်းက ဘာဟင်းလဲမမ”

“ငါးမြီးတံသွယ်လေးတွေကို ငါးဖယ်ခြစ်လိုထောင်းပြီး ချက်ထားတယ်”

သဲစုဝင်း ထမင်းအိုးတည်နေရင်းက စဉ်းစားသည်။ သူနှင့် အတူတူ အောင်ချမ်းသာဈေးတွင် ရောင်းချသော ငါးသည်အချို့ မှာ ဝတ်နိုင်စားနိုင်ကြသည်။ ငါးစိမ်းတန်းတွင် ငါးညှီနှင့်လုံးထွေးပြီး မရွံ့မရှာ ရောင်းသူများဖြစ်ကြသော်လည်း အချို့ငါးသည်များသည် ခြံပိုင်နှင့်တိုက်အိမ်နှင့် နေနိုင်ကြသည်။ သဲစုဝင်းမှာက သားအမိ သားအဖသုံးယောက်သာရှိပြီး အောင်ချမ်းသာဈေးလေးနှင့် မနီး မဝေးလှသောနေရာတွင် ခြံအကျယ်ကြီးနှင့်တော့ နေရပါသည်။ သို့သော် သူတို့ကခြံပိုင်ရှင်မဟုတ်။ ငှားနေသည်လည်းမဟုတ်။ ရန်ကုန်တွင်နေသောခြံပိုင်ရှင်က သူ့ခြံလေးကိုလည်း စောင့်ရှောက်သူ ရှိစေ၊ သဲစုဝင်းတို့မိသားစုလည်း နေလို့ရစေသဘောဖြင့် နေထိုင် ခွင့်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သန်လျင်မှာက သဲစုဝင်းတို့မိသားစု နည်းတူ သူများပိုင်ခြံကို မိမိပိုင်ခြံကဲ့သို့ နေခွင့်ရနေသူ အများ

အပြားရှိသည်။ သို့အတွက် နေထိုင်စရိတ်အတွက်က မကုန်။ နေထိုင် စရိတ်မကုန်သဖြင့် စားစရိတ်ကုန်သည်လားဟု မေးစရာရှိသည်။ စားစရိတ်သည်လည်း နင်လားငါလားမကုန်။ သဲစုဝင်းတို့ သားအမိ သားအဖသုံးယောက်စလုံး ဟင်းချေးမများကြ။ မရှိလျှင် ရှိသည် နှင့် ဖြစ်သလိုစားတတ်ကြသည်။

မည်သို့ အခြေအနေရှိသည်ဖြစ်စေ သဲစုဝင်းအပါအဝင် အချို့ ဈေးသည်များသည် နေ့ပြန်တိုးယူရသည့်သံသရာတွင် လည်နေ သည်က သေချာသည်။

သဲစုဝင်းတို့ ငါးစိမ်းသည်မကလေးများ၏ဘဝက မလွယ်လှ။ မနက်နှစ်နာရီဆိုလျှင် အိပ်ယာက ထရပြီ။ သူတို့ငါးအဖွဲ့ စုပေါင်း ငှားရမ်းသည့်ကားဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင် စံပြငါးဈေးကြီးသို့ ငါးသွား ယူရသည်။ ရောင်းမည့်ဈေးသို့ ခြောက်နာရီထက် နောက်မကျဘဲ ရောက်နိုင်မှ အဆင်ပြေသည်။ တစ်ခါတရံလည်း ရေထရက်များ နှင့်ကြုံလျှင် ကျောက်တန်းဘက်ဆီသို့ ငါးသွားယူရသည်။ ကျောက်တန်းသို့ ငါးသွားယူလျှင်တော့ အချိန်မတော်ကြီး အိပ်ယာ ထရန်မလိုပါ။ ငါးရောင်းရသည်က ဈေးတွင်ပင် ကုန်အောင် ရောင်းနိုင်ပါမှ အမြတ်ကြမ်းကြမ်းရသည်။ ဈေးတွင် ရောင်းမကုန် ၍ အကျန်များကို ခင်ရာမင်ရာလူများသို့ ထိုးပေးလိုက်ရလျှင် ငွေကအိပ်လေပြီ။ ဈေးရောင်းကောင်းလျှင်တော့ သဲစုဝင်း ပျော်ပါသည်။ ရရစားစားအဖြစ်နှင့် မစုဆောင်းနိုင်သည့်အဖြစ် ကိုသာ သဲစုဝင်း မပျော်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အိရုန်းနား ဘိုရုန်းနား အိရုန် ဘိုရုန် . . . ဝှမ်း”

“ဟာ- မမရေ အဖေပြန်လာပြီဟာ၊ ဘာတွေ ပြောလာမှန်း မသိဘူး”

မောင်လေးဖြစ်သူကို ထမင်းကျွေးရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် သဲစုဝင်း တို့အဖေ ဘုံဆိုင်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ လူကိုမမြင်ရသေးသော်လည်း အသံကိုဦးစွာကြားရသည်။ လူကိုမြင်ရတော့ သူတစ်ဦး တည်းမဟုတ်။ အဖော်တစ်ယောက်ပါလာသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့်ညနေခင်းတိုင်း ဘုံဆိုင်သို့ အမြဲလိုလိုသွားသော ဦးမောင်ဝင်းသည် အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်လာလေ့ရှိပါသည်။ ယခုမူ ထိုသို့မဟုတ်။ သူနှင့်အသက်အရွယ် အတူတူရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော အဘိုးကြီးတစ်ဦးပါလာသည်။ နှစ်ဦးစလုံး၏ လက်ထဲတွင် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှင့်ထုပ်ထားသောအထုပ်များ ကိုင်လာကြသည်။

“အဖေရယ် ဘာတွေ ပြောလာမှန်းမသိဘူး၊ အရင်လိုပဲ အေးဆေးဆေးဆေး ပြန်လာရောပေါ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကမြင်ရင် အထင်အမြင် လွဲကုန်တော့မှာပဲ”

“အာ အကြီးမကြီးကလည်း အခုက ခါတိုင်းနဲ့မတူဘူး၊ အထူး . . . အထူး . . . အထူးကို သောက်လာတာ၊ ဒီမှာ ဒါ အဖေ့ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး အခုမှပြန်တွေ့တာ၊ သူတိုက်တာ အဖေ့ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မကုန်ဘူး၊ ဒီမှာ တွေ့လား”

ဦးမောင်ဝင်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ၎င်း၏အင်္ကျီအိတ်ကပ်အတွင်းမှ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြသည်။

“ဒါ ကိုမောင်ဝင်းရဲ့ သမီးကြီး ဟုတ်တယ်နော်၊ ဟိုက အငယ်ကောင် ထင်တယ်၊ သမီးကြီးကအချောပဲ၊ အင်း ချောဆို အမေတူတာကိုး”

ဖခင်ကသာ မူးပြီး အလွန်ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။ သူနှင့်အဖော်ပါလာသူလူကြီးက မူးဟန်မပေါ်ဘဲ သဲစုဝင်းကို မွန်ရည်စွာ

နှုတ်ဆက် စကားဆိုနေသဖြင့် အားနာသွားပြီး ကမန်းကတန်း နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးသည်။

“သမီးအဖေနဲ့က ဘုံ့ဆိုင်မှာတွေ့လာတာကွဲ့၊ ဦးက သမီး အမေရဲ့သူငယ်ချင်းပေါ့၊ အင်း- သမီးအမေဆုံးတော့ ဦးက ဒီသန်လျင်မှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ နောက်မှ ဒီကပြောင်းသွားတာ အခု ပြန်ပြောင်းလာတာမကြာသေးဘူး၊ ဦးကတော့ အိမ်မှာပဲ အေးအေး ဆေးဆေး သောက်တတ်တာဆိုတော့ ပါဆယ်ပဲ ထုပ်လာခဲ့တယ်၊ ဦးနာမည်ကိုလည်း မှတ်ထားဦး၊ ဦးတင်မောင်တဲ့”

ဦးတင်မောင် ရှင်းပြသမျှကို သဲစုဝင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ငေးမောပြီး နားထောင်နေမိသည်။ ဆုံးပါးသွားသည့် မိခင်ကြီး၏ သူငယ်ချင်းဟုဆိုလိုက်သောအခါ သဲစုဝင်းစိတ်ထဲတွင် ဦးတင်မောင် ကို ဆွေမျိုးအရင်းအချာကဲ့သို့ ခင်မင်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ ခဲ့သည်။

“ကဲ- အကြီးမကြီးတို့ ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“အခုပဲ မောင်လေးငိုက်ဆာတယ်ဆိုလို့ ကျွေးမယ်လုပ်နေတာ အဖေတို့ရောက်လာလို့”

“ဒါဆိုရင် ထမင်းမစားနဲ့တော့၊ ရော့- ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ် စားကြ၊ ကိုတင်မောင်ကြီး ဒါနပြုတာဟေ့၊ အဖေက အဖေ့ မိတ်ဆွေ ကြီးကို လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ မပို့နဲ့တော့ ကိုမောင်ဝင်း၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကပို့၊ ကျုပ်ကိုခင်ဗျားကပို့နဲ့ ၊ ဟို မိုးလင်းသွားတဲ့ပုံပြင်လို ဖြစ်သွားမယ်”

“လင်းလင်းဗျာ၊ ဒီနေ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်မောင်ကို ပြန်တွေ့ရတဲ့အတွက် ကျုပ်ကအရမ်းဝမ်းသာတယ်”

“ကျုပ်က ပိုတောင်ဝမ်းသာသေးတယ်၊ အပေါင်းအသင်း
ဟောင်းတွေ ပြန်တွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့၊ အဲ- တစ်ခုတော့ ရှိတယ်
နော်၊ နေ့တိုင်းတော့ မလာနိုင်ဘူး၊ ပွဲတစ်ပွဲကပြီးတိုင်းတော့
ခင်ဗျားကိုကျုပ်က ဒကာလာခံမယ် ဘယ်လိုလဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊
ခင်ဗျား ဒကာခံတဲ့နေ့က ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကတော့ အီရှန်နား
ဘိုရှန်းနား အီရှန် ဘိုရှန် ဝှမ်းပဲ ဟား... ဟား... ဟား”

ဇာတ်ရည်လည်သွားပြီဖြစ်သည့် သဲစုဝင်း သူ့အဖေကို အပြစ်
မတင်ရက်တော့ပေ။ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းနှင့်တွေ့ကာ
ပျော်နေရှာသည့် သူ့အဖေကိုကြည့်ကာ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး
ပီတိဖြစ်နေသည်။ ဦးမောင်ဝင်းအနေဖြင့် နေ့စဉ်ညနေတိုင်း
အရက်ဆိုင်သို့ သွားသည်ဆိုသော်လည်း အရက်ကလေး နှစ်ပက်
လောက်ကို မြေပဲဆားလှော်နှင့်မြည်းပြီး အာသာဖြေခဲ့ရသည်ချည်း
ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ ဒကာတွေ့လာပြီး ဇရက်မင်းစည်းစိမ်
အပြည့်ခံနိုင်သည့်အဖြစ်က ကြုံတောင့်ကြုံခဲအခွင့်အရေးဟု ဆိုရ
မည်ပင်။

အခန်း(၈)

“အစ်ကိုနော် သမီးလေးက အခုဆိုရင် သိတတ်နေပြီ၊ ကြည့်ပါလား ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းထားလဲ၊ လာတဲ့လူတိုင်းက ချစ်ကြမှာ မ ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးပါနော်”

“အရင်နှစ်တွေလိုပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်း နေ့ဆွမ်းသွားကပ် လိုက်ရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လားကွာ၊ အိမ်တက်လုပ်တုန်းကတောင် ဘယ်လောက်အခက်အခဲ ဖြစ်ထားသလဲကွာ၊ ပြီးတော့ လက်ဆောင် မျှော်ပြီးလုပ်တဲ့ မွေးနေ့မျိုးကို အစ်ကိုက အရမ်းမုန်းတာ”

“အံ့မယ် မုန်းလို့မရဘူးနော်၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ မွေးနေ့တွေသွား ထားတာ လမ်းထဲကရော အစ်ကိုအလုပ်ထဲကပါဆိုရင် အခု ၂၀ လောက်ရှိပြီ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းရော ကုန်ကျငွေစာရင်းရော မ ဆီမှာ စာရင်းရှိတယ်”

သူတို့မိသားစုဝင်များ၏ မွေးနေ့နှင့်ပတ်သက်လျှင် မင်းနိုင်၏ စိတ်ထဲတွင် မှတ်မှတ်သားသားရှိပြီးဖြစ်သည်။ သူ့မွေးနေ့ သမီး ကလေး၏ မွေးနေ့၊ မာမာဆွေ၏မွေးနေ့အားလုံးကို အချိန်မရွေး မေး၊ အလွတ်ရသည်။ သူတို့မွေးနေ့ရောက်ပြီဆိုတိုင်းလည်း မင်းနိုင်မှ ဦးဆောင်ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုခုကို ပြုလုပ်မြဲပင်

ဖြစ်သည်။ မာမာဆွေ သတိပေးနေစရာမလို။ သူတို့လက်ထပ်သည့် နှစ်ပတ်လည်နေ့၊ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးမွေးနေ့နှင့် သမီးကလေး မွေးနေ့များတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းများသို့ အရုဏ်ဆွမ်း(သို့မဟုတ်) နေ့ဆွမ်းကို ကပ်လှူနေကျဖြစ်သည်။

ယခုနှစ်တွင်မှ ထူးထူးခြားခြား သမီးကလေးမွေးနေ့ နီးလာ ချိန်တွင် မာမာဆွေက သူတို့ သမီးကလေးအတွက် မွေးနေ့ကို အခမ်းအနားနှင့်ပြုလုပ်ပေးရန် မင်းနိုင်ကို ပူဆာလာသည်။ မာမာဆွေ ပြောသကဲ့သို့ ယခုနှစ်အတွင်း မွေးနေ့ပေါင်းမြောက်မြား စွာကို မင်းနိုင် သွားခဲ့ပြီးပြီ။ အကြိမ် ၂၀ လောက်သည် လင်စုံ မယားဖက် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းနိုင် သွားခဲ့ရသည့် မွေးနေ့ များက အများအားဖြင့် ပကာသနဖက်သည်က များသည်။

“အစ်ကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ အစ်ကိုတို့ကုမ္ပဏီက သန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်းလုပ်တဲ့ ဦးသန်းရွှေကြီးရဲ့မြေးမလေး မွေးနေ့လုပ်တာ တောင် လာလိုက်တဲ့လက်ဆောင်တွေ အများကြီးကိုရတာ၊ အစ်ကို က မန်နေဂျာလေ၊ သမီးလေးအတွက် ပိုပြီးလုပ်ပေးသင့်တာပေါ့”

မာမာဆွေ၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုများက မင်းနိုင်၏ စိတ်ကို အလွန် ပင်ပန်းစေသည်။

“သမီးလေးကလည်း အရမ်းကိုပျော်မှာ ဒီအတိုင်းနေတာ တောင်မှ အိမ်ကိုလက်ဆောင်တွေ လာနေတာ၊ မရဘူးနော် အစ်ကို သမီးလေးမွေးနေ့ လုပ်ကိုလုပ်ပေးရမယ်”

မင်းနိုင်အနေဖြင့် သမီးမွေးနေ့လုပ်လိုသော သူ့ဇနီး၏ဆန္ဒကို ငြင်းဆန်နေရသည့်နောက်ခံအကြောင်းရင်းရှိသည်။ မင်းနိုင်၏ သဘောကတော့ ပြတ်သားသည်။ လှူသည်ဆိုလျှင်လည်း အနှောင် အဖွဲ့မပါသော လှူခြင်းမျိုးဖြင့် ကုသိုလ်လိုချင်သည်။ သူ့ဇနီး

သဘောကိုက မင်းနိုင်ကောင်းကောင်း သိသည်။ ဆွမ်းခံကြွသည့် ဦးပဉ္စင်းချင်းအတူတူ မာမာဆွေသည် ဆုပေးကောင်းသည့် ဦးပဉ္စင်းကိုမှ ပိုလှူချင်သည်။

မင်းနိုင်တို့နေသည့် ကျောက်မြောင်းတိုက်ခန်းက သူတို့ အခန်းပိုင် မဟုတ်။ ကုမ္ပဏီ၏အစီအစဉ်ဖြင့် ငှားရမ်းနေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတိုက်ခန်းသို့ စတင်ရောက်ရှိ နေထိုင်သည်နှင့် မာမာဆွေက အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေး လုပ်လိုသည်။ မင်းနိုင်က မိမိတို့အပိုင် တိုက်ခန်း မဟုတ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ရောက်ခါစ အသိမိတ်ဆွေ နည်းသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အိမ်တက် ဆွမ်းကျွေး မလုပ်ချင်သေး။

သို့သော် ဇနီးဖြစ်သူ၏ ပြင်းပြသောဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေး ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

ဤအိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးပြုလုပ်သည့်ကာလအတွင်း မင်းနိုင် အနေဖြင့် လူရောစိတ်ပါ အလွန်ပင်ပန်းခဲ့သည်။ အလုပ်ထဲတွင် လည်း အထိုင်မကျသေးသည့် အခြေအနေတွင် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးငါးပါးကို ခက်ခက်ခဲခဲပင့်ခဲ့ရသည်။ ရပ်ကွက် ဘုံဆွမ်းလောင်းအသင်းက အကူအညီအများကြီးပေးပါသည်။ သို့သော် သူ့အကြောင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်းကောင်းကောင်း မသိ သေးသည့် မျက်မှန်းမတန်းမိသေးသော လူစိမ်းများ ဖြစ်နေသဖြင့် လုပ်ကိုင်ရသည်က အဆင်မပြေ။

အိမ်တက်အလှူတွင် ကျွေးမွေးရန် မာမာဆွေက လောဘကြီး ကာ မုန့်ဟင်းခါးမုန့်ဖတ် ပိဿာ ၃၀ မှာသည်။ မင်းနိုင်နှင့် အဒေါ် ဖြစ်သူ ကန့်ကွက်နေသည့်ကြားမှ အချိန် ၃၀ ကို ရအောင်မှာ သည်။ လာသည့်လူ နည်းသည့်အတွက် မုန့်ဖတ်နှင့် ဟင်းရည်တွေ

အဆမတန်ပိုသည်။ လာကူပေးသူများကို ပေါပေါလောလော ဝေပေးသည့်တိုင် မုန့်တွေက အများကြီးပိုနေသည်။ စားလည်း မစားနိုင်၊ စွန့်ပစ်ရလည်းအခက် ဖြစ်ကုန်သည်။ အလွန်ဆုံး ဆယ်ပိဿာလောက်နှင့် ပြီးရမည့်ကိစ္စ မာမာဆွေ၏ မဆံ့ရင်ကန် ပြုလုပ်မှုကြောင့် လေလွင့်ကုန်သည်။

“အေးလေ သမီးမွေးနေ့ကလည်း လိုပါသေးတယ်၊ နီးမှ စဉ်းစားကြတာပေါ့”

မင်းနိုင်က မရေမရာအဖြေပေးသည့်အခါ မာမာဆွေက -

“ဟင့်အင်း၊ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲလိုတော့တာ လုပ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေး”

မာမာဆွေက သူဖြစ်ချင်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် ခင်ပွန်းအပေါ်တွင် နွဲ့ဆိုး ဆိုးကာ အနိုင်ယူတတ်သည့်အကျင့်ကလည်း ရှိနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မင်းနိုင်တစ်ယောက် ကြာရှည်စွာ နားပူမခံနိုင် သဖြင့် ကတိပေးလိုက်ရသည်။

x x x x x

သမီးကလေးမွေးနေ့အလှူအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်စရာများ ရှိသဖြင့် နေ့တစ်ဝက် ခွင့်ယူပြီး အိမ်ပြန်အရောက် အမောဖြေမည် ကြံကာ ရှိသေးသည်။ မင်းနိုင်၏ ကုမ္ပဏီရုံးမှ ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ် သဖြင့် မင်းနိုင်တစ်ယောက် ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ အမြန်ပြန်ပြေး ရသည်။ မည်သည့်ကိစ္စ ပေါ်မှန်းမသိ။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာတုန်းကွာ”

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ရုံးခန်းအဝင်ပေါက်မှ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းလေးကို မေးလိုက်သည်။

“ဘော့စ် ရောက်နေတယ်ဆရာ”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရှင် သူဌေး ရောက်နေသည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ဝန်ထမ်းလေးကို ဆက်မမေးတော့ဘဲ ရုံးခန်းအတွင်း အပြေးဝင် လိုက်သည်။ ရုံးခန်းအတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာကြီးတင်းမာ ခက်ထန်နေသောသူဌေးကို သူ့စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့လိုက် ရသည်။ သူ့ဘေးတွင် အလုပ်ရုံမန်နေဂျာဖြစ်သူ ဦးဝင်းဦးက ခပ်ရိုရိုကလေး မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဝန်ထမ်းတွေကို သေသေချာချာ ကြပ်မတ်ပါလို့ ကျုပ် ဘယ်နှစ်ခါ မှာရမှာလဲ”

“ဗျာ”

သူ၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့် လက်ညှိုးထိုးကာ ဒေါမာန် နှင့် ပြောလာသောသူဌေး၏စကားကို မင်းနိုင်က နားမလည်တော့ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဗျာတစ်လုံးသာ ဆိုနိုင်သည်။

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ရှင်းမရတော့ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုရှင်းမလဲ၊ ကဲ- ပြော”

သူ၏ကွပ်ကဲမှုအောက်ရှိ ဝန်ထမ်းများ ပြဿနာတက်ပြီ ဆိုသည်ကိုတော့ မင်းနိုင် အတတ်သိလိုက်ပြီ။ ရုံးခန်းအတွင်း ဝေဝဲ ကာ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တပည့်မ စာရေးမလေးနှစ်ယောက်က သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာတော့ မကောင်းကြ။ သူတို့တော့မဟုတ်နိုင်။ သည်လိုဆိုလျှင်ဖြင့် ကုန်သွား ဖြန့်သည့်ကားသမားတွေပင် ဖြစ်ချေတော့မည်။ မင်းနိုင်စိတ်ထဲ ကားမတော်တဆမှု ဖြစ်ပြန်ပြီဟု ထင်လိုက်မိသည်။

“ဒီလို မင်းနိုင်ရေ၊ ပျဉ်းမနားက ပြန်လာတဲ့ကား ဘိုင်းဒါးမှာ အဖမ်းခံထားရတယ်၊ ကားထဲမှာ ကျွန်းသစ်ပါကေးတုံးတွေ တင်လာ

လို့တဲ့ကွာ၊ အဲဒါ ဒိုက်ဦးရဲစခန်းက ဖုန်းလှမ်းဆက်မေးတယ် တို့ဆီက ကားဟုတ်မဟုတ် တို့ဆီက ကားဖြစ်နေတယ်ကွာ”

ဦးဝင်းဦးက လိုရင်းအဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြလိုက်သည့်အခါ တွင် မင်းနိုင် အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်ရပြီ။ ယခင်ကိစ္စများနှင့် မတူ။ မဖြစ်ဘူးသည့်ကိစ္စ။ ယခုကိစ္စကဖြင့် ကိစ္စကြီးဖြစ်နေပေပြီ။

“ပြော . . . ပြောစမ်း၊ ခင်ဗျားပြောစမ်း ဘယ်လိုရှင်းမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပြောစမ်း”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးက အလွန်ဒေါက်နဲနပုံရသည်။

“ကျွန်တော် ဒိုက်ဦးကို လိုက်သွားလိုက်ပါ့မယ်”

မင်းနိုင်၏ အဖြေကို သဘောမကျသည့်သူဌေးက -

“ခင်ဗျား မသွားနဲ့တော့၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဦးဝင်းဦးကို ကျုပ်ခေါ်သွားမယ်၊ ခင်ဗျားလုပ်ရမယ့်အလုပ်က ဒီရုံးခန်းမှာထိုင်ပြီး နယ်လွတ်ထားတဲ့ကားတွေကို အဆက်အသွယ် ယူ၊ မသင်္ကာတဲ့ကားတွေ ပြန်ခေါ်၊ အခုမှ ကျုပ်လည်းသိတယ်၊ မော်လမြိုင်ဘက်ရောက်တဲ့ကားတွေလည်း ဒါမျိုးလုပ်တတ်တယ်၊ ရောက်တဲ့နေရာက ပြန်လှည့်ခိုင်း၊ ဒီကိစ္စတွေရှင်းသွားမှ ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စကို ရှင်းရမယ်”

ပြဿနာက ပေါ့သေးသေး သဘောထား၍မရကြောင်း မင်းနိုင် နားလည်လိုက်သည်။ ယခုကဲ့သို့ ဥပဒေနှင့် မလွတ်ကင်းသည့် ကုန်ပစ္စည်းများကို တင်ဆောင်လာခြင်းဖြင့် ပြဿနာတက်ခြင်း သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ပင်ဖြစ်သည်။ ယခင်က ကားသမားများ ရန်ကုန်သို့ အခကြေးငွေယူပြီး တင်ဆောင်လာတတ်သည်မှာ ဆန်၊ ကြက်သွန်၊ အာလူးစသည့်ဥပဒေနှင့် လွတ်ကင်းသည့် ကုန်များသာ။

ယခုအခြေအနေက အမှုကြီးလွန်းသည်။ သစ်မှုဆိုတော့ အပက သုံးလား၊ ခြောက်တစ်လား မင်းနိုင် နားစွန်နားဖျားတော့ ကြား ဖူးသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် မင်းနိုင် ဒိုက်ဦးသို့ လိုက်သွားချင်သည်။ ယခင် ကလည်း ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုသည်နှင့် မင်းနိုင်ပင် လိုက်သွားနေကျ ဖြစ်သည်။ ယခု သူ့ဌေးနှင့်ဦးဝင်းဦး သွားသည်ဆိုတော့ မင်းနိုင် စိတ်ထဲ မကောင်းဖြစ်မိသည်။ သို့သော် သူ့ဌေးကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ရုံးမှာနေခိုင်းပြီး နယ်ထွက်နေသည့်ကားများကို ပြန်ခေါ်ခိုင်း နေသည်။ သူ့ဆန်စားမှ ရဲရတော့မည်ဆိုသကဲ့သို့ သူ့ဌေးခိုင်းခဲ့သည့် ကိစ္စကိုပင် အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ရန် မင်းနိုင် ခေါင်းထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

မင်းနိုင်နှင့် သူ့စာရေးမလေးနှစ်ယောက် ကုမ္ပဏီတွင်ရှိသည့် တယ်လီဖုန်းနှစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်ရတော့သည်။ အချို့နေရာများ နှင့် ဆက်သွယ်ရသည်မှာ အလွန်အဆင်ပြေသည်။ သူတို့ ဖုန်းလှမ်း ဆက်သွယ်ချိန်တွင် ဆိုင်၌ပစ္စည်းချသည့်ကား အဆင့်သင့် ရောက် နေတတ်သည်။ သို့သော်လည်း အများအားဖြင့် အဆင်မပြေ။ အဆိုးဆုံးက သူ့ဌေး အလွန်အမင်းစိုးရိမ်သော ကျိုက်ထိုဘက် ရောက်နေသည့် ကားနှစ်စီးက လုံးဝအဆက်အသွယ်မရ။ မည်သို့မှ ဆက်သွယ်၍မရသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် မင်းနိုင်ကိုယ်တိုင် ၎င်းကား နှစ်စီးကို လိုက်ခေါ်ရသည်။

ကျွန်းပါကေးတုံးများ တင်ဆောင်လာသည့်ကား ပြဿနာ ကြောင့် မင်းနိုင်မှာ သူ့၏တိုက်ခန်းဆီသို့ နှစ်ရက်တိတိမပြန်နိုင်။ ဒိုက်ဦးသို့လိုက်သွားသည့် သူ့ဌေးနှင့် ဦးဝင်းဦးတို့ ပြန်အလာကို

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတွင် အိပ်ပြီးစောင့်ရသည်။ သူ့သမီးလေး မွေးနေ့ ပြုလုပ်မည့်အစီအစဉ်သည် အလိုအလျောက် ရပ်ဆိုင်းသွားလေ တော့သည်။

အခန်း(၉)

သဲစုဝင်း သူ့လက်ထဲရောက်နေသော အင်ဒိုနီးရှားပါတီတံ ဖျင်စလေးကို လက်မလွှတ်ချင်။ နေ့သွင်းနှင့်ယူရမည်ဆိုတော့ မသိသာဟုထင်သည်။ သို့သော်လည်း လက်ငင်းဝယ်သည့်ဈေးနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင်ဈေးနှုန်းက ၅၀၀ တိတိ ကွာနေသည်။ လိုလည်း လိုချင်သည်။ ဈေးသည်ပီပီ ဈေးတွက်လည်း တွက်နေသည်။ သူနှင့် ရောင်းဖော်ရောင်းဖက် ငါးသည်မလေးများက လိုလိုချင်ချင်နှင့် ယူနေသည်ကို မြင်သောအခါ သဲစုဝင်းလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ တစ်ထည်ယူလိုက်ရသည်။ နေ့သွင်းတစ်ခုကတော့ ထပ်တိုးပြန်ပြီဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် မသက်မသာဖြစ်မိသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း “တစ်ရက်မှ နှစ်ရာတည်းသွင်းရတာပဲ မုန့် ဝယ်စားသလောက်ပဲရှိတာ” ဟူ၍ စိတ်ကိုနှစ်သိမ့်လိုက်မှ နေသာ ထိုင်သာ ရှိသွားပြန်သည်။

“ကဲ- လာနော် ဝယ်ထားကြနော် ခုတ်သားတွေ ခုတ်သားတွေ ငွေပေါ်လျှော့ဈေးနော် ”

ဈေးကွဲခါနီးပြီဖြစ်သဖြင့် သဲစုဝင်းက အသံစာစာလေးနှင့် အော်ရောင်းရှာသည်။

“သဲစုရယ် ရောင်းမနေပါနဲ့တော့၊ နင့်ဟာက ဘာမှမကျန်
တော့တာကို”

“ရောင်းရမှာပေါ့လုံးလုံးရယ်၊ အိမ်မှာလည်း ချက်မစားချင်
တော့ဘူး၊ စားရလွန်းလို့ ရှိနေပြီ”

ဈေးတစ်ဈေးလုံးတွင် အညစ်ပတ်ဆုံးနေရာကို ပြပါဆိုလျှင်
ငါးစိမ်းတန်းကိုပင် လက်ညှိုးထိုးပြရပေလိမ့်မည်။ သို့သော်
ဈေးဝယ်သူ အပေါင်းတို့သည် ဈေးသို့ရောက်လျှင် ထိုညစ်ပတ်သော
ငါးစိမ်း တန်းသို့ပင် ဦးစွာသွားပြီး တိုးဝေ့ကြသည်။ ငါးစိမ်းတန်း
သည် လူကြိတ်ကြိတ်တိုးသော အစည်ကားဆုံးနေရာ ဖြစ်နေသည်။
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများစုသည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုပြုကြရာ
တွင် အတတ်နိုင်ဆုံး အကုသိုလ်ဖက်သော၊ အကုသိုလ်နှင့် နှီးနှွယ်
သော အလုပ်ကို ရှောင်ကြဉ်လေ့ရှိကြသည်။ သားငါး ရောင်းဝယ်မှု
အလုပ်မျိုးဆိုလျှင် နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ နှာခေါင်းရှုံ့ပင် ရှုံ့ငြား
သော်လည်း ငါးစိမ်းတန်းကိုဖြင့် မသွားလျှင်မနေနိုင်ကြပေ။

“ပဲ . . . ချောင်းလည်း . . . ပါတယ်ဗျို့ . . . နို့အေး
. . . ချောင်းလည်း . . . ပါတယ်ဗျို့ . . . ရေ . . . ခဲချောင်း
လည်း. . . ပါတယ်ဗျို့ . . . တုတ်ထိုး . . . တုတ်ထိုး . . . ရေ
. . . ခဲ . . . ချောင်း . . . တုတ်. . . ထိုး”

“ဟော. . . တုတ်ထိုးကြီးတောင်လာပြီဟ၊ အချိန်ကမနည်း
တော့ဘူး”

ဈေးသည်အမျိုးမျိုး၊ ဈေးရောင်းချပုံ ရောင်းချနည်းအမျိုးမျိုး
နှင့် ရှိနေကြရာ ဤရေခဲချောင်းသည်၏ ရောင်းချသည့်ပုံစံက
ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်နေသည်။ လူပုံစံက ရှည်ကိုင်းကိုင်းနှင့် ဆီမလူး
သည့် ဆံပင်ရှည်ကို သျှောင်တစောင်း ထုံးထားပြီး ပြုံးစိစိနှင့်

ဈေးရောင်းတတ်သောသူ့ကို ဈေးလေးရှိ ဈေးသည်အတော်များများ က မျှော်ကြသည်။

သူက နံနက်အစောပိုင်းတွင် စာသင်ကျောင်းများ၌ လှည့်ပတ် ရောင်းသည်။ ကျောင်းတက်ပြီးချိန်လောက်တွင် အောင်ချမ်းသာ ဈေးလေးသို့ ရောက်လာမြဲဖြစ်လေရာ သူ့ရောက်လာပြီဆိုလျှင် နာရီ မေးစရာမလို၊ ဈေးကွဲချိန်ဆိုသည်ကို ဈေးသည်တိုင်း အမှတ်အသား ထားကြသည်။ ဈေးကွဲချိန်တွင် ရောက်လာသည့်အတွက် သူ၏ စားသုံးသူပစ်မှတ်သည်လည်း ဈေးသည်များပင်ဖြစ်ရမည်ပင်။

“တုတ်ထိုးကြီး၊ ပဲချောင်းတစ်ခုပေး”

“ဒီကို နို့ချောင်းပေး”

သဲစုဝင်းတို့ ငါးသည်မကလေးတစ်သိုက် တုတ်ထိုးရေခဲချောင်း ကို အားပေးကြသည်။

“လုပ်ပါဦး တစ်ခါလောက်”

သဲစုဝင်းတို့ပေးသည့် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်တွင် အပြုပါလာရာ ရေခဲချောင်းသည်က သူ့တွင်ဆောင်ထားသည့် ဆိုလိုတိပ်ကလေး ဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကပ်သည်။ သူ့လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို ကျေနပ်သွား ဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။ ပြီးနောက် -

“ပဲ . . . ချောင်း . . . လည်း ပါတယ်ဗျို့ . . . နို့ . . . အေး . . . ချောင်း . . . လည်း ပါတယ်ဗျို့ . . . ရေ . . . ခဲ . . . ချောင်းလည်း ပါတယ်ဗျို့ . . . တုတ် . . . ထိုး တုတ် ထိုး . . . ရေ ခဲ ချောင်း တုတ် . . . ထိုး”

ငါးသည်မလေးတွေ ကျေနပ်သွားသည်။ ရေခဲချောင်းသည်ကြီး ဈေးထဲလှည့်ပတ်အော်ရောင်းပြီး ပြန်ထွက်သွားပြီဆိုလျှင် ဈေး သိမ်းချိန်ရောက်ပြီ။

“ကောင်မလေးတွေ”

ဈေးသိမ်းပြီး ပြန်ရန်ပြင်ဆင်နေသော သဲစုဝင်းနှင့် လုံးလုံး တို့၏ရှေ့သို့ အသက် ၃၀ ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး အသံပြုလိုက်သည်။

“ဟယ်- မနိုင် လာတာ အတော်ပဲ”

မနိုင်ဆိုသူ အမျိုးသမီးအား တွေ့လိုက်ရသော သဲစုဝင်း၏ ပျော်သွားပုံက မျှော်လင့်ဆဲတွင် ရည်းစားရောက်လာသည့် ပုံစံမျိုး။ တွေ့ဝေခြင်းကင်းမဲ့စွာဖြင့်သူ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် မှတ်သားထား သည့်ဂဏန်းများကိုပြောပြီး ကျသင့်ငွေကိုပေးသည်။ မနိုင်က သဲစုဝင်းပြောသည့်ဂဏန်းများကို ရေးမှတ်ပေးကာ ဘောင်ချာ သေးသေး လေးရွက်ခန့်ကို ပေးသည်။

“သဲစုရယ် နင်မတရားကို ထိုးတာပဲ၊ ရတဲ့အမြတ်ကလေး ကုန်ရောပေါ့ဟယ်”

“အံ့မယ် လုံးလုံး၊ နင် ဘာသိလို့လဲ ဒီနေ့ ငါသူဌေးဖြစ်မဲ့နေ့ဟဲ့ အပိုင်ကွက်တွေ ရလို့ကတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းကို မမေ့ဘူးသိလား”

“ငါတော့ နှမြောတယ်၊ ဝါသနာလည်းမပါဘူးသဲစုရယ်၊ တို့တွေ ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ် မြတ်ဖို့ကို မနည်းရှာရတာ၊ ဟော နင်က သုံးလိုက်တော့ ပက်ခနဲပဲ၊ အရမ်းနှမြောဖို့ကောင်းတာ”

x x x x x

“အပြဲအစုတ်အကုန်ချုပ် မအိ စတိုင်ကျ ကော်ကပ်အပ် ချုပ်ဆိုင်”

ရှည်လျားထွေပြားသော နဖူးစီးဆိုင်းဘုတ်ဖြင့် အောင်ချမ်းသာ ဈေး အပြင်ဘက်တန်းရှိ သားနားသပ်ယပ်ခြင်း အလျဉ်းကင်းမဲ့

လျက်ရှိသောအပ်ချုပ်ဆိုင်သို့ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်စကလေး ကိုယ်စီ
ကိုင်ပြီးဝင်လာသူနှစ်ဦးက သဲစုဝင်းနှင့်လုံးလုံး။

“ဟယ်- လုံးလုံးနဲ့သဲစု၊ ကလေးမလေးတွေ မလာတာကြာ
ရောပေါ့”

ဆိုင်အပြင်အဆင်ကမလှသော်လည်း စက်ချုပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်
ဖြစ်ဟန်တူသော လုံးကြီးပေါက်လှတောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်
အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်ရှိ အမျိုးသမီးက အပ်ချုပ်စက်နင်းနေရာ
မှထ၍ ပြုံးရွှင်စွာဆီးကြိုသည်။

“ကဲ- မအိ သဲစုကိုမအိထွင်ထားတဲ့ ဒီဇိုင်းတွေထဲက အသစ်ဆုံး
အဆန်းဆုံးဒီဇိုင်းကိုပြ”

“သမီးကတော့ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးပဲချုပ်မှာ”

“ရပါတယ်အေ အားလုံးစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရမယ်”

လူ့ဘဝရပ်တည်ရေး အရေးသုံးပါးတွင် ဝတ်ရေးသည်
အရေးကြီးသည်ဖြစ်ရာ ဤအပြုအစုတ်အကုန်ချုပ် အပ်ချုပ်ဆိုင်
သည်က အောင်ချမ်းသာဈေးမှ ဈေးသူဈေးသားအပေါင်းတို့၏
လက်စွဲ။ လူအမျိုးမျိုးတွင် စိတ်သဘောထား မတူကွဲပြားကြလေရာ
တချို့က အသင့်ချုပ်ပြီးအထည်များကိုပင် ပြီးစလွယ် ဝယ်ကြပြီး
ဝတ်ရေးကိစ္စကိုပြီးစေ၏။ အချို့ကတော့ ရယ်ဒီမိတ်များကို မကြိုက်
ကြ။ စိတ်ကြိုက်ပိတ်စ အဆင်ဒီဇိုင်းကို ရွေးပြီး မိမိကိုယ်ခန္ဓာနှင့်
တိုင်းထွာကာ ချုပ်ဝတ်သည်ကိုပင် နှစ်သက်ကြသည်။

စက်ချုပ်သမအများစုမှာ ပိတ်စအသစ်ကိုသာကိုင်တွယ်ပြီး
အစအဆုံးချုပ်ချင်ကြသည်။ အဟောင်းအစုတ်များကို ပြုပြင်
ဖာထေးရမည်ဆိုလျှင် လက်မခံလိုကြ။ မအိကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။

သူ၏အပ်ချုပ်ဆိုင်ဆိုင်းဘုတ်တွင်ပင် အပြုအစုတ်အကုန်ချုပ်ဟူ၍
ခေါင်းစဉ်ကို ဦးစားပေးတင်ထားသည်။ မည်သည့်ပုံစံနှင့်ပင်
လာလာ အကုန်အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးသည်။ တစ်ခါကဆိုလျှင်
နံနက်ခင်း ဈေးလာဝယ်သည့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်၏
ဘေးခွဲ စကပ်သည် ဇစ်ပြုတ်ထွက်သွားပြီး အရှက်တကွဲဖြစ်လေရာ
ငိုမဲ့မဲ့နှင့်မအိထံ ပြေးလာရတော့သည်။ မအိက စကပ်ကိုမချွတ်စေ
ဘဲ လက်ချုပ်နှင့် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်သည်။

ဖောက်သည်အပေါင်းကို ဖော်ရွေပျူငှာစွာ ဆက်ဆံတတ်သော
မအိမှာ လက်မလည်အောင် ချုပ်ရသည်။ ချုပ်ရလွန်းသဖြင့်
သန့်ရှင်းရေးကိုပင် ရံဖန်ရံခါမှပင် လုပ်နိုင်သည်။ သို့အတွက်
ကြောင့်ပင် သူ၏အပ်ချုပ်ဆိုင်သည် ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်တိုင်း
ပိတ်စများ တိုးလိုးတန်းလန်းနှင့် ကြမ်းခင်းတွင် ကြွက်ဖောက်ရာများ
နှင့် မညီမညာမို့မောက်နေသည်။

“သဲစု ဒီပုံစံကိုကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

မအိညွှန်ပြသည်က ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းစာအုပ်မဟုတ်။ ဗလာ
စာရွက်အလွတ်တွင် ခဲတံဖြင့်ဆွဲပြသော အင်္ကျီပုံစံပင်ဖြစ်သည်။
သူ့အတွက် ဖက်ရှင်၊ ဒီဇိုင်းစာအုပ်များ မလိုအပ်။ အပ်သူ လိုလား
ချက်ကိုမေးပြီး စာရွက်တွင် ရေးဆွဲပြလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ အကြာကြီးတော့ မစောင့်နိုင်
ဘူးနော်”

တိုင်းထွာပြီးသည်နှင့် သဲစုက ရွေးရမည့်ရက်ကိုမေးသည်။

“ကွယ် အချင်းချင်းတွေပဲ၊ အမြန်ပြီးအောင်တော့လုပ်ပေးမယ်၊
ညည်းတို့ရှေ့မှာ ဦးစားပေး ၁၀ ယောက်ကျော်လောက် ရှိသေးတယ်
နှစ်ပတ်စောင့်”

မအိ၏ထပ်တိုးအရည်အချင်းများကမနည်းလှ။ ရက်ချိန်းကို အများကြီးခွာမပေး။ အင်္ကျီအသစ်ကိုချုပ်ပေးပြီးလျှင် လက်ဆောင် အဖြစ် ချုပ်ရိုးပြုတ် အစုတ်အပြလေးများကို လက်ခမယူဘဲလည်း ချုပ်ပေးတတ်သေးသည်။

အခန်း(၁၀)

ဧည့်ခန်းတွင် နားကြပ်တပ်လျက် သီချင်းနားထောင်နေသော စိန်ခဲ၏မျက်လုံးများက မှေးစင်းလျက်ရှိသော်လည်း ခေါင်းရော ကိုယ်လုံးကပါ လှုပ်ခါမြူးတူးလျက်ရှိနေသဖြင့် သီချင်းသံစဉ်တွင် အပြည့်အဝ နစ်မြုပ်ခံစားနေပုံရသည်။ မဲကြေးနှင့် နေ့ပြန်တိုးငွေများသိမ်းပြီး ဈေးမှပြန်လာသော ဒေါ်နီနီက သူ၏သားဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟီး . . . ဟီး ဟီး . . . ဟင်း”

ဒေါ်နီနီ ဧည့်ခန်းကဖြတ်ပြီး နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်သို့သွားရာ သီချင်းနှင့်ဇိမ်ကျလျက်ရှိသော စိန်ခဲ၏အနီးသို့အရောက် စိန်ခဲက သူ၏နှာခေါင်းကိုရုံချည်ပွချည်လုပ်ကာ အလန့်တကြားထအော်သည်။

“အမေ . . . အမေ၊ ဘာတွေလဲဗျာ နံလိုက်တာ၊ ဟီး အာဝေါ အော့”

စိန်ခဲက သူ၏နှာခေါင်းကိုပိတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ဆီသို့ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဟယ် . . . ငါ့သားရယ်၊ အမေက ငါးမစားရတာကြာလို့ မနေနိုင်တာနဲ့ ဝယ်လာတာပါကွယ်”

ဒေါ်နီနီဝယ်လာသည်က ကင်းမွန်ငါးများပင်ဖြစ်သည်။
၎င်းငါးက အနံ့အသက် အလွန်ဆိုးရွားလှသည်။ စိန်ခဲကဲ့သို့ ငါး
မစားသူ မဆိုထားနှင့် ငါးကိုနှစ်သက်စွာ စားသုံးသူများပင် စူးရှပြီး
အော့နှလုံးနာစရာကောင်းသောအနံ့ကြောင့် စားချင်ပါလျက်
ကင်းမွန်ငါးကို ရှောင်ကြသည်။

“သားရယ်၊ မင်းအိပ်နေတယ်ထင်လို့ မင်းရှေ့က ဖြတ်မိတာ
ပါကွယ်၊ အမေကကြိုက်တာကိုကွဲ့၊ ကဲ- ဒီတစ်ခါတည်းပါ၊ နောက်
မချက်တော့ဘူးနော် ဟုတ်ပြီလား။”

စိန်ခဲက သူ့နှာခေါင်းကိုပိတ်လျက် -

“အမေရယ်၊ အမေဟာကြီး နောက်ဖေးကို မြန်မြန် ယူသွားစမ်း
ပါ၊ အနံ့က ဒီအထိလာနေပြီ၊ အော့ ဝေါ့”

စိန်ခဲက ငါးကို တူးတူးခါးခါး မုန်းလှသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ
ဒေါ်နီနီအနေဖြင့် စိန်ခဲ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ ထမင်းစားတတ်သည့်
အရွယ်တွင် ထမင်းကိုဝါးပြီး ခွံ့ကျွေးခဲ့ရချိန်တွင် ငါးပြုတ်ဟင်းရည်
ဆမ်းပြီး ငါးနှင့်နယ်ဖတ်ကာ ထမင်းကျွေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က စိန်ခဲ
လေးသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်စားခဲ့သည်။ မည်သည့်အချိန်ကစပြီး
ငါးဟင်းကိုမုန်းသွားမှန်း ဒေါ်နီနီသည်လည်း အမှတ်မထားမိလိုက်
ပေ။ သဘောတရားမည်လုပ်စဉ်က ငါးမစားသည့် သူ့သား စားရေး
သောက်ရေး အဆင်ပြေပါမည်လားဟု စိုးရိမ်တကြီး ရှိနေခဲ့သေး
သည်။ သဘောသားဖြစ်သဖြင့် သူတို့၏ စားသောက်ဖွယ်ရာများ
တွင် ဟင်းလျာအဖြစ် ငါးဟင်းသာ အများဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု
ထင်နေမိသည်။ ဒေါ်နီနီကိုယ်တိုင်ကတော့ ငါးဟင်းဆိုလျှင် အသေ
ကြိုက်သည်။ ငါးသန်သေးနုတ်ကအစ ငါးတန်၊ ငါးမြင်းခုတ်သား

အဆုံး ရေချိုရေငန် ငါးမရွေး၊ အရိုးများများ ချေးခါးခါး အကုန် စားသည်။

စိန်ခဲကတော့ ငါးမှလွဲလျှင် ကျန်သည့်အသားဟင်းများ အကုန်စားသည်။ စိန်ခဲသဘောလိုက်ရာက ပြန်လာပြီဆိုလျှင် အမေ ဖြစ်သူလည်း သားအကြိုက်လိုက်ကာ ချက်ပေးနေရသဖြင့် ငါးဟင်း စားရန် မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

ဆိုခဲ့သလိုပင် ငါးမစားရသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကပ်စေးနည်းသည့် အကျင့်ကလည်း ရှိနေသဖြင့် လည်းကောင်း ဈေးသိမ်းချိန်တွင် ဈေးပေါပေါနှင့်ရရှိသော ကင်းမွန် ငါးများကို ဝယ်လာမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အမေငါးတွေ မြန်မြန်ယူသွားပါဗျာ၊ နံလွန်းလို့ပါ”

“အေးပါကွယ်၊ အေးပါ”

ဒေါ်နီနီက ကင်းမွန်ငါးများကို အိမ်နောက်ဖေးသို့ အမြန် ယူသွားသည်။

“ဒီနေ့ အမေနဲ့ ထမင်းမစားတော့ဘူးဗျာ”

သားအမိနှစ်ဦးတည်းသာရှိသော သူတို့မိသားစုတွင် စိန်ခဲ သည် နိုင်ငံခြားသဘောသားဖြစ်သဖြင့် သဘောပေါ် တက်သွား လိုက်၊ တစ်နှစ်ကျော်နေပြီး ပြန်လာလိုက်နှင့် ဝင်ငွေကောင်းသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဒေါ်နီနီအနေဖြင့် ဆွေမရှိမျိုးမရှိ သားအမိ နှစ်ဦးတည်းသာရှိသဖြင့် စိန်ခဲ သဘောလိုက်ခြင်းကို သဘောမတူ ပေ။ သို့ရာတွင် စိန်ခဲက အတင်းပူဆာသဖြင့် အလျော့ပေးလိုက်ပြီး သဘောလိုက်ခွင့် ပြုလိုက်ရသည်။ အစပိုင်းတွင်သာ သားဖြစ်သူကို လွမ်းဆွေးသည့်ဝေဒနာကို ခံစားရပြီး နောက်ပိုင်းတွင်မူ ကျင့်သား ရသွားသည်။

စိန်ခဲတို့သားအမိမှာ သားကလည်း သဘောသားဖြစ်ပြန်
 ဒေါ်နီနီကလည်း နေ့ပြန်အတိုးပေး၊ မဲကြေးခိုင်ကိုင်း၊ ပွဲစားလုပ်၊
 အပေါင်ခံ အလုပ်စုံလုပ်သဖြင့်စီးပွားရေး လွန်စွာတောင့်တင်းသည့်
 သားအမိဖြစ်သည်။

အခန်း(၁၁)

“ငါလည်း တော်တော်ကြီးကို စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ သစ်ပိုင်ရှင်က ထွက်ပြေးသွားတော့ အမှုကပိုရှုပ်သွားတာပေါ့၊ ဟိုကောင်တွေကို ဘော့စ်က ဒိုက်ဦးအချုပ်မှာသွားတွေ့တော့ သူတို့ကပြောတယ်၊ ဒီကိစ္စတွေ မင်းလည်းသိတယ်ပေါ့ကွာ၊ အကြောက်လွန်ပြီး ပြောတယ်ဆိုတာ ငါယုံတယ်၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းဘော့စ်ကို ငါပြောပြပါသေးတယ်၊ သူက သောက်ရမ်းကိုဒေါက်နံနေတော့ ငါပြောတာနားမဝင်ဘူး၊ ဟိုသူတောင်းစား ပိုင်ရှင်က ထွက်ပြေးသွားတော့ ရှင်းမရတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

မင်းနိုင်၏ အလုပ်ထွက်စာကို မယူချင်ယူချင်နှင့် လှမ်းယူရင်း ဦးဝင်းဦးက ကားအဖမ်းခံရသည့်ကိစ္စကို မင်းနိုင်အားရှင်းပြသည်။

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ အခြေအနေကတော့ ဒီအတိုင်းဖြစ်သွားပြီ၊ ဟိုနှစ်ကောင်က သူတို့ထိုက်နဲ့သူတို့ကံပဲ၊ မင်းအတွက်ကိုတော့ ဘယ်ဝန်ထမ်းကမှ စိတ်မကောင်းကြဘူး၊ တရားကိုနတ်စောင့်ပါတယ်၊ အမှန်တရားပေါ်လာမှာပါ”

မင်းနိုင် သူ၏ရှေ့တွင် ရောက်ရှိနေသော ကြပ်ကြပ်အိတ်နှင့် ထုပ်ထားသော ငွေထုပ်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ၎င်းငွေများက

မင်းနိုင် အလုပ်ထုတ်ခံရသည့်အတွက် ကုမ္ပဏီသူဌေးမှ ပေးသည့် လျော်ကြေးငွေများပင်ဖြစ်သည်။

“ဘော့စ်က လတ်တလောတော့ စိတ်ဆိုးလို့နေမှာပါကွာ၊ အခုလည်း မင်းကို သံယောဇဉ်တော့ကြီးရှာပါတယ်၊ လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးဖို့ ငါ့ကိုမှာပါတယ်”

မင်းနိုင်မှာ ဦးဝင်းဦးကို ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ။ မာမာဆွေက သမီးလေးကိုချီလျက် မျက်စေ့မျက်နှာပျက်ကာ သူတို့ အနားတွင် ရပ်နေသည်။

“မင်း ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ဟူး. . .”

“အေးပါကွာ စဉ်းစားပါဦး၊ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်ကြပေါ့”

ဦးဝင်းဦးတစ်ယောက် မင်းနိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို နှစ်သိမ့်ပြီး တိုက်ခန်းမှပြန်သွားသည်။ ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် မင်းနိုင်ရော မာမာဆွေပါ ပြောချင်သည့်စကားများကို ပြောမထွက်ခဲ့။ နောက်ဆုံး မင်းနိုင် သူ့ကိုယ်သူနှစ်သိမ့်ပါသည်။ ယခုဖြစ်သည့် ကားဖမ်းဆီးခံ ရမှုကိစ္စ၌ သူ့တွင် တာဝန်မကင်းသည်မှန်သော်လည်း ဖြစ်စဉ်တွင်မူ သူပါဝင်ပတ်သက်မှုမရှိပေ။ မင်းနိုင်အနေဖြင့် ထွက်စာတင်ခဲ့ရ သော်လည်း လိပ်ပြာသန့်ပါသည်။ သူ စဉ်းစားမရသည့်အချက်က ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးသည် ကျွန်းပါကေးများကို သူတို့သဘောနှင့်သူတို့ တင်ဆောင်လာသည့် ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့် သူ့နာမည်ကို ဆွဲထည့်ရသနည်း။ ဒိုက်ဦးကို သူလိုက်ခွင့်မရသည့်အတွက် အခြေအနေ မည်သို့ဖြစ်သည်ကို

မသိရ။ ဒိုက်ဦးသို့ သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါခွင့်ရရှိမည်ဆိုလျှင် အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်လာနိုင်စရာရှိသည်။

x x x x x

“အစ်ကိုရယ် မ ကတော့လေ ပေါင်းတလည်ကိုလည်း မပြန်ချင်ဘူး၊ အစ်ကို့ဇာတိကိုလည်း မလိုက်ချင်ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာပဲ နေချင်တယ်၊ သမီးလေးအတွက် ပညာရေးကျတော့ ရန်ကုန်မှာနေတာက ပိုကောင်းမှာ”

“ငါကတော့ နယ်ကိုပဲပြန်ချင်တယ်ကွာ၊ ရန်ကုန်နဲ့ ငါနဲ့က မအပ်စပ်တော့ဘူး”

မင်းနိုင်၏ဆန္ဒအရဆိုသော် ရန်ကုန်တွင်နေထိုင်လိုစိတ် မရှိတော့ပေ။ သူ၏ဇာတိမြေဖြစ်သည့် ဟင်္သာတနယ်၊ အထောင်ရှားခဲသို့ ပြန်နေချင်သည်။ ဤနယ်ဘက်တွင် မိဘ၏လက်ငုတ်လက်ရင်းငှက်ပျောခြံကြီးများရှိနေသည်။ ပီလောပီနံခင်းကြီးများလည်း ရှိသည်။ သို့တည်းမဟုတ် မာမာဆွေ၏ဆွေမျိုးတစ်သိုက်ရှိရာ ပြည်ပေါင်းတလည်တွင် အခြေချလိုကလည်း ချချင်သည်။

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး သဘောထားချင်းက မတိုက်ဆိုင်။ မင်းနိုင်က နယ်တွင်နေချင်သည်။ မာမာဆွေက ရန်ကုန်မှ မခွာချင်။ မာမာဆွေ၏ ကြီးတော်ကြီး ဒေါ်လှလှကလည်း ရန်ကုန်တွင် နေရသည်ကို အနည်းငယ်ပိုပြီး သဘောကျသည်။

“ငါက ဒီကလူတွေ လုပ်တိုင်စားသောက်ရတာကြည့်ပြီး မွန်းကျပ်တယ်ကွာ၊ ရန်ကုန်မှာနေပြီး ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး”

“မ လုပ်ကျွေးပါ့မယ်အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့၊ မ လေ ဈေးရောင်းတတ်ပါတယ်၊ မ တို့သမီးလေးရွှေ့ရေးအတွက် ရန်ကုန်မှာပဲ နေကြရအောင်နော်”

အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးပြီးနောက် မင်းနိုင်တစ်ယောက် အလျှော့ပေးကာ မာမာဆွေ၏ဆန္ဒကို လိုက်လျော့ပေးလိုက်ရသည်။ ရန်ကုန်တွင် အခြေချရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် မင်းနိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် သူတို့စုဆောင်းထားသည့် ငွေကလေးနှင့် ချင့်ချိန်တွက်ဆပြီး ရန်ကုန်ဆင်ခြေဖုံးနေရာများသို့ အိမ်ရှာပုံတော် ဖွင့်သည်။

လှိုင်သာယာဘက်ဆီသို့ ဦးစွာရောက်သည်။ အဆင်မပြေသဖြင့် ရွှေပြည်သာဘက်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ၎င်းမှ ရွှေပေါက်ကွဲ၊ ဒဂုံမြို့သစ်ဘက်များဆီသို့လည်း ခြေဆန့်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ချည်းရှာရာ အဆင်မပြေသဖြင့် ပွဲစားများနှင့် ချိတ်ဆက်ပြီးရှာသည်။ “အိမ်နှင့်ခြံရောင်းမည်” ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသည့် နေရာများ တွေ့တိုင်းလည်း ဝင်စုံစမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မာမာဆွေ၏ စိတ်တိုင်းကျမဖြစ်သဖြင့် အိမ်ရှာသည့်အရေးက ကြန့်ကြာနေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သန်လျင်ဘက်မှ ပွဲစားအဘိုးကြီး တစ်ဦးနှင့် ချိတ်ဆက်မိပြီး သန်လျင်မြို့တွင် မာမာဆွေ၏ဆန္ဒနှင့် အနီးစပ်ဆုံး စိတ်တိုင်းကျ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ယူဖြစ်ကြသည်။

အခန်း(၁၂)

“ဪ- ဦးလေးရောက်နေတာကို အလည်လာတာလား”

သဲစုဝင်း ဈေးရောင်းရာမှပြန်အလာ အိမ်တွင် ဖခင်နှင့်စကားပြောနေသော ဦးတင်မောင်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ ဈေးရောင်းလို့ ကောင်းရဲ့လား၊ ဦးလေးသမီးတို့လမ်းထိပ်ကအိမ်တစ်အိမ် အကျိုးဆောင်ပေးတာ တည့်သွားတယ်လေ၊ အဲဒါအခုပဲ ပွဲပြီးသွားတာနဲ့ သမီးအဖေကြီးဆီ လှည့်ဝင်ခဲ့တာ၊ ဦးလေးက ကတိပေးထားတယ်လေ၊ ကိုမောင်ဝင်းကြီးကို ညနေ ပြုစုရဦးမယ်”

ဦးတင်မောင်ကို ခင်မင်နေမိပြီဖြစ်သော သဲစုဝင်း ဝမ်းသာမိသည်။ ညနေခင်းတွင် ဖခင်ကြီး အပျော်လွန်ပြီး ပြန်လာသည်ကို တွေ့ရဦးမည်။ သူတို့မောင်နှမအတွက်လည်း ထမင်းလွတ် ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်များ ပါလာဦးမည်မှာ မလွဲ။

“ဈေးကတော့ ရောင်းလို့ကောင်းပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ သမီးမှာက နေ့သွင်းပေးရတာကလည်း များတယ်၊ မဲကြေးကလည်း ထည့်နေရတာလေ၊ တစ်ခါတလေများ ဈေးသုံးဖို့တောင် မကျန်ပါဘူးဦးလေးရယ်”

ဦးတင်မောင်က ပြုံးပြီး -

“သမီးက ချဲ့တို့ နှစ်လုံးတို့လည်း ထိုးတယ်ဆို”

“အဖေက သမီးအကြောင်း ဦးလေးကို မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ပြောထားပြီနဲ့တူတယ်၊ ဒါကတော့ ဦးလေးရယ် ထွက်ပေါက်ပေါ့၊ ရလိုရငြားပါ အများကြီးမဟုတ်ပါဘူး။”

“ဦးလေးကတော့ သဘောမကျဘူးကွဲ့၊ သမီးပြန်စဉ်းစား ကြည့်စမ်း၊ လူတွေ လူတွေဆိုတာ ချဲကလေး၊ နှစ်လုံးထိလေး တစ်ပဲခြောက်ပြားဖိုးလောက် ပေါက်တာကို အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်လို့၊ ပေါက်လို့ရတာက နည်းနည်း ပြန်ကျွေးရတာက များများ၊ နေ့တိုင်းထိုးနေလို့ ဈေးအသုံးစရိတ်ထဲက ပါသွားနေတာ သတိမပြု မိကြဘူး၊ သမီး နေ့တိုင်းထိုးတဲ့ ချဲ့နှစ်လုံးဖိုးကို တစ်လတာအတွက် စာရင်းပြုစုကြည့်စမ်း၊ အဲဒီတစ်လအတွင်း ချဲ့ထိုးဖို့ငွေ ဘယ်လောက် သုံးလိုက်သလဲ၊ တစ်လအတွင်း ဘယ်နှစ်ကြိမ်များ ပြန်ရသလဲ၊ အဖြေသိလိမ့်မယ်၊ အိမ်မှာက ဦးလေးလည်း မထိုးဘူး၊ အိမ်သား တွေကိုလည်း မထိုးရဘူး။”

သမီးဖြစ်သူ သဲစုဝင်းက ကြိုက်သည်မကြိုက်သည်မသိ။ ဦးတင်မောင်၏ သတိပေးစကားများကို ဦးမောင်ဝင်းက သဘော ကျသည်။ သမီးကြီးဖြစ်သူ သဲစုဝင်းအနေဖြင့် ကြိုးစားပြီး ဈေးရောင်းရှာပါသည်။ သို့သော် သည်ကလေးမလေး၏ သုံးအား ကလည်း နည်းလှသည်မဟုတ်။ အဝတ်အစား အသစ်အဆန်း ကလေးများဆိုလျှင်လည်း နေ့သွင်းနှင့်ယူလိုက်သည်။ တစ်ခုက သွင်း၍ မကျေသေးမီ နောက်ထပ်နှစ်မျိုး သုံးမျိုးက ထပ်ယူပြီး ဖြစ်နေသည်။ နှစ်လုံးထိဆိုလျှင်လည်း တစ်ရက်ကလေးမှ အလွတ် မပေး။ ဖခင်အနေဖြင့် ဆုံးမချင်သော်လည်း သမီးဖြစ်သူ စိတ်

အနှောင်အယှက် ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် ပြောချင်သည့်စကားများ ပြော
မထွက်ခဲ့။ ယခု သူ့ကိုယ်စား မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်သူ ဦးတင်မောင်က
ဆုံးမစကား ပြောကြားပေးနေသည့်အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်
မိသည်။

“အင်းပေါ့လေ သူ့သူ ငါငါ လုပ်နေကြတာဆိုတော့ ဒီကိစ္စကြီး
က ပြောရတာအခက်သားပဲ၊ ဝါသနာတော့ ဝါသနာပေါ့လေ၊
ဦးလေး ပြောသလိုလုပ်ကြည့်ပါ။ ချနှစ်လုံးထိုးပြီး ကုန်မဲ့ဟာက
အမှန်တော့ သမီးရဲ့ငွေပိုငွေလျှံပဲ၊ အဲဒီ ငွေပိုငွေလျှံတွေဟာ
ကျန်တဲ့အကျိုးရှိတဲ့နေရာတွေမှာ သုံးလို့ရတာပေါ့”

“ဦးလေးပြောတဲ့လမ်းထိပ်က တည့်သွားတဲ့အိမ်က ဘယ်သူ
တွေ လာဝယ်သွားတာလဲ ဝယ်ပြီးနေကြမှာလား ”

သဲစုဝင်းက သိချင်လွန်း၍တော့မဟုတ်။ စကားလမ်းကြောင်း
လွှဲလိုသည့်အနေဖြင့် ဦးတင်မောင်၏ အလုပ်ကိစ္စကို မေးခြင်း
ဖြစ်သည်။

“အင်း ယောက်ျားရော မိန်းမရော မွန်မွန်ရည်ရည်တွေပါပဲ၊
တာမွေကျောက်မြောင်းထဲကလို့ ပြောတာပဲ”

“ဦးလေးတို့အလုပ်ကမှ ငြိမ့်ငြိမ့် ကလေးနဲ့ရတာနော်၊
အားကျဖို့ကောင်းလိုက်တာ ဦးလေးရယ်”

“မထင်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ပွဲစားဆိုတာ ဟိုးခေတ်ကတော့
တကယ့်ကို သိက္ခာသမာဓိတွေ အရင်းပြုပြီးလုပ်ကြတာဆိုတော့
အဆင့်အတန်းလည်းရှိ လူတကာလည်း လေးစားကြတာပေါ့၊
ဒီဘက်ခေတ်ကတော့ မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ အမြီးကျက်အမြီးစား
ခေါင်းကျက်ခေါင်းစားနဲ့၊ လူတကာက နှာခေါင်းရှုံ့တဲ့လူတန်းစား
ဖြစ်နေပြီလေ၊ သာမန်အားဖြင့်တော့ သမီးထင်သလို ငွေရလွယ်

သယောင်ယောင်တော့ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖြတ်စား ဖြတ်ခုတ်တွေ များတော့ ရိုးရိုးသားသားလုပ်ချင်တဲ့သူတွေအတွက်တော့ အလုပ် မဖြစ်ကြပါဘူး၊ အခုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာက ရောင်းတဲ့သူကလည်း တန်ရာတန်ကြေးရရင် ကျေနပ်တယ်၊ ဝယ်တဲ့လူတွေကလည်း သူတို့လိုချင်တဲ့ နေရာမျိုးလေးရတော့ ကျေနပ်တယ်၊ ရောင်းသူနဲ့ ဝယ်သူတွေပေး၊ သူတို့အချင်းချင်း ဈေးစကားပြောကြ၊ ဦးလေးက ထုံးစံအတိုင်း ပွဲခ ရသင့်တာကိုယူ အလုပ်ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဦးလေးက သိပ်တော်တာပဲ အရေးအကြောင်းရှိရင် သမီးတို့ အားကိုးရမှာပဲ”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့၊ ခုနက ဦးလေးမှာတာတွေတော့ မမေ့နဲ့နော်”

အခန်း(၁၃)

မင်းနိုင်နှင့်မာမာဆွေတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် တစ်နေကုန် မနားမနေ အလုပ်လုပ်လိုက်ရသဖြင့် ညနေ ရေချိုးရန်ကိုပင် အနိုင်နိုင် အားယူလိုက်ရသည်။ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည်ကမလွယ်။ မင်းနိုင်တို့ကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများသော မိသားစုက ပိုဆိုးသည်။ ပရိဘောဂများကို သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာချထားပေးပြီး အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သွားသဖြင့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးစလုံး စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

မင်းနိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ဝယ်ယူသည့် ခြံနှင့်အိမ်ကလေးက ရောင်းလိုက်သူအတွက် နှမြောစရာ။ ပေ ၄၀ x ၆၀ ခြံကွက်ထဲတွင် အနောက်ဖက်သို့လှ၍ အိမ်ကိုဆောက်ထားသဖြင့် အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်ကျယ်က သဘောကျစရာ။ ရေနံချေး ဝအောင်သုတ်ထားသည့် လေးပင်သုံးခန်း ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအိမ်ကလေးသည် တရုပ်ကပ်မှန်တပ် ပြုတင်းပေါက်လေးတွေနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။

“ငါးလွှာကို အတက်အဆင်းလုပ်ပြီးနေလာခဲ့တော့ ဒီမှာ ပြောင်းနေတာ ခြေထောက်များညောင်းနေမလား မာမာ”

“ဟင်းဟင်း”

ရေချိုးပြီးစ သနပ်ခါးလိမ်းနေသော မာမာဆွေအနားသို့ မင်းနိုင်က ကပ်လာပြီးပြောတော့ မာမာဆွေက သဘောကျစွာရယ်သည်။ လတ်တလောအားဖြင့်တော့ သူ့နေချင်သည့် ရန်ကုန်အနီး တစ်ဝိုက်တွင် ခြံပိုင်အိမ်ပိုင်နှင့် နေခွင့်ရသည့်အတွက် မာမာဆွေ ပျော်နေရှာသည်။

အိမ်အတွက် ပြင်ဆင်နေရသဖြင့် ညစာအတွက် မချက်အား။ ဒေါ်လှလှက မြေးမလေးကိုခေါ်ပြီး အနီးဆုံးရှိ ထမင်းဟင်း ရောင်းသည့်ဆိုင်သို့သွားကာ ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ရသည်။

“ကြီးလှ၊ မုန့်ဟင်းခါးကောင်းကောင်း ချက်တတ်ပါတယ်နော်”

“ဟဲ့- မိမာရဲ့၊ ငါကပြည်မြို့သူအော့ ကောင်းကောင်းချက်တတ်တာပေါ့”

“ကြီးလှကလည်း မုန့်ဟင်းခါးဆို ဟင်္သာတမုန့်ဟင်းခါး၊ မြောင်းမြမုန့်ဟင်းခါး ဒါမျိုးတွေ နာမည်ကြီးတာပါ။ ပြည်မုန့်ဟင်းခါးဆိုပြီးတော့ သိပ်မကြားရပါဘူး၊ မ က မုန့်ဟင်းခါးရောင်းရင် မာမာဆွေ ဟင်္သာတမုန့်ဟင်းခါးဆိုပြီး နာမည်တပ်ရကောင်းမလားလို့”

“ညည်းတို့ကလည်း မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းမယ်လည်းဆိုသေးရဲ့ မုန့်ဟင်းခါး ရာဇဝင်ကိုလည်းမသိဘူး”

ညစာ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြရင်း မုန့်ဟင်းခါးရောင်းရန် စိတ်ကူးရှိသော မာမာဆွေက ဒေါ်လှလှကို မုန့်ဟင်းခါးနှင့် ပတ်သက်၍ မေးသည်။

“မာမာရယ်၊ ဟုတ်မှလည်းလုပ်စမ်းပါကွာ ဟင်္သာတနာမည်ခံရအောင် မင်းက ဟင်္သာတ ဘယ်မှာရှိမှန်းတောင် သိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဪ- အစ်ကိုကလည်း ဈေးကွက်မန်နေဂျာလုပ်ခဲ့ပြီး ဒါလေးတောင်မသိဘူးလား၊ နေ့စမ်းပါဦး အစ်ကိုဝင်ပြောတာနဲ့ ကြီးလှကိုမေးဖို့ဟာ၊ အဲ- ကြီးလှ စောစောကကြီးလှပြောတာ . . . ”

“အေး- မုန့်ဟင်းခါးဆိုတာ တို့ပြည်က စလုပ်တာဟဲ့၊ တရုတ်ပြေးမင်း ပုဂံကထွက်ပြေးလာတော့ ပြည်ကိုအရောက်မှာ သူ့မိဖုရားက ဟင်းခွက် ၃၀၀ ပြည့်မှစားတတ်တဲ့ဘုရင်အတွက် ဟင်းခွက် ၃၀၀ ရောထားတဲ့ အရသာနဲ့တူတဲ့ ဟင်းလျာချက်ကျွေးပါမယ်လို့ စီစဉ်ရင်း မုန့်ဟင်းခါးဖြစ်လာတာတဲ့၊ နင်တို့ စာတွေပေတွေ မဖတ်ဖူးဘူးလား”

“ဒါဆို မာမာဆွေ ပြည်မုန့်ဟင်းခါးလို့တပ်ရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား မာမာ”

ဒေါ်လှလှရှင်းပြသည့် မုန့်ဟင်းခါးရာဇဝင်ကို နားထောင်အပြီး မင်းနိုင်ကသဘောကျကာ ပြောသည့်အခါ မာမာဆွေက -

“ဒါဆို မာမာဆွေ ပြည်မုန့်ဟင်းခါးလို့ လုပ်ရမှာပေါ့၊ အင်း- တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်နေသလားပဲ”

“အခြေအနေလေး ကြည့်ပါဦးလား မာမာ၊ ငါ အလုပ်မရှိတာနဲ့ ချက်ချင်းကြီးတော့ စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ အခြေအနေတော့ မရောက်သေးပါဘူး”

မာမာဆွေတစ်ယောက် အလုပ်လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် ရှိနေသည်က သဘောကျစရာ ဖြစ်သော်လည်း မုန့်ဟင်းခါးရောင်းမည့် ကိစ္စကိုတော့ အလောတကြီး မလုပ်စေချင်။ အခြေအနေကို လေ့လာစေချင်သေးသည်။ သို့သော် မာမာဆွေက တက်ကြွလွန်းနေသဖြင့် မင်းနိုင် မည်သို့ပင်ပြောသည်ဖြစ်စေ သူလုပ်ချင်သည်ကို ဇွတ်လုပ်မည်သာဖြစ်သည်။

“အစ်ကို ဘာမှမလုပ်နဲ့ မ အနားမှာပဲနေပေး၊ ဈေးဝယ်တတ်ရင် ဈေးလည်းရောင်းတတ်ရမှာပေါ့”

“ အေးပါ အေးပါ ကောင်းပါပြီ ”

x x x x x

မင်းနိုင်က သေသေချာချာ ဆောက်လုပ်ပေးထားသော မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တဲလေးက သူတို့ခြံရှေ့ ခေါင်းရင်းဘက်အခြမ်းတွင် ခုံညားစွာ နေရာယူထားသည်။ သူ့ခင်ပွန်း ဒီလိုလည်းရသားပဲ ဟူ၍ မာမာဆွေက ချီးကျူးထောပနာပြုသည်။ ဆိုင်ခုံကို သီးသန့် ပြုလုပ်မနေတော့ဘဲ စာကြည့်စားပွဲနှစ်လုံးကို အလျားလိုက်ဆက်လိုက်သည်။ ပြီး အဖြူရောင် အပျော့စားပလတ်စတစ်စ စားပွဲခင်းခင်းလိုက်သည့်အခါတွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သွားသည်။

မုန့်ပွဲပြင်ရန်အတွက် ပန်းကန်လောက်ပဲ ဝယ်ရသည်။ ကျန်သည့်ပစ္စည်းများက အိမ်တွင်ရှိပြီးသားများကို အသုံးပြုထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မာမာဆွေ၏ ဈေးသည်ဘဝကစခဲ့ပြီ။ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသည့်လုပ်ငန်းက အလွန်အလုပ်ရှုပ်ပြီး ကရိကထများသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ မနက်ခင်းရောင်းချနိုင်ရန်အတွက် ညကတည်းက ကုလားပဲ ပြုတ်ရသည်။ ငါးကိုပြုတ်ပြီး အရိုးထွင်ရသည်။ ကြက်သွန်ဥကြီးများကို ခွာရသည်။ ငှက်ပျောအူ လှီးရသည်။ ချင်း၊ စပါးလင်ကို ထုရထောင်းရသည်။ ဆီချက်ကလေးကိုလည်း လုပ်ထားရသေးသည်။ အသေးစိတ်ပြီး အလွန်အလုပ်ရှုပ်လှသည်။ မနက်ခင်းတွင် အစောကြီးထချက်ရသည်ကလည်း အအိပ်မက်သူများအတွက် ဒုက္ခတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ ဘယ်လောက်လဲ”

မာမာဆွေ တစ်ကိုယ်လုံး ဖိန်းရှိုန်းတက်သွားသည်။ မုန့်ဟင်းခါးသည်လက်သစ် မာမာဆွေ၏ ပထမဦးဆုံးစားသုံးသူက အသက် ၁၀ ကျော်ခန့် ချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်။ နံနက်ခင်း အိပ်ပွဲစုံမွှားနှင့် ထလာဟန်ရှိသည်။

“အလွတ်က ၁၅၀ အကြော်နဲ့ဆိုရင် ၂၀၀ နော် သားလေး”

“အလွတ်ပဲပေး”

ပထမဦးဆုံး မုန့်ပွဲကိုပြင်ဆင်ပေးသော မာမာဆွေ၏လက်များက အနည်းငယ် တုန်နေသည်။

“သားလေး နံနံပင်ထည့်ဦးမလား”

“ထည့်ဘူး”

“ငရုပ်သီး”

“ထည့်ပါဘူး စပ်တယ်”

“ဪ- အေး၊ ကလေးပဲ ဟုတ်တာပေါ့”

ကလေးငယ်က သူပြင်ပေးသည့် မုန့်ဟင်းခါးပွဲကို မြိန်ရေ ရှက်ရေ စားနေသည်ကိုကြည့်ပြီး မာမာဆွေ ပီတိဖြစ်နေမိသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အဟုတ်သားပဲဟု အထင်ကြီးမိသွားသည်။

“သားလေး ဟင်းရည်သောက်ဦးမလား”

မုန့်ဟင်းခါးပွဲကို ကုန်အောင်စားပြီးသွားသောကလေးငယ်က ခေါင်းခါကာ ၂၀၀ တန်တစ်ရွက် ပေးသည်။

“ကဲ- ကဲ၊ သူတော်ကောင်းပိုက်ဆံ ဈေးဦးပေါက်”

မာမာဆွေက ကလေးလေးပေးသည့် ၂၀၀ တန်ကို ကိုင်ပြီး မုန့်ဖတ်၊ ပန်းကန်များ၊ ဟင်းရည်အိုးနှင့် စားပွဲခုံပါမကျန် ဈေးဦးခေါက်သည်။

“ကလေးရယ် ၅၀ တန် အဲ... နေဦး နေဦး အစ်ကိုရေ အကြွ ၅၀ တန် ယူခဲ့ပါဦး”

အကြွ ၅၀ တန်ရရန် အိမ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းအော်လိုက် ချိန်တွင် မုန့်ဟင်းခါးစားမည့်သူနှစ်ဦး ထပ်မံရောက်ရှိလာပြန်သည်။ “မဆိုးဘူး” ဟူ၍ မာမာဆွေ စိတ်ထဲမှတ်ချက်ပြုပြီး ဝမ်းသာနေရှာ သည်။ သို့သော် နောက်ထပ်စားမည့်သူများ မလာရောက်တော့ သည့်အခါ မာမာဆွေ ရင်မောသွားသည်။ အစနေ့မို့ နေမှာပါဟူ၍ ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။

မှတ်မှတ်ရရ မာမာဆွေ မုန့်ဟင်းခါး စတင်ရောင်းချသည့် နေ့တွင် စားသုံးသူက လူကြီးနှစ်ဦး၊ ကလေးတစ်ဦး ပေါင်း သုံးဦး တည်းသာ။

အခန်း(၁၄)

“ပိုတော့လည်း ကိုယ့်အိမ်စားရတာ အမြတ်ပေါ့”

မာမာဆွေ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းလာခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ပင် ပြည့်တော့မည်။ သည်အချိန် သည်အတိုင်းအတာနှင့်ဆိုလျှင် မာမာဆွေ၏ မုန့်ဟင်းခါးကို မှန်းဆနိုင်ပြီ။ မုန့်ဟင်းခါး စတင် ရောင်းချသည့်နေ့မှစ၍ မာမာဆွေတို့မိသားစု နေ့လယ်စာကို ထမင်းမစား ဖြစ်တော့။ မရောင်းရဘဲ ကျန်သည့် မုန့်ဟင်းခါး ဟင်းရည်ရော မုန့်ဖတ်များက အများကြီးကျန်နေသည်နှင့် မုန့်ဟင်းခါးအကျန်များကို ဦးစားပေး စားနေရသည်။

“ကြီးလှရေ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မနက်စာ လျော့ချက်ရ တော့မယ်နော်”

ဒေါ်လှလှပြင်ပေးသော မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်ကို မင်းနိုင် ကြည့်ကာ ရယ်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်နေသော်လည်း မရယ်မိအောင် စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရပြီး သူ့တာဝန်ဖြစ်သည့် ထည့်ပေးသော မုန့်ဟင်းခါး များကိုများနိုင်သမျှ များများစားရန် ကြိုးစားအားထုတ် သည်။ သို့မှသာ မာမာဆွေ၏ အလိုကျဖြစ်ပေမည်။ တစ်ပွဲပြီး တော့ နောက်တစ်ပွဲ။

“မောင်မင်းနိုင်ရယ်၊ စားပို့နှင့်နေပါဦးမယ် မင်းဗိုက်က ဆံ့သေးလို့လား။”

မှန်ပါသည်။ ဒေါ်လှလှမေးသည်ကို မင်းနိုင် ပြန်မပြောနိုင်။ လေးပွဲမြောက်သော မုန့်ဟင်းခါးကို လက်စရွင်းနေရသဖြင့် မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်သာ အချက်ပြနိုင်သည်။

“မင်းဇနီး နှမြောတတ်တိုင်း မင်းကလိုက်မနှမြောနဲ့ တန်ဆေးလွန်ရင်ဘေး ဖြစ်တယ်တဲ့”

ဒေါ်လှလှနှင့် မာမာဆွေက အမျိုးသမီးများဖြစ်သဖြင့် အများကြီး မစားနိုင်။

“အစ်ကို၊ ဗိုက်အိနေလား မ လျက်ဆားလေးယူပေးမယ်”

မင်းနိုင်က ဖောင်းကားနေသည့် သူ့ဗိုက်ကြီးကို ပွတ်ကာ လက်ကာပြသည်။ မာမာဆွေက ကျန်နေသေးသည့် မုန့်ဟင်းခါး များကိုကြည့်ကာ နှမြောနေသေးသည့်ပုံ လုပ်နေသဖြင့် မင်းနိုင်က ဘုကြည့်လှမ်းကြည့်ရသေးသည်။

မာမာဆွေတို့နေသည့်ရပ်ကွက်က ဟိုမရောက် သည်မရောက် ရပ်ကွက်။ ဈေးနှင့်နီးသလိုလို အိမ်ကထွက်လျှင် ကားဂိတ်သို့ တန်းပြီး ရောက်သလိုလို ရပ်ကွက်မျိုး။ အခြေခံလူတန်းစားများ သည်။ စက်ရုံအလုပ်ရုံဆင်းသူ များမများ နံနက်ခင်းတွင် လေ့လာ ကြည့်က တွေ့နိုင်သည်။ နံနက်အစောကြီး ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီဖြင့် ကသုတ်ကရက် စက်ရုံအလုပ်ရုံဆီများသို့ အပြေးအလွှားသွားကြ သူများက မရေမတွက်နိုင်။

မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွင် အချိန်ပေးစားနိုင်သူ နည်းလှသည်။ တချို့တလေ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းနှင့်မှ မုန့်ဟင်းခါးစား တတ်သည်ကိုသိထားသော မာမာဆွေက သူ့မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေး

တွင် ကော်ဖီခွက် လေးငါးစုံခန့်ထားပေးပြီး ကော်ဖီမစ်နှင့် တီးမစ် အတွဲလေးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သို့သော် သောက်မည့် သူကမရှိ။ သူ့ခင်ပွန်း မင်းနိုင် သောက်ရန်သာဖြစ်သွားသည်။

မာမာဆွေ အပြန်အလှန် စဉ်းစားသည်။ သူ့ကြီးတော် မုန့်ဟင်းခါး စတင်မွေးဖွားရာ ပြည်မြို့သူ ဒေါ်လှလှ၏လက်ရာကပဲ ညံ့နေသလားဟု။ လာစားနေကျသူများ ပုံမှန်လာစားနေသဖြင့် ဒေါ်လှလှ၏လက်ရာ မညံ့ကြောင်း သက်သေပြုနိုင်ပါသည်။ ခက်နေသည်က တစ်နေ့တစ်နေ့ ပုံမှန် ၁၅ ပွဲ၊ ရောင်းကောင်းလှ ပါမှ ပွဲ ၂၀ ထက်မပို။ ဤမျှလောက် ရောင်းရရှိဖြင့် အမြတ်က မကျန်နိုင်။ သို့သော် ရောင်းအားမြှင့်တင်နိုင်ရေးအတွက် နည်းလမ်း ကိုလည်း မာမာဆွေ စဉ်းစားမရ။ ဒေါ်လှလှနှင့် တိုင်ပင်သည်။ ထိရောက်သော အကြံဉာဏ်ကို မရရှိ။ သူ့တာဝန်တော့ သူ ကျေအောင် ဆောင်ရွက်မည်ဟုဆိုသည်။ မုန့်ဟင်းရည်ကို ကောင်း သည်ထက် ကောင်းအောင်ချက်ပေးမည်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေသော သူ့ခင်ပွန်း မင်းနိုင်ကို တိုင်ပင်သည့် အခါတွင် ကုမ္ပဏီ၏ဈေးကွက်မန်နေဂျာဟောင်း တစ်ယောက် အနေဖြင့် ဤသေးမွှားသောလုပ်ငန်းကလေးအတွက် အကြံ မပေးနိုင်ဟုဆိုသည်။ သူကလည်း ရောင်းမကုန်သည့် မုန့်ဟင်းခါး များကို ထမင်းလွတ်စားပေးရန်ကိုတော့ တာဝန်ယူမည်ဆိုသည်။

“မင်းပဲ ဈေးရောင်းတတ်တယ်၊ မပူမပင်ရအောင် မ ပဲ ဈေးရောင်းကျွေးပါမယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အခုက ရောင်းလို့မှ မကောင်းတာ”

“ဒါတော့ ငါ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ အခုနေ ရှိတာလေးထဲခွဲရောင်း ချပြီး တောပြန်ရင် အချိန်မီသေးတယ်နော်”

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုပြောလိုက်ရင် တောပြန်
မယ်ပဲ၊ မပြန်ဘူး မ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊ တော်ပြီ အစ်ကိုနဲ့ မပြော
တော့ဘူး၊ သမီးလေးကို ထမင်း အဲ- မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးရဦးမယ်”
မာမာဆွေက သူ့သမီးလေးကို မုန့်ဟင်းခါးကျွေးရန်ပြင်သည်။

“ချားချင်ဘူး ချားချင်ဘူး”

“မီးလေး ဟင်းရည်နဲ့မကြိုက်ရင် သုပ်ပေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ချားဘူး”

သမီးနှင့်မအေဖြစ်နေသည့် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်လှလှက
စိတ်မကောင်း။

“မိမာရယ် လူကြီးတွေကတော့ထားပါတော့၊ ကလေးကိုတော့
တစ်ခုခု လုပ်ကျွေးသင့်တာပေါ့၊ တစ်ခါလာလည်း မုန့်ဟင်းခါး၊
တစ်ခါလာလည်း မုန့်ဟင်းခါး၊ ကလေးကမုန့်ပြီပေါ့၊ ဒီထက်လည်းပို
မွဲမသွားပါဘူး မိမာရယ်”

“ဟင်း”

မာမာဆွေ သက်ပြင်းကိုသာချမိသည်။ ဤပုံစံအတိုင်းဆို
လျှင်ဖြင့် ခင်ပွန်းသည်ကို ဈေးရောင်းကျွေးပါမည်ဆိုသော
မာမာဆွေ၏ စိတ်ဓာတ်များက ပျက်ပြားချင်လာသည်။

x x x x x

“အစ်ကို”

“ဘာလဲကွာ၊ ဒီမှာ စာဖတ်နေတာ ကောင်းကောင်းလေး
ဖတ်ပါရစေ”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အစ်ကို အလုပ်တစ်ခုခု
လုပ်မှဖြစ်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်နော်”

မင်းနိုင်က ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကိုချလိုက်သည်။

“နို့ မင်းပဲလုပ်ကျွေးမယ်ဆို”

“အစ်ကိုရယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းမကောင်းတာ အစ်ကိုလည်း သိသားဟာကို၊ မ တော့ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းရတာကို စိတ်ညစ်လာပြီ၊ ရောင်းကောင်းတာလည်းမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါလည်းဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုရှိတယ် ငါပြောပြီးသားပဲ၊ ထပ်ပြီးပြောမယ် ရှားခဲကို ပြန်ကြ မလား၊ ပြည်ကိုပြန်မလား ကြိုက်တာရွေး”

“အို၊ အကိုကလည်း ဘယ်မှမပြန်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မပြောနဲ့ပေါ့ကွာ”

“အစ်ကိုရယ်၊ စကားပုံရှိတယ်လေ၊ ကြက်မတွန်လို့ မိုးမလင်း ဘူးတဲ့၊ ကြက်ဖတွန်မှ မိုးလင်းတာတဲ့၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးက အလုပ်အကိုင်ရှိမှ မိသားစုစားဝတ်နေရေးက အဆင်ပြေမှာလေ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း လေးစားတာပေါ့”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ မာမာ၊ မင်းစကားပြောတာ ကြည့်လည်း ပြောပါဦး၊ ငါက အလုပ်မလုပ်ချင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးကွ”

မာမာဆွေတစ်ယောက် ရင်မောရပြီ။ ဈေးမရောင်းခင်က ဆိုလျှင် မာမာဆွေအနေဖြင့် ဈေးရောင်းခြင်းလုပ်ငန်းသည် လွယ်ကူသောအလုပ်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ လက်တွေ့လုပ်ကြည့်သော အခါ လွယ်လွယ်နှင့် မရမှန်းသိရသည်။ ယခုဈေးရောင်းမှပင် ဈေးသည်ဘဝကို အနည်းငယ် ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာသည်။ မတတ်နိုင်၊ ရောင်းမကောင်းသော်လည်း မုန့်ဟင်းခါးကိုပင် မှေးပြီး ရောင်းရပေဦးတော့မည်။ နယ်ကိုတော့မပြန်ချင်၊ မည်သည့် အခြေ အနေတွင်မဆို နယ်သို့မပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ မဖြစ်

ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ရန်ကုန်နားတွင် ကပ်ရပ်နေရန် မာမာဆွေက ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“အေးပါ၊ ငါကလည်း ဒီအတိုင်း ထိုင်မနေချင်ပါဘူး လုပ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီအလုပ်ကိုတော့ မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ကျန်တဲ့အလုပ် ဆိုရင်တော့ စဉ်းစားမယ်ဟေ့”

မင်းနိုင် အနေဖြင့်လောလောဆယ်တွင် အလုပ်လုပ်ရန် အတွက် သူ၏ခေါင်းထဲတွင် မည်သည့်အစီအစဉ်မှ မရှိသေး။ ရေရှည်တွင် ယခုကဲ့သို့နေရန်မသင့်လျော်သည်ကိုလည်း သိပါသည်။ သူနှင့်စိမ်းနေသေးသည့် ဤအရပ်တွင် အထိုင်ကျရေး အရင်ဦးစွာ လုပ်ရဦးမည်ဟု မင်းနိုင်က တွေးသည်။

“ငါပြောမယ် မာမာ၊ အခုလောလောဆယ် ငါအလုပ်မရှိဘူး မှန်တယ်၊ မင်းရဲ့မုန့်ဟင်းခါးကလည်း ရောင်းမကောင်းဘူး၊ အဲ-ရှားခဲမှာရှိတဲ့ ငါ့မိဘနဲ့အသိုင်းအဝိုင်းတွေက တောင့်တင်းတယ် ဆိုတာ မင်းလည်းသိပါတယ်၊ အဲ- ငါကလက်သွားဖြန့်ဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော် ငါ့အစီအစဉ်က . . . ”

မင်းနိုင်၏ အစီအစဉ်က သူ့တို့တွင်စုမိဆောင်းမိထားသည့် ငွေများကို ငွေသေမထားဘဲ သူ့မိဘများထံသွားရောက်အပ်နှံ ထားပြီး စပါးပေး၊ ပဲပေးလေး ပေးထားမည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် စပါးပေါ်၊ ပဲပေါ်ရာသီတွင် အမြတ်ငွေများပေါ်လာလိမ့်မည် မင်းနိုင်၏အစီအစဉ်က ကောင်းမွန်ပါသည်။ မင်းနိုင်၏မိဘများ နှင့် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းများသည် ငှက်ပျောခြံချရင်း၊ လယ်/ကိုင်း လုပ်ရင်းနှင့် တောသူဌေး ဖြစ်လာကြသည်မှာ စပါးပေး၊ ပဲပေးမှ အထောက်အကူများလည်းပါသည်။

“ဟင့်အင်း၊ မ ကတော့ သဘောမကျဘူး၊ လယ်တွေရေမြှုပ် သွားလို့၊ ဒီနှစ် စပါးမရဘူး၊ ပဲခင်းတွေလည်း ပိုးကျလို့ အထွက် မကောင်းဘူးဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မ လည်း စပါးပေး ပဲပေးတာလောက်တော့နားလည်ပါတယ်၊ မ တို့ပေးထားတဲ့ငွေလေး ရေစုန်မျောတော့မှာပေါ့”

ပဲပေး၊ စပါးပေး ကိစ္စကို မာမာဆွေ နားမလည်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ မာမာဆွေသည်လည်း ပေါင်းတလည်သူ မဟုတ် ပါလား။

“အေး၊ ဒါဆိုလည်း မင်းသဘောပဲ၊ ငါတတ်နိုင်တာ ငါလုပ် ပေးတာ ရောင်းပေါ့၊ မင်း မုန့်ဟင်းခါးကိုပဲ ဆက်ရောင်းပေါ့၊ မင်းလက်လျှော့ပြီဆိုရင်ပြော”

အခန်း(၁၅)

ပြောင်းလဲမသွားသော်လည်း မရိုးနိုင်သောသည်မြင်ကွင်း၊ သည်အသံများဖြင့် ထုံးစံကဲ့သို့ပင် နံနက်ပိုင်းဈေးကလေးက စည်ကားနေပြန်သည်။

“ရော့ အစ်မကြီး၊ ဈေးဦးပေါက် ပိုပိုသာသာချိန်ပေးလိုက်တယ် ၄၀ သားအကျော်ပဲ”

ပိုပိုသာသာရလိုက်သည်ဆိုသောကြောင့် သဲစုဝင်းထံမှ ငါးဝယ် သည့်အမျိုးသမီးက ငါးထုပ်ကလေးကို ဆွဲခြင်းထဲထည့်ကာ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာနှင့် ထွက်ခွာသွားသည်။ တစ်ခဏမျှအကြာ ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာနှင့် ငါးထုပ်ကလေးကိုပြီး သဲစုဝင်းရှေ့သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

သူ့ရှေ့တွင်လာရပ်သည့် အမျိုးသမီးက မကြာမီလေးတင်ကမှ သူ့ဆီက ငါးသလောက်တစ်ကောင် ဝယ်သွားသည့် ဈေးဝယ် တစ်ယောက်မှန်း သဲစုဝင်း ချက်ခြင်းမှတ်မိလိုက်သည်။ သူ့နောက်တွင် ဈေးခေါင်းကြီးလိုက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သဲစုဝင်း တစ်ယောက် ပြဿနာရှင်းရတော့မည်ကို အတတ်သိလိုက်ပြီ။

“ကောင်မလေး၊ နင့်ဆီကဝယ်တာ နင်ချိန်ပေးလိုက်တာ အလေးမပြည့်ဘူးလို့ လာတိုင်နေတယ်”

“ဘာလို့မပြည့်ရမှာလဲ၊ သမီး ပြည့်အောင်ချိန်ပေးလိုက်ပါတယ်”

“လာ လာ၊ သမာဓိချိန်ခွင်ကို လိုက်ခဲ့”

ဤကဲ့သို့ဖြစ်စဉ်မျိုးက သဲစုဝင်းတို့အတွက် အဆန်းတကျယ် ကိစ္စမဟုတ်။ ဈေးဝယ်အမျိုးသမီးက ပွစိပွစိနှင့် ဘာတွေပြောမှန်း မသိ။ သဲစုဝင်းက ဂရုစိုက်မနေ။

“ကဲ အစ်မကြီးဟာ ချိန်ခွင်ထဲထည့် ဘယ်လောက်သား”

“၄၀ သား”

“ဘာ ၄၀ သားလဲ၊ အစ်မ ကျွန်မဆီကဝယ်တာ ၃၀ သားလေ”

“ဟဲ့ နင်ပဲ နင်ချိန်ပေးတာ မယုံရင်ချိန်ကြည့် ၄၀ သားနဲ့ မလျော့ဘူးဆို”

“အစ်မ ဝယ်တာက ၃၀ သားလေ၊ ကျွန်မကို အစ်မ ၃၀ သားဖိုးပဲ ပေးတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ငါက ၃၀ သားဝယ်တာက ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်ကငါ့ကို ၁၀ သား ပိုပေးတဲ့ပုံစံနဲ့ ၄၀ သားရှိတယ်ဆို”

ဈေးဝယ်သူ အမျိုးသမီးနှင့် သဲစုဝင်းတို့ စကားများပြီ။ ဈေးခေါင်းကြီးက နားရှုပ်လာပြီး -

“ကဲ - အစ်မကြီးဝယ်တာ ဘယ်လောက်သားလဲ”

“၃၀ သားပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ၄၀ သားချိန်ပေးတယ်ဆိုလို့”

“ဪ- ရှုပ်ကုန်ပါပြီ၊ အစ်မကြီးဝယ်တာကိုပဲပြော၊ အစ်မကြီး ဘယ်လောက်သားဖိုး ပေးလိုက်တာလဲ၊ သူချိန်ပေးတာကို မပြောနဲ့၊ ဘယ်လောက်သားဝယ်တာလဲ”

“၃၀ သား၊ ၃၀ သား ”

ဈေးဝယ်သူအမျိုးသမီး၏ ငါးထုပ်ကို သမာဓိချိန်ခွင် တစ်ဖက် သို့ ထည့်ပြီးသည်နှင့် ဈေးခေါင်းကြီးက ချိန်ခွင်တစ်ဖက်တွင်

၃၀ သား အလေးထည့်လိုက်သည်။ ချိန်ခွင်လျှာက ဘယ်ဘက်ကိုမှ မထွက်ဘဲ တည့်မတ်နေသည်။

“အစ်မကြီး ၃၀ သားက ပြည့်သားပဲဗျ၊ ဒါပြည့်တယ် ခေါ်တယ်”

“အို-သူ့ချိန်ခွင်နဲ့ချိန်ပေးတော့ ချိန်ခွင်လျှာကအသာ၊ သာတာ မှစောက်ထိုးကြီး သူ့ပါးစပ်ကလည်းပြောသေးတယ်၊ ၄၀ သား လောက်ကို ချိန်ပေးလိုက်တာတဲ့ ဒီမှာချိန်ကြည့်တော့မှ ၃၀ သားမှာ တန်းနေတယ်၊ အသာထွက်တောင် မရှိဘူး”

“အစ်မကြီး၊ အဲဒါတွေပြောမနေနဲ့၊ အစ်မကြီးဝယ်တာ ၃၀ သား ဟုတ်တယ်နော်၊ ၃၀ သားဖိုးပဲ ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား၊ အဲဒါဆိုရင် ပြီးပြီပေါ့၊ ၃၀ သား မပြည့်ရင်တော့ ဈေးသည်ကို ကျွန်တော်တို့က အရေးယူပေးရမှာပေါ့”

ဈေးဝယ်သူအမျိုးသမီးက မကျေနပ်ချင်။ သဲစုဝင်းကလည်း မျက်နှာထားက ခပ်တင်းတင်း။ သူ့ဘက်ကမှန်သည်ဆိုသော ပုံစံမျိုး။

အလေး ခိုး၊ မခိုး ပြဿနာဖြေရှင်းပြီးသည်နှင့် သဲစုဝင်းက အိန္ဒြေမပျက် ငါးဆက်ရောင်းသည်။ လုံးလုံးကအစ မည်သည့် ငါးသည်မမှ သဲစုဝင်းကို သတင်းမေးခြင်းမရှိ။ ဤသည်မှာက မေးစရာကိစ္စလည်းမဟုတ်တော့။ ငါးသည်မများ အကြိမ်ကြိမ် နေ့စဉ်ဖြေရှင်းနေရသည့်ပြဿနာပင်။

“ကဲ- လာကြနော် လာကြ၊ ဒါလေးပဲကျန်တော့တာ ပြန်ချင်လို့ လျှော့ဈေးနဲ့ရောင်းပေးတာ”

“ဒီမှာနော်၊ ဒီဘက်မှာ ငါးသလောက်တွေပေါတယ်နော်၊ နှစ်ရာဈေး၊ နှစ်ရာဈေး”

“ခုတ်သားတွေ၊ ငါးမြင်းခုတ်သားတွေနော်”

ဈေးကွဲခါနီးအချိန်ဖြစ်သဖြင့် ငါးစိမ်းတန်းက ငါးသည် မလေးများ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင် ရောင်းကြသည်။

“လုံးလုံး ဒေါ်နီကြီးလာခါနီးပြီးနော်၊ ငါ ဒီနေ့ သူ့ကိုပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဟယ်၊ ငါးကလည်း ကတ်သီးကတ်သတ် ကျန်နေသေး တယ်၊ ဒေါ်နီကြီးမလာခင် ဒီငါးတွေအမြန်ကုန်ချင်ပြီဟာ”

သဲစုဝင်းအနေဖြင့် ဈေးရောင်းမကောင်း၍မဟုတ်။ ဈေးရောင်းကောင်းသဖြင့် သူ့တွင်ငါးအနည်းငယ်သာ ကျန်တော့ သည်ကို လုံးလုံး တွေ့နေရသည်။ သို့သော် ရောင်းရပြီးငွေများကို တွက်ဆစ်လိုက်သော် နောက်ရက်အတွက် အရင်းမျှသာရှိသည်။ နေ့သွင်းနှင့်ယူထားသော ဟိုဟာဖိုး သည်ဟာဖိုးများ ပေးလိုက်ရ သဖြင့် အမြတ်ငွေများက ပါသွားပြီ။

“နင်ဟာက နည်းနည်းလေးကျန်တော့တာ၊ ကုန်အောင် ရောင်းပါအုံး၊ ဟဲ့-ဟဲ့ သဲစုကြည့်ပါအုံး၊ တို့ငါးတန်းထိပ်မှာ ကလေးမအေအဖွဲ့တွေဟဲ့၊ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲမသိဘူး”

“အေ၊ ဘာလာလုပ်လုပ်ဟာ သူတို့ကိုမကြည့်အားပါဘူး၊ ငါးတွေ မြန်မြန်ကုန်ပြီး မြန်မြန်ပြန်ရဖို့အရေးကြီးတာ၊ ဒေါ်နီကြီး ရောက်လာနေမှ ငါ အခက်တွေ့နေမှာ၊ လာကြနော်-လာကြ ခုတ်သားတွေ၊ ခုတ်သားတွေ နည်းနည်းပဲကျန်တော့တာ၊ လျှော့ဈေး လျှော့ဈေးနဲ့ပေးမှာ ”

သဲစုဝင်းက သူ့လက်ကျန်ငါးကလေး အမြန်ရောင်းကုန်စေရန် အသံစာစာလေးနှင့်အော်သည်။

“ကဲ- ကောင်မလေး”

“ဟင်”

မိခင်နှင့်ကလေးစောင့်ရှောက်ရေး အသင်းဝတ်စုံကြီးကို ကျကျ နုနု ဝတ်ဆင်ထားသော ဒေါ်နီနီက သဲစုဝင်းရှေ့သို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။ မတွေ့ချင်သည့် ဒေါ်နီနီကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်တွင် ဘီလူးသဘက်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရ သည့်နှယ် သဲစုဝင်း လန့်သွားသည်။

“အန်တီတို့လည်း မြို့ထဲက စည်ပင်လမ်းဖွင့်ပွဲ သွားပြီးပြန်လာ တာ ဈေးသိမ်းချိန်မိမှ မိပါမလားလို့၊ စိုးရိမ်လိုက်ရတာအေ၊ မိလို့ တော်သေးတာပေါ့”

မတတ်နိုင်။ သဲစုဝင်း၏ ပြားချပ်ချပ် ပိုက်ဆံအိတ်လေးထဲမှ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်က မထွက်ချင်ထွက်ချင်နှင့် ဒေါ်နီနီကြီး၏ လက်ပွေ့အိတ်ကြီးထဲသို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်နီနီက စာအုပ် နှစ်အုပ်တွင် စာရင်းသေသေချာချာမှတ်သည်။ တစ်အုပ်က မဲကြေးစာအုပ်ဖြစ်ပြီး ကျန်သည့်စာအုပ်က နေ့ပြန်တိုးသွင်းငွေ စာရင်းဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးရှင်ကြီးဒေါ်နီနီတို့အဖွဲ့ လမ်းဖွင့်ပွဲ အခမ်း အနားအပြီး အိမ်များဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်မပြန်။ ဈေးထဲသို့ ဝင်ချလာသော မိခင်နှင့်ကလေးစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့နှင့် ကျေးဇူးရှင်ကြီး ရောယောင်ပါလာမည်မှန်း မသိလိုက်ခြင်း သည်ကပင် သဲစုဝင်း၏အမှား ဖြစ်ပေတော့သည်။

x x x x x

မာမာဆွေခမျာ မုန့်ဟင်းခါးကို ရောင်းမကောင်းမှန်းသိလျက် နှင့် ဆက်ရောင်းနေရရှာသည်။ ပုံမှန်အတိုင်းပင် ဒေါ်လှလှက ဒိုင်ခံချက်ပေးသည်။ စိတ်မပါသော်လည်း မင်းနိုင်ကလည်း ကူညီပြီးခင်းပေးရှာသည်။ သေသေချာချာပြန်တွေးကြည့်တော့

မာမာဆွေ သူ့ခင်ပွန်းကိုလည်း အပြစ်မဆိုသာ။ သူ့ခိုင်းသည် များကိုတော့ လုပ်ပေးရှာသည်။

“လာ- ညီမလေး၊ မုန့်ဟင်းခါးစားမလို့လား မုန့်ဖတ်တော့ ကုန်သွားပြီ၊ ဟင်းရည်ပဲကျန်တော့လို့ အခုပဲသိမ်းတော့မလို့ လုပ်နေတာ၊ ငါ့ညီမ စားမယ်ဆိုရင် မုန့်ဖတ်သွားဝယ်ပေးမယ်လေ၊ အစ်ကိုရေ . . . ”

မုန့်ဖတ်ကို တစ်နေ့နှစ်ပိဿာလောက်ပင် ပုံမှန်ယူသည်။ ၎င်းနှစ်ပိဿာက မာမာဆွေ၏ရောင်းအားနှင့် အနေတော်ပင်။ ပိုလျှင်နည်းနည်း။ လိုလျှင်လည်း စားမည့်သူလာမှ မုန့်ဖတ်ကို မင်းနိုင်က အောင်ချမ်းသာဈေးနားတွင် ပြေးဝယ်ပေးသည်။

ယခု ရှားရှားပါးပါး တစ်ယောက်တိုးလာသည့် စားသုံးသူကို မာမာဆွေက လက်မလွှတ်ချင်။ မုန့်ဖတ်သွားဝယ်ခိုင်းရန်အတွက် အိမ်ပေါ်တွင်ရှိနေသောမင်းနိုင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“နေပါစေတော့ အစ်မရယ်၊ မောလို့ ရေနွေးလေးပဲ သောက် ပါရစေ”

“ဪ- အေး- အေးကွယ်၊ သောက်ပါ သောက်ပါ ”

သဲစုဝင်းက ဈေးဗန်းကိုထိုင်ခုံပေါ်တွင်ချပြီး ရေနွေးကြမ်းကို နှစ်ခွက်ဆင့်သောက်လိုက်သည်။

“အစ်မတို့က တာမွေဘက်ကပြောင်းလာတာဆိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ညီမရယ်၊ ခင်ပွန်းသည်က ကုမ္ပဏီနဲ့ အဆင် မပြေလို့ အလုပ်ကထွက်လိုက်တယ်လေ၊ အဲဒါ မမတို့လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတာနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးလေး ထွက်ရောင်း နေရတာ”

သဲစုဝင်းအနေဖြင့် မာမာဆွေတို့ ပြောင်းလာချိန်မှစ၍ သတိပြုမိခဲ့သည်။ မာမာဆွေတို့ အိမ်ရှေ့ကဖြတ်ပြီးမှ သူတို့အိမ်ကိုရောက်သည်။ မာမာဆွေ၏ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းကောင်းမည်မဟုတ်သည်ကိုလည်း သူ၏ဝါရင့်ဈေးသည်အမြင်ဖြင့် ခန့်မှန်းမိပါသည်။ သူတို့ရပ်ကွက်၏ အနေအထားဖြင့် ရောင်းကောင်းနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

“သဲစုက ဒီလမ်းထဲမှာပဲနေတာပါ။ အစ်မကိုခင်လို့ အကြံပေးမယ်နော်”

“ပြောပါညီမလေးရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မမတို့က လူသစ်တွေပါ။ ဒီအရပ်အကြောင်းလည်း ဘာမှမသိသေးဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ ညီမလေးက ဈေးသည်ပဲထင်တယ်၊ ဘာများရောင်းတာလဲ”

“သဲစုလား ငါးရောင်းတာလေ၊ ဒီနားကအောင်ချမ်းသာဈေးထဲမှာ ငါးရောင်းတာ၊ အခုဈေးသိမ်းပြီး ပြန်လာတာ”

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ရုပ်ရည်သနားကမားနှင့် ငါးသည်မဟုဆိုလိုက်သဖြင့် မာမာဆွေ နှာခေါင်းမသိမသာ ရှုံ့မိသည်။ မထင်ရက်စရာဟူသောအတွေးက ချက်ချင်းပေါ်လာပြီး မာမာဆွေ သဲစုဝင်းကိုကြည့်ပြီး နှမြောမိသည်။

“အစ်မ- ဒီမှာမရောင်းနဲ့ ဈေးထဲမှာလာရောင်း၊ အဲဒါမှ ရောင်းကောင်းမှာ ဆိုင်ခန်းလိုချင်ရင် ငှားမလား၊ ဝယ်မလား သဲစုကူညီပေးမယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာက ရောင်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရောင်းမကောင်းတဲ့အပြင် အကြွေးတောင်ကျဦးမှာ၊ ဈေးထဲမှာ ဆိုရင် အစပိုင်းလောက်ပဲအဆင်မပြေမှာ ကြာလာရင် ဖောက်သည်တွေဘာတွေရလာမှာ အဆင်ပြေလာမှာပါ”

“အင်း၊ မမတို့က အိုးမကွာ အိမ်မကွာလေး ရောင်းရအောင် ဆိုပြီး အိမ်ကိုတောင် အခုလို ထောင်ခြံလေးဝယ်လိုက်တာ”

“အိုး-အစ်မကလည်း၊ သဲစုပြောသလိုလုပ်ကြည့်ပါ။ ဟိုမှာက မနက်ခင်းလေးပဲ အပင်ပန်းခံရတာ”

သဲစုဝင်းပြောသည့်အစီအစဉ်ကို မာမာဆွေအနည်းငယ်တော့ စိတ်ဝင်စားသည်။ သဲစုဝင်းပြောသကဲ့သို့ ရပ်ကွက်အတွင်း ရောင်းရသည်က အဆင်မပြေ။ ပုံမှန်လာစားနေကျ လူ ၁၅ ယောက် အယောက် ၂၀ ခန့်နှင့်အဆင်မပြေ။ မုန့်ဖတ်နှစ်ပိဿာပင် ကုန်အောင်မရောင်းနိုင်သည့်အခြေအနေက စိတ်ပျက်စရာပင်။

“မမက မုန့်ဟင်းခါးတော့ စိတ်ကုန်တယ်ကွယ်၊ မရောင်းချင်တော့ဘူး”

“အဲဒါဆို သဲစုတို့လို ငါးရောင်းမလား”

“အမလေး၊ မလုပ်ပါနဲ့ညီမလေးရယ်၊ မမက ငါးအရှင်တွေ မထုရဲ၊ မသတ်ရဲပါဘူး”

ငါးရောင်းခိုင်းသဖြင့် တုန်လှုပ်သွားသော မာမာဆွေ၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သဲစုဝင်းက သဘောကျစွာရယ်သည်။

အခန်း(၁၆)

မအိချုပ်ပေးထားသော ကြက်သွေးရောင် လည်ထောင်တွင် ငွေလိုင်းလေးများကွပ်ထားသည့်အင်္ကျီနှင့် ဆင်တူထဘီဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ထားသော သဲစုဝင်းက ယခင်တွေ့နေကျ ငါးစိမ်းသည် မလေးပုံစံမှ လုံးလုံးလျားလျားပြောင်းလဲသွားသည်။ တောင်းမှာ အကွပ် လူမှာအဝတ်ဟူ၍ ဆိုရိုးစကားရှိသည်မဟုတ်ပါလား။ ယခင်ဈေးရောင်းနေကျပုံစံအတိုင်း အမျိုးသားဝတ် ရှုပ်အင်္ကျီ လက်ရှည် ဖိုသီဖတ်သီ၊ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲနေသည့် သဲစုဝင်း မဟုတ်တော့။ သနပ်ခါးဘဲကျားလိမ်းနေကျ သဲစုဝင်း၏မျက်နှာ ကလေးက သနပ်ခါးနှင့် ပရိုမီနမ်မိတ်ကပ် ပါးပါးလေး ရောလိမ်း ထားသဖြင့် အိန္ဒြေရရလေး လှပနေသည်။ ကြက်သွေးရောင် ဝမ်းဆက်ကလည်း သဲစုဝင်း၏ဝင်းမွတ်သော အသားရောင်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။

“သဲစုရယ်၊ နင်လေ အရမ်းကိုလှတာပဲ ကြည့်စမ်း”

မိန်းမသားချင်းဖြစ်သော လုံးလုံးကပင် ချီးမွမ်းနေသဖြင့် သဲစုဝင်း ပီတိဖြစ်မိသည်ကတော့အမှန်ပင်။ သို့သော် ဖခင်ကြီး ကလည်း အိမ်ရှေ့တွင်ရှိနေသဖြင့် အိန္ဒြေဆည်ထားရသည်။ ယနေ့

သည်က သဲစုဝင်း မဲစုကြေးထုတ်ရမည့်နေ့။ ဒေါ်နီနီက ဈေးသိမ်း အပြီး သူ့အိမ်သို့ ငွေလာထုတ်ရန် မှာသွားသည်။ သဲစုဝင်းတို့ ဈေးသည်များမှာ မက်မောလောက်စရာ မဲကြေးစုငွေကို မျှော်မှန်း ပြီး နေ့စဉ်ကြိုးစားကာ မဲကြေးထည့်ရသည်။ စုကြေးငွေ ထုတ်ရ သည့်အခါတွင်မူ သူတို့ အပျော်ကြီးပျော်ကြသည်။

“လာ- လုံးလုံး၊ သွားကြရအောင်”

သဲစုဝင်း အရမ်းပျော်နေပါသည်။ သူတို့ ငါးစိမ်းသည်အလုပ် က ဘာသာရေးစံနှုန်းအရဆိုသော် အကုသိုလ်ထုထည် ကြီးလွန်း သောအလုပ် ဖြစ်သည်။ သဲစုသာ မဟုတ်။ ငါးသည်များအားလုံး သိကြပါသည်။ သို့သော် သိပါလျက်နှင့် ဝမ်းရေးကရှိသေးသည် ကြောင့် ကျွမ်းကျင်ရာလိမ္မာဆိုသကဲ့သို့ မလွဲမရွှောင်သာဘဲ ငါးစိမ်းသည်မ ဘဝအခြေအနေတွင် ပျော်မွေ့ကြရသည်။ သို့အကြောင်းများကြောင့်ပင် သဲစုဝင်းအနေဖြင့် မဲကြေးစုငွေ ထုတ်ပြီး ပထမဦးဆုံးလုပ်မည့်အလုပ်မှာ ဘုရားသို့သွားပြီး ပန်း၊ ရေချမ်းနှင့်ဆီမီးကပ်မည်။ ရွှေသင်္ကန်းလှူပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ် များပြုမည်ဖြစ်သည်။ လုံးလုံးကို အဖော်ခေါ်ထားခြင်းက ဤအကြောင်းများကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ပျော်ရွှင်စွာထွက်ခွာသွားသော သမီးနှင့်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း ဦးမောင်ဝင်း ခေါင်းလေးဆတ်ကာဆတ်ကာ ညိတ်ပြီး သဘောကျနေမိသည်။ သမီးချောလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် အတွက်လည်း စိတ်ထဲတွင် ဂုဏ်ယူချင်သလိုလို၊ စံပယ်ကောင်းလျှင် ပန်ချင်သူများသည် အရွယ်ကောင်းလျှင် ကြံချင်သူများသည် ဆိုရိုး စကားရှိသည့်တိုင် ယခုအချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစားမရှိရှာသော သမီးကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းသလိုလိုတော့ဖြစ်မိသည်။ သမီး

အကြောင်းစဉ်းစားပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်တော့
ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသောအိမ်ခေါင်မိုး ခနိများကိုသတိပြုမိလိုက်သည်။

“အင်း မဲစုကြေးနဲ့ ခနိဝယ်ဖို့ လုပ်ရဦးမှာပါလား”

x x x x x

“ကောင်မလေးတွေ ရောက်လာကြပြီလား ထိုင်ကြဦး၊
ထိုင်ကြဦး”

သဲစုဝင်းနှင့် လုံးလုံးကိုဒေါ်နီနီက အိမ်အပေါက်ဝမှဆီးကြိုပြီး
ဧည့်ခန်းဆက်တီခုံတွင်ထိုင်ခိုင်းသည်။ သဲစုဝင်းနှင့် လုံးလုံးက
ဒေါ်နီနီ၏ အိမ်ဝင်းအတွင်း အပြင်အဆင်များကို မျက်စေ့ဝှေ့ဝဲ
ကစားကာ ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်သည်။

“အန်တီ အင်္ကျီလဲလိုက်ဦးမယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဘက်မှာ ခြံ အရောင်း
အဝယ်တစ်ခု သွားလုပ်တာ ပွဲခရမလားအောက်မေ့တယ် ဆိုင်ကယ်
ခပါဆုံးသေး၊ မပြောလိုက်ချင်ပါဘူး”

ဒေါ်နီနီက ပြောပြောဆိုဆို ဧည့်ခန်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိ အိပ်ခန်း
အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

“သူတို့ဘဝက အားကျဖို့ကောင်းလိုက်တာဟယ် ကြည့်စမ်း
ပြည့်စုံလိုက်တာ”

“ဟင်း- မကြီးမငယ်နဲ့၊ အဲဒီလူက သဘောသားဆိုတဲ့လူပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

သဲစုဝင်းက ဒေါ်နီနီ၏အလုပ်အကိုင်နှင့် အိမ်အခင်းအကျင်း
ကို အားကျနေချိန်တွင် လုံးလုံးက အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ၎င်းတို့
ကို ကျောပေးကာ ဂိမ်းကစားနေသော ဒေါ်နီနီ၏သား စိန်ခဲကို
သတိပြုမိသည်။

“အဲဒါ ငါးမစားဘူးဆိုတဲ့ ဒေါ်နီကြီးသားနဲ့တူတယ်နော်”

သဲစုဝင်းက လေသံတိုးတိုးနှင့်ဆိုသည်။

“သဲစုရယ် သူတို့ကသားအမိနှစ်ယောက်တည်း ဘာပူစရာရှိလို့လဲ၊ အဲဒီလူကလည်းသဘောတစ်ခါထွက်ရင် ပိုက်ဆံတလှေကြီးရတာဟဲ့၊ သားကဒီလောက်ရှာနိုင်နေတဲ့ဟာကို မအေကလည်းအေးအေးဆေးဆေးနေလို့လား၊ မအေက ဒေါ်လောဘကြီးလေ၊ တို့တစ်ဈေးလုံးက ဒေါ်နီကြီးနဲ့ကင်းတဲ့သူများ ရှိလို့လား။”

သဲစုဝင်းနှင့်လုံးလုံးသည် စိန်ခဲရှိရာသို့သာ အာရုံထားပြီး ပြောနေသဖြင့် သူတို့အနားသို့ ပြန်ရောက်လာသော ဒေါ်နီနီကို သတိမပြုမိ။ သူတို့စိတ်ထဲ ထင်ရာမြင်ရာများကို ပြောချင်သလို ပြောနေသည်။

“အေးဟယ်၊ ဒေါ်နီကြီးရယ် အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး ဘုရားသွားကျောင်းတက်လုပ်နေရမှာ၊ လောဘပဲနေမှာပေါ့၊ မတော်လောဘပဲနေမှာပေါ့ဟာ ”

“ဟုတ်တယ် သဲစု၊ နင်ပြောတာမှန်တယ်၊ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ လောဘကြီးတာထား၊ ဈေးဝယ်တာလည်း ကြည့်အုံး အရမ်းဆစ်တာ၊ တန်ရာတန်ကြေးမပေးချင်ဘူး ဘယ်လိုလုပ် ဘုရားသွားကျောင်းတက် စိတ်ဝင်စားမှာလဲ၊ ဟိုအသင်းဆိုလည်းသူပါလိုက်တာပဲ၊ ဒီအဖွဲ့ဆိုလည်း သူပါလိုက်တာပဲ၊ ဒီကြားထဲ နတ်ကတော်ကလုပ်သေးတယ်”

“အေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ တို့တွေဈေးကပြန်ပြီး အိမ်ဝင်နေချိန်မှာ သူကပွဲစားသွားလုပ်နေတာတဲ့”

“ဟုတ်ပေါ့၊ သူတို့လိုလူမျိုးမှမချမ်းသာရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကချမ်းသာမှာလဲ”

အနီးကပ်ငြိမ်၍ နားထောင်နေသော ဒေါ်နီနီ အလွန် ဒေါသထွက်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အကြောင်းမကောင်းပြောမှန်း သိပါလျက်နှင့် ဆက်နားထောင်ချင်သဖြင့် ဒေါသကိုချုပ်တည်းထားသည်။ သူ့မကောင်းကြောင်း သည်ကောင်မလေးနှစ်ဦးမှ ဘာတွေ ဆက်ပြောလာဦးမည်လဲဟုဆိုပြီး လွှတ်ထားသည်။

လုံးလုံးကဆက်၍ . . .

“မအေကလောဘကြီးတယ်ဆိုလည်း သားကရှာနိုင်နေတာပဲ သားက တားရမှာပေါ့နော်၊ သူတို့ဘယ်လောက်ရှာရှာပါအေ၊ သူ့သားမိန်းမရ ကံမကောင်းရင်တော့ ရှာသမျှကုန်မှာပဲ၊ ဒေါ်နီကြီးသား နင့်လိုချွေးမမျိုးနဲ့ရကြည့်ပါလား၊ နောက်က ငွေထုပ်နဲ့ လိုက်ရမှာ”

“လုံးလုံးနော်၊ ဒေါ်နီကြီးလို ကပ်စေးနှံ့အဖွားကြီးကိုတော့ ယောက္ခမ မတော်ပါရစေနဲ့အေ”

“အံ့မယ်- ဟိုသင်္ဘောသားက နင့်ကို ကြိုက်ပဲကြိုက်ပါစေဦး၊ ငါကအဲဒီလူမြင်မှ စဉ်းစားမိတာ၊ သူတို့ဒီလောက် ရှာနိုင်ဖွေနိုင်နေတာ၊ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်မဲ့ ချွေးမမျိုးနဲ့ရမှ ဒေါ်နီကြီးထိမှာဟဲ့”

သဲစုဝင်းနှင့် လုံးလုံးတို့ပြောစကားများကို နီးနီးကပ်ကပ် ကြားနေရသော ဒေါ်နီနီ သည်းမခံနိုင်တော့။

“ဟဲ့- ကောင်မတွေ”

ဒေါ်နီနီ၏ ဒေါသဖြင့်ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သံကြောင့် ကာယကံရှင်နှစ်ဦးဖြစ်သော သဲစုဝင်းနှင့် လုံးလုံးတို့သာမကဘဲ ဂိမ်းကစားနေသော စိန်ခဲပါ အထိတ်တလန့်ဖြင့် သူတို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“နင်တို့ ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ဘယ်သူကလောဘကြီးတာလဲ ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူလဲလောဘကြီးတာ ပြော”

“အဲ . . . ဟို . . . ဟို”

“ပြောကြလေ၊ ဟွန်း-အကောင်းအောက်မေ့လို့ နားထောင် နေတာ၊ ငါ့အိမ်ပေါ်မှာလာထိုင်ပြီးတော့များ ငါ့အတင်းကို အားရ ပါးရပြောနေလိုက်ကြတာ၊ အေး- လောဘကြီးတာ ဘာဖြစ်တုံး၊ လောဘကြီးမှ ချမ်းသာမှာပေါ့ဟဲ့၊ နင်တို့တွေ လောဘမရှိလို့ဆင်းရဲ နေကြတာ၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ငါးစိမ်းရောင်းနေရလို့ပဲ”

“ဟို- ဟို . . . ဒေါ်နီကြီးရယ်၊ သဲ . . . သဲ . . . သဲစု တောင်းပန် ပါတယ်”

“ဘာအခုမှ တောင်းပန်မှာလဲ၊ နင်တို့တွေ သူများ မကောင်း ကြောင်းပြောလို့ အခုလို ငါးစိမ်းသည်ဘဝကို ရောက်နေတာ”

“ဒီမှာ ဒေါ်နီကြီး”

ဒေါ်နီနီ၏ရင့်သီးသောစကားကို မခံနိုင်သော လုံးလုံးက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောရန်ပြင်သော်လည်း သဲစုဝင်းက လုံးလုံး၏ လက်ကို အတင်းဖျစ်ညှစ်ထားသည်။ သဲစုဝင်းရော လုံးလုံးတို့ နှစ်ဦး စလုံးသည် ဈေးထဲတွင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ စိတ်ထဲတွင် မတွေ့လျှင် မတွေ့သလို ပြန်လှန်ပြောဆိုတတ်သော်လည်း ဒေါ်နီနီကိုဖြင့် မယှဉ်နိုင်မှန်း နှစ်ဦးစလုံးသဘောပေါက်သည်။ ပကတိ အမှန် တရားအားဖြင့်လည်း သူတို့က စတင်ထိပါးပြောဆိုခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဈေးထဲတွင် အသံစွာကျယ်ဖြင့် အားမနာတမ်း အော်နိုင် သလောက် ဒေါ်နီနီရှေ့တွင် ငြိမ်ကုပ်နေရသော သဲစုဝင်းနှင့် လုံးလုံး ဒုက္ခရောက်နေရှာသည်။ သူတို့က အပြစ်ရှိသူများပီပီ

တိုးညှင်းစွာတောင်းပန်နေသော်လည်း ဒေါ်နီနီ၏ ဒေါသက အတောမသတ်နိုင်သေးသဖြင့် အသံကျယ်လောင်လှသည်။ သို့ကြောင့်ပင် သားဖြစ်သူစိန်ခဲလည်းမနေသာတော့။

“အမေရယ်၊ အရမ်းကြီးမအော်ပါနဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကြားလို့ မကောင်းပါဘူး။”

“ဟဲ့- စိန်ခဲ၊ နင်ကဘာသိလို့လဲ၊ သူတို့ပြောတာ နင်ကြား လို့လား။”

သဲစုဝင်းတို့အနားသို့ ရောက်ရှိလာသည့်စိန်ခဲမှာ သူ့အမေ၏ လေပေါင်ဖိခြင်းကိုခံနေရသည့် ငါးစိမ်းသည်မလေးနှစ်ယောက်ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိသည်။ လုံးလုံးကို အသာထားပြီး သဲစုဝင်းကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိသောအခါ စိန်ခဲတစ်ယောက် ရင်ထဲအသည်းထဲ အေးစိမ့်လာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့အမေပြောစကားအရသာ ငါးရောင်းသည်ကိုယုံရမည်။ ရှက်စိတ်ဖြင့် ပန်းနုရောင်ပြေးနေသော သဲစုဝင်း၏ မျက်နှာကလေး က စိန်ခဲ၏စိတ်ထဲတွင် မထိရက် မတို့ရက်စရာ ဖူးပွင့်စပန်းကလေး သဖွယ် ထင်မှတ်သွားမိသည့်နောက်ဝယ်။

အခန်း(၁၇)

အောင်ချမ်းသာဈေးအတွင်း ထူးခြားစွာဖွင့်လှစ်ထားသော အညာသားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးအတွင်း မင်းနိုင်နှင့် မာမာဆွေတို့ဇနီးမောင်နှံ ထိုင်နေရင်း ဈေးသည်ဈေးဝယ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုများကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ ခေါက်ရှာငှက်ပျံ လောကဓံ အလား ဘဝ၏နိမ့်တုံမြင့်တုံ သဘောတရားကို မာမာဆွေ လက်တွေ့ နားလည်ရပြီ။ မာမာဆွေ၏အတွေးထဲတွင် သူသည်လည်း ဤဈေးလေးအတွင်း ကျင်လည်ကျက်စားရတော့မှာပါလား ဆိုသည့် အသိဖြင့် ရင်မောနေမိသည်။ သဲစုဝင်း အဆွယ်ကောင်းသဖြင့် အိုးမကွာအိမ်မကွာရောင်းနေသော မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးကို ဆက်မရောင်းတော့ဘဲ ဈေးလေးအတွင်း ကုန်ခြောက်ရောင်းရန် ပြင်ဆင်သည်။

“လာ- ဈေးခေါင်းကြီး ဆိုင်ခန်းလိုချင်တာ ဒီကအစ်မတွေပဲ”
သဲစုဝင်းက ဈေးတာဝန်ခံနှင့် ဈေးအကျိုးတော်ဆောင် လူကြီး များကို မာမာဆွေတို့ရှိရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်လာသည်။

“ဒီဈေးကတော့ အခုအခြေအနေအရတော့ မနက်ပိုင်းပဲ စည်တာ၊ အစ်ကိုတို့ တစ်နေကုန်ရောင်းချင်လည်း ရပါတယ်။

ရောင်းတဲ့ဈေးသည်တွေလည်းရှိပါတယ်။ ခက်တာက ဟိုကုန်းပေါ်က ဈေးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီဈေးက ကျူးကျော်ဈေးဗျ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီကျူးကျော်ဈေးကို ဖျက်ဖို့ကြိုးစားနေတာ။ ဖျက်လို့ရရင် ဒီဈေးနဲ့လာပေါင်း၊ ဒီဈေးက တစ်နေကုန်စည်တော့မှာ”

ဈေးတာဝန်ခံက ရှင်းပြနေသော ကျူးကျော်ဈေးကိစ္စ၊ ဖျက်ဖို့ ကိစ္စများကို မာမာဆွေက နားမလည်သဖြင့် မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် ဖြစ်နေသည်။ သူ အားကိုးအားထားပြုသော သဲစုဝင်း ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ မင်းနိုင်ကမူ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘဲ သူ ကော်ဖီခွက်ကိုပင် အရသာခံသောက်နေသည်။

ရန်ကုန်ဘက်မှလာလျှင် အောင်ချမ်းသာကားဂိတ်၏ ယာဘက် အခြမ်းအဆင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့ပိုင် အောင်ချမ်းသာ ဈေးလေးရှိပြီး လက်ဝဲဘက် ကားလမ်းမကြီး ကပ်လျက်တွင် တရားဝင်မဟုတ်သော ကုန်းပေါ်ပျံကျဈေးလေး ရှိသည်။ အောင်ချမ်းသာ ဈေးကလေးနှင့်နှိုင်းယှဉ်ပါက ၎င်း ကုန်းပေါ်ဈေးကလေးက တစ်နေကုန် ဈေးလေးဖြစ်ပြီး စည်ကား သည်။ ဒေသခံများက ကုန်းပေါ်ပျံကျဈေးလေးကို အပေါ်ဈေးဟု လည်းကောင်း၊ အောင်ချမ်းသာဈေးလေးကို အောက်ဈေးဟု လည်းကောင်း အလွယ်တကူခေါ်ကြသည်။

“ရောင်းပါ။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း အကူအညီပေးပါ့မယ်။ ဒီဈေးမှာက ဘာပဲရောင်းရောင်း သူဖောက်သည်နဲ့သူပဲ ရောင်း ကောင်းပါတယ်။ စွဲစွဲမြဲမြဲရောင်းရင် ဖောက်သည်ရှိလာမှာပဲ”

ဈေးအကျိုးဆောင် လူကြီးကလည်း စိတ်ချည်လက်ချည် ရှင်းပြသည်။

“ကဲ- အစ်မ၊ သဲစု အချိန်ရှိတုန်းလေး သွားရောင်းလိုက်ဦးမယ်၊ အဆင်ပြေမှာပါ။ ဈေးခေါင်းကြီးအဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးနေနီ၊ ဦးကြီးတို့လည်း အားကိုးပါရစေ၊ သမီးအစ်မတွေပါ ”

“သွားပါ ကောင်မလေးရယ်၊ တို့ ဈေးအကျိုးဆောင်အဖွဲ့ ပါတာပဲ၊ အကုန်အဆင်ပြေသွားစေရမယ်”

အနှစ်ချုပ်ရသော် မာမာဆွေအတွက် ရှစ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိ ဈေးဆိုင်ခန်းလေးတစ်ခန်းကို ဈေးခေါင်းကြီးနှင့် ဈေးအကျိုး တော်ဆောင်အဖွဲ့တို့၏ ကူညီမစမှုဖြင့် အပိုင်ဝယ်ဖြစ်သွားသည်။ ၎င်းဆိုင်ခန်းလေးက အညာသားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တည့်တည့်တွင်ဖြစ်ပြီး နေရာလေးသည်လည်း ကောင်းမွန်ပါသည်။

x x x x x

“အမေ သားလည်း ဈေးကိုလိုက်ချင်တယ်”

ထူးထူးဆန်းဆန်းဆိုလာသည့် စိန်ခဲ၏စကားကြောင့် မိခင် ဖြစ်သူ ဒေါ်နီနီအံ့ဩသွားသည်။ ဈေးလိုက်ချင်သည့် စိန်ခဲက ခွင့်တောင်းသည်က နောက်၊ ဈေးသို့လိုက်ရန် ပြင်ပြီးနေပြီ။ ပွယောင်းယောင်းရှုပ်အင်္ကျီနှင့်လိုက်ဖက်စွာ ကွာတားပင်ကလည်း ခပ်ပွပွပင်။

“အလိုတော်၊ ဘယ်နှယ် ဘယ်နှယ် ဈေးကို ဘာလိုက်လုပ်မှာတုံး”

“ဪ- သားက တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတာ၊ အမေ ကလည်း အမေ့ကို ဈေးခြင်းလေးဘာလေး ကူဆွဲပေးမလို့ အမေ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့”

“အံ့မယ်- အခုမှ သိတတ်နေပြီ၊ အမေက ဈေးဝယ်သက်သက် မဟုတ်တော့ ဆွဲခြင်းမဆောင်ဘူး၊ သားလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဆွဲခြင်း ယူရမှာပေါ့ ”

“ဒါပေါ့အမေရယ်၊ သားနဲ့အမေနဲ့က အမေတစ်ခုသားတစ်ခု ဟာကို၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး သားအမိတွေ ဈေးသွားတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ အေးပါ. . . အေးပါ”

သည်လိုနှင့်ပင် စိန်ခဲတစ်ယောက်ဆွဲခြင်းဆွဲကာ မိခင်နှင့်အတူ အောင်ချမ်းသာဈေးသို့ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

ငါးတန်းထိပ်သို့ စတင်ဝင်ပြီဆိုကတည်းက စိန်ခဲ၏လည်မျိုတွင် ပြို့တက်လာသလိုခံစားရပြီး မနည်းကြိတ်မှိတ်သည်းခံနေရသည်။ ဒေါ်နီနီအနေဖြင့် ဈေးသိမ်းခါနီးအချိန်တွင်မှ အောင်ချမ်းသာဈေးလေးသို့ ရောက်လာတတ်ပြီး ရံဖန်ရံခါမှသာ လက်ဆွဲခြင်းပါလာတတ်သည်။ အများအားဖြင့် ကြုံသလိုသွားလာနေရသူဖြစ်သဖြင့် ဈေးဝယ်လျှင်လည်း ကြုံသလိုထည့်သွားတတ်သည်။

“သား ကြက်သားဆိုင်နားမှာပဲ နေချင်နေခဲ့လေ”

“ရပါတယ်အမေရယ်၊ လိုက်လက်စနဲ့ မထူးပါဘူး”

“ငါ့သားက ငါးညှီနဲ့တွေ့ဘာတွေ ခံနိုင်တာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ရတယ်-ရတယ်၊ ဈေးထဲမှာက ဒါတွေကိုရှောင်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ငါ့သားရယ်၊ အခုမှ ထူးဆန်းနေလိုက်တာ”

လူပုံစံသေးညက်ညက်၊ အင်္ကျီဘောင်းဘီက ခပ်ပွပွဝတ်ဆင်ထားသော စိန်ခဲ၏ပုံစံက အနည်းငယ်ထူးခြားနေသည်။ စိန်ခဲက သူ့အမေနောက်က လိုက်ပါလာရင်း ငါးတန်းထဲမှ သေးသေးကြီးကြီးပုပုကွကွ စွေစွေစောင်းစောင်း ငါးသည်မများကို အသေအချာကြည့်သည်။ ငါးညှီနဲ့ကြောင့်လည်း နှာခေါင်းကို ရှုံ့ချည်ပွချည်လုပ်နေရသည်။ ဤငါးညှီနဲ့ဒုက္ခကို သူ့ဂရုမစိုက်အား။ သူတွေ့ချင်

နေသည်က သဲစုဝင်းဆိုသည့် ငါးသည်မလေးတစ်ဦးတည်းကိုပင် ဖြစ်သည်။ စက္ခုရှူပေနသံဝါသာ ဆိုသကဲ့သို့ သဲစုဝင်း၏စွဲမက်ဖွယ် ရှုပါရုံကို အချစ်နတ်ဖမ်းစားနေသော စိန်ခဲတစ်ယောက် မြင်လျှင် မြင်ခြင်းပင် ချစ်မိသွားလေသည့်အဖြစ်က ယခုပင်ငါးစိမ်းတန်းသို့ အရောက်လှမ်းလာခဲ့ရသည့် ဖြစ်အင်ပင်။

စိန်ခဲ၏ရှာပုံတော်အကြည့်ကို အချို့သောငါးသည်မများက သတိပြုမိကြသည်။ အချက်မသိသည့်အတွက် စိန်ခဲ၏အကြည့် ကြောင့် ငါးသည်မလေးများရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့များ လုံလုံခြုံခြုံ မဝတ်စားမိလို့လေလားဟူသော ထိတ်လန့်မှုဖြင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ အပေါ်အောက် ပြန်စစ်ကြသည်။

“ကောင်မလေး”

ယခင်နေ့ကပြဿနာကို မေ့ထားလိုက်ပြီဟု ယူဆရန်ရှိသည်။ ဒေါ်နီနီ၏အသံက ပုံမှန်ပင်ဖြစ်နေသည်။ အခြားဈေးဝယ်သူတစ်ဦး ကို ငါးချိန်ပေးနေသော သဲစုဝင်းမော့ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်နီနီနှင့် သူ့သားစိန်ခဲ။ စိန်ခဲက သူတွေ့ချင်လွန်းသော သဲစုဝင်းကို တွေ့ရ ပေပြီ။ ဒေါ်နီနီက ပြုမြဲပြုနေကျအတိုင်း စာရင်းမှတ်သည်။ မဲစု ကြေးငွေ ထုတ်ခါစဖြစ်သဖြင့် နေ့သွင်းဖိုးမပါ။ စိန်ခဲက သဲစုဝင်း သူတို့သားအမိကို မော့ကြည့်စဉ် သူ၏မျက်လုံးကို အစွမ်းကုန် ပါဝါတင်ကာ သဲစုဝင်းကိုစူးစူးစိုက်စိုက် ကြိုက်မရှက် ငတ်မရှက် ကြည့်သည်။

စိန်ခဲတစ်ယောက်ကဖြင့် သဲစုဝင်းကို အသဲထဲစွဲနစ်နေအောင် ချစ်မိနေပေပြီ။ မြင်လျှင်မြင်ခြင်းပင် ချစ်မိပြီဆိုသကဲ့သို့ သူတို့ အိမ်သို့ရောက်ရှိလာသော သဲစုဝင်း၏ ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ် ပုံစံလေးသည် သူ၏မျက်လုံးထဲကမထွက်။ သို့ကြောင့်ပင်လျှင်

မတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်တော့သဖြင့် မိခင်ကြီးနှင့် ဈေးသို့လိုက်ပါပြီး သဲစုဝင်း ငါးရောင်းသည့်နေရာကို လိုက်ကြည့်မိခြင်းပင်။ ဒေါ်နီနီ အနေဖြင့် မဲကြေးကိစ္စများ၊ နေပြန်တိုးကိစ္စများဖြင့် အာရုံများ နေသဖြင့် သားဖြစ်သူ၏အခြေအနေကို မရိပ်စားမိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အခန်း(၁၈)

ဈေးသည်များ ဈေးဝယ်ကိုမျှော်ရသည်က ကိုယ့်ရည်းစားနှင့် ဇနီးသားမယား မျှော်ရသကဲ့သို့ပင်ရှိသည်။ မာမာဆွေ၏ကုန်ခြောက် ဆိုင်လေးက မုန့်ဟင်းခါးရောင်းစဉ်ကထက်တော့ သာလွန်သည်ဟု ဆိုရမည်ပင်။ ဆိုင်သစ်ဖြစ်သည်ကြောင့် ဈေးသို့လာဝယ်နေကျ လူများက စမ်းဝယ်သည့်သဘောမျိုးနှင့် ပြောက်ကျားပြောက်ကျား လာဝယ်ကြသည်။

“ကလေးမလေး ပုဇွန်ခြောက်လေး အချိန်နဲ့ရောင်းသလား၊ အချိန်နဲ့ရောင်းရင် အန်တီကို ငါးကျပ်သားလောက်”

မာမာဆွေက စက္ကူလေးနှင့်ထုပ်ပြီး ပုဇွန်ခြောက်ငါးကျပ်သား ကို ချိန်ပေးသည်။

“ဟယ်- ကလေးမရယ် အသာထွက်လေးတော့ ထည့်ဦးမှပေါ့”

မာမာဆွေက ဝယ်သူစိတ်ကျေနပ်စေရန် အသာထွက် ချိန်ပေး လိုက်ရစဉ် လက်ဆက များသွားသည်။ ပြန်နှုတ်မည်ပြုစဉ်. . .

“အယ်- နှုတ်မနေနဲ့တော့လေ၊ ဒီလောက်တော့ပေးမှပေါ့၊ အန်တီက ဖောက်သည်ဖြစ်အောင်ဝယ်တာ၊ အန်တီကိုလည်း မှတ်ထားအုံး၊ ဒီတစ်ဈေးလုံးကသိတယ် ဒေါ်နီနီတို့”

ဝယ်ရသည့်ဈေးနှင့် ယခုချိန်ပေးလိုက်ရသည့် အနေအထား အရဆိုသော် အမြတ်မကျန်နိုင်ဟု မာမာဆွေ စိတ်ထဲကတွက်ကာ စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေမိသည်။

x x x x x

“ဘယ်လိုလဲ မာမာ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ခင်းကျင်းထားသော ရောင်းကုန်ပစ္စည်းများကို စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းပေးနေသော မင်းနိုင်က ဇနီးဖြစ်သူ မာမာဆွေကို စကားမရှိစကားရှာပြီး မေးလိုက်သည်။ အချိန်က နံနက် ၁၀ နာရီ ခန့်ရှိပြီ။ ဤကဲ့သို့အချိန်မျိုးတွင် ဈေးဝယ်သူများက မရှိတော့။ မုန့်ဟင်းခါးသည်အဖြစ်မှ ကုန်ခြောက်သည်ဘဝသို့ ပြောင်းလဲလာ သည့် မာမာဆွေတစ်ယောက်ကဖြင့် ဤဈေးလေးမှ ဈေးသူ ဈေးသားများနှင့်ပင် အသားကျလျက်ရှိနေချေပြီ။

“အစ်မကြီး ကုန်ခြောက် ကျန်ဖြတ်လေး အားပေးပါဦး၊ ပိုက်ဆံမပေးပါနဲ့၊ ကုန်ခြောက်နဲ့ပဲ ခုယူမှာပါ”

ဈေးသိမ်းချိန် ဈေးဝယ်သူမလာတော့သော်လည်း ဈေးသည် အချင်းချင်း ရောင်းမကုန်သည့် ကုန်ပစ္စည်းများကို အချင်းချင်း ဖလှယ်ပြီး အားပေးကြသည်က ထုံးစံလို ဖြစ်နေသည်။ ဈေးအတွင်း ဈေးရောင်းသူအချင်းချင်း နာမည်သိစရာမလို။ မိမိတို့ ရောင်းချ သည့်ကုန်ပစ္စည်းအပေါ်မူတည်ပြီး အမှတ်သညာ ပြုခေါ်ကြသည်။ ကြက်သားရောင်းသူသည် အမျိုးသားဖြစ်လျှင် အစ်ကိုကြီးကြက် သို့မဟုတ်လျှင် ကြက်အစ်ကိုကြီး။ အမျိုးသမီးဖြစ်လျှင် အစ်မကြီး ကြက် ဟုခေါ်ကြမည်သာ။ ကြက်အစ်မကြီးဟု ပီပီပြင်ပြင်မခေါ်ဘဲ ကြက်မကြီးဟုခေါ်မိလျှင်တော့ ပြဿနာတက်နိုင်သည်။

အကြော်သည်မလေးက မာမာဆွေထံသို့ ရောက်လာပြီး သူ့ အကြော်များကို အားပေးခိုင်းနေသည်။

“အကြော်ညီမရယ်၊ နင့်အကြော်တွေက ပျော့နေပြီ၊ ပြီးတော့ ရွေးကျန်ကြီးတွေ”

“ယူလိုက်ပါ အစ်မကြီးကုန်ခြောက်ရယ်၊ ဒါအကုန်လုံးယူလိုက်၊ ကုလားပဲဆံ တစ်ဆယ်သားနဲ့ ကုလားလေးမဆလာ တစ်ထုပ်ပဲပေး”

“ယူလိုက်ပါ မာမာရယ်”

မင်းနိုင်က အကြော်သည်မလေးကိုကြည့်ပြီး သနားသဖြင့် ဝင်ကူပြောပေးသည်။ မာမာဆွေသည် ယခင်ကလောက် ပြောရ ဆိုရသည်မှာ လက်ပေါက်မကပ်တော့။ ဈေးသည်တစ်ဦး၏ဘဝကို ပို၍ပို၍တော့ နားလည်လာပြီဟုထင်ရသည်။

“အစ်ကိုကြီးတောင် ဈေးလာကြိုနေပြီကိုး”

အကြော်သည်မလေးပြန်သွားချိန်တွင် သဲစုဝင်းရောက်လာသည်။

“ငါ့ညီမရော ရောင်းကောင်းရဲ့လား”

“ရောင်းမကောင်းလို့ အခုအချိန်မှသိမ်းရတာ၊ အစ်ကိုကြီး ရောက်နေပြီဆိုတော့ သဲစုပြန်နှင့်တော့မယ်”

မာမာဆွေတစ်ယောက် အောင်ချမ်းသာဈေးသို့ ရောက်ရှိ လာပြီးနောက် သဲစုဝင်းသည် ဈေးသိမ်းသည်နှင့် သူ၏အိမ်သို့ တန်းမပြန်တော့ဘဲ မာမာဆွေ၏ ကုန်ခြောက်ဆိုင်လေးသို့ ကူးလာ တတ်သည်။ မင်းနိုင် လာမကြိုဖြစ်ပါက မာမာဆွေနှင့်အတူပြန် တတ်သည်။ ခင်ရာဆွေမျိုးဆိုသကဲ့သို့ မာမာဆွေနှင့် သဲစုဝင်းသည် တိုတောင်းသောအချိန်အတွင်းမှာပင် အပြန်အလှန်အားဖြင့် ညီအမအရင်းအချာကဲ့သို့ ခင်မင်လျက်ရှိသည်။

ဈေးမှအိမ်သို့ပြန်ရောက်လာပြီး မာမာဆွေသည် အမောမဖြေအား။ စာရွက်ကြမ်းတစ်ခုတွင် ပြန်လည်ဖြည့်တင်းရမည့် ကုန်ပစ္စည်းအမျိုးအမည်များကို ချရေးသည်။ ဤဈေးစာရင်း စာရွက်ကလေးဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မင်းနိုင်ကို ညောင်ပင်လေးဈေးသို့ လွှတ်ရမည်။ သူ့အနေဖြင့် ယခင်ကကဲ့သို့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်အတူ ဈေးဝယ်မလိုက်နိုင်တော့။ လိုက်ချင်စိတ်လည်းမရှိတော့။ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းစဉ်က ရောင်းရေးဝယ်ရေးကိစ္စများကို စိတ်မပါဘူးဟု ငြင်းခဲ့သောမင်းနိုင်သည် ရန်ကုန်တွင် ဈေးသွားဝယ်ပေးသည့် အလုပ်ကိုမူ လိုလိုလားလားနှင့် လုပ်ပေးသည်။

“တချို့ဈေးဝယ်တွေများ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်သိပ် နည်းတာ၊ ဝယ်လိုက်ရင်လေ တစ်ဆယ်သားအပြည့် ဘယ်တော့မှမဝယ်ဘူး၊ ငါးကျပ်သားစီ နှစ်ခါခွဲဝယ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီငါးကျပ်သားကိုပဲ ချိန်ခွင်အသာထွက်က လိုချင်သေးတယ်၊ ချိန်ခွင်လျှာမှမထွက်ရင် မျက်နှာက စူပုပ်ပုပ်နဲ့”

“ဟင်းဟင်း- မိမာ ညည်းကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီမဟုတ်လား၊ မောင်မင်းနိုင် မင်းမိန်းမကို မေးစမ်းပါအုံး”

မြေးမလေးကို ထမင်းကျွေးနေသော ဒေါ်လှလှက မာမာဆွေကို လှမ်းပြီးခနဲသည်။ မင်းနိုင်က ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးသည်။

“အစ်ကို ပုဇွန်ခြောက်နဲ့ ငါးပိစိမ်းစားက သီရိမင်္ဂလာဈေးမှာမှ ပိုကောင်းတာနော်”

“ငါသိပါတယ်မာမာရယ်၊ ဒီကနေ သီရိမင်္ဂလာဈေးကို တန်းသွားမယ်၊ ပြီးမှ ၁၅ လမ်းကိုဝင်လို့ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

“သိရင်လည်းပြီးတာပါပဲ၊ မ ယောက်ျား နှစ်ဆင့်သွားရမှာ ဆိုတော့ ပင်ပန်းသွားမလားလို့”

မာမာဆွေက သူ့ခင်ပွန်းမင်းနိုင်ကို ကြည့်ပြီးတော့လည်း သနားမိပါသည်။ ယခင်အလုပ်ရှိစဉ်က တစ်နေ့ လက်ဖက်ရည် သုံးခွက်လောက်သောက်ရမှ ကျေနပ်သော်လည်း ယခုအချိန်တွင်မူ သူ့ကိုယ်သူ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ပြီး တစ်ခွက်သာ သောက်ပါသည်။ နံနက်ခင်း သောက်ပြီးပြီဆိုလျှင် နေ့လယ်ခင်း မသောက်တော့။ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းစဉ်တုန်းကဆိုလျှင်လည်း သူ့ကျေနပ်စေရန် ရောင်းမကုန်သည့် မုန့်ဟင်းခါးများကို မစားချင်စားချင်နှင့် ဒိုင်ခံ စားပေးသည်။ ဆိုင်ထိုင်ပြီး မရောင်းပေးသော်လည်း လိုအပ်တာ မှန်သမျှ အကုန်လုပ်ပေးသည်။ လက်ရှိဈေးလေးတွင် ကုန်ခြောက် ရောင်းရာတွင်လည်း နံနက်ခင်းဈေးသို့လိုက်ပြီး ရောင်းကုန်များကို ခင်းကျင်းပေးသည်။ ဈေးသိမ်းချိန်တွင် လာကြိုတတ်သည်။

“အစ်ကိုကြည့်ရတာ လန်းဆန်းပြီးတက်ကြွနေတာပဲ၊ မ လည်း အဲဒီလို နေချင်လိုက်တာ”

“ဘာတုံးကွ မင်းစကားက”

“မတို့ အခုဈေးလေးရောင်းနေတာ စားဖို့သောက်ဖို့လောက် ကိုပဲရတာ၊ စုမိဆောင်းမိဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး၊ နောင်ဆို သမီးလေး ကျောင်းထားဖို့စရိတ်တွေ ပိုလာမယ်၊ အဲဒါကိုတော့ မ ကတွေးပြီး ပူနေမိတယ်”

“ဟား မာမာရယ်၊ မင်းက မိုးပြိုမှာကြောက်တဲ့ ယုန်သူငယ်လို ဖြစ်နေပြီ”

“အစ်ကို မသိဘူးနော်၊ မ သိပ်စိတ်ညစ်တာ ဈေးကလည်း ဆစ်သေး၊ အသာထွက်ကလည်းလိုချင်သေး၊ ပြီးတော့ရှိသေးတယ် အကြွေ အဲဒီအကြွေပြဿနာကလည်း တအားဆိုးတာ၊ အကြွေတွေ

ဆိုတာလေ လောက်ကိုမလောက်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခါတလေများဆို အကြွေလိုက်လဲတာနဲ့ ဈေးကိုကောင်းကောင်း မရောင်းရတော့ဘူး”

မာမာဆွေပြောပြသည်က အဖြစ်မှန်များပင်။ တချို့ဈေးဝယ် သူများမှာ စစ်စီလွန်းသည်။

“အေးပါကွာ၊ ငါလည်း ငါနဲ့သင့်လျော်တဲ့ အလုပ်ကလေးတွေ ရင် ဝင်လုပ်မှာပါ။ တစ်ခုတော့ မင်းသိထားစမ်းပါ။ မင်းက ဆင်းရဲ မှာကို အရမ်းကြောက်လွန်းနေတယ်၊ အစိုးရိမ်လွန်နေတယ်၊ ကံပဲကွ လုပ်တိုင်းလည်း ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တာ၊ ဆင်းရဲတစ်ခါ ချမ်းသာ တစ်လှည့်ပေါ့ကွာ”

x x x x x

အပြင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှပြန်လာသော မင်းနိုင် အိမ်ပေါ် သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်နှင့် မာမာဆွေနှင့် ပြုံးရွှင်စွာစကား ပြောနေသော အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်အရွယ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သာမန်ဧည့်သည်ထင်သဖြင့် ဂရုမစိုက်ဘဲ အပေါ့သွားရန် အိမ်နောက်ဖေးသို့ ဖြတ်သွားမည် ပြုစဉ် မာမာဆွေက -

“အစ်ကို ခဏ”

လေပြည်အေးအေးနှင့် ဇနီးသည်ခေါ်သံကြောင့် မင်းနိုင် သူတို့ရှိရာသို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“ဒီက အစ်မက မ ရဲ့ဖောက်သည်လေ၊ မ ကလည်း ပြောထား တာလေးရှိတယ်၊ လောလောဆယ် ငွေအသုံးလိုလို့တဲ့၊ သူ့ခြံ ဂရန်ကို ပေါင်ချင်လို့ပါတဲ့၊ အဲဒါ အစ်ကို့ကို တိုင်ပင်မလို့”

“ဟာ- မင်းဟာက ပြုန်းစားကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အစ်ကိုပဲပြောတယ်လေ၊ ငွေတွေ ငွေသေမထားချင်ဘူးဆို၊ အခုက အတိုးရမှာလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါက စိတ်ချရတဲ့ တောမှာစပါးပေး၊ ပဲပေး လုပ်ဖို့ကို ပြောတာ”

“ငါ့မောင်ရယ်၊ အစ်မခင်ပွန်းက ရေနံဝန်ထမ်းပါ၊ အခုက ဆုံပြီး ဖြစ်ကုန်လို့ပါ၊ ဒီက ညီမလေးနဲ့ကလည်း ရင်းနှီးတော့ အတွင်းရေး တွေကို အစ်မက အကုန်ပြောပြထားတယ်၊ တူ တစ်ယောက်ကလေ အရမ်းမိုက်ရိုင်းတာ သူ့ငွေလေး ၁၀၀,၀၀၀ လောက် ယူသုံးထားမိ တယ်ကွယ်၊ အမှုဖြစ်ရင် အစ်မတို့က နိုင်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ တူနဲ့ အဒေါ်ဆိုတော့ ရုံးရောက်ဝတ်ရောက် မဖြစ်ချင်လို့ ပေးလိုက်မှာ၊ စိတ်ချရအောင် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ခေါ်ရင်လည်းရပါတယ်”

မာမာဆွေက အကြောင်းမသိပါဘဲနှင့် ချေးမည့်ငှားမည့်လူကို အိမ်ပေါ် ခေါ်လာချေပြီ။ မိန်းမဆိုတော့သူက အတိုးကိုမက်သည်။ သို့သော် မင်းနိုင်က အမျိုးသမီး၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်များကို သဘော မကျသဖြင့် -

“ဒီမှာ- အစ်မကြီး၊ အစ်မကြီးရဲ့ခြံဂရန်ဆိုတာ အတုလား အစစ်လားဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လည်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ သဘောမတူဘူး၊ အတွင်းရေးသိတိုင်း ယုံရတာမဟုတ်ဘူး”

မင်းနိုင်စကားကြောင့် မာမာဆွေက ဧည့်သည်အမျိုးသမီးကို အားနာစွာဖြင့် ကြည့်သည်။

“အမလေးလေး ညီမလေးရယ် ပြောပေးပါဦး၊ အစ်မလေ အစ်မဒုက္ခရောက်တော့မှာ၊ အစ်ကိုကြီးသားက အစ်မကို လာသတ် တော့မှာ၊ အမလေး ခေါင်းတွေမူးလာပြီ မူးလာပြီ”

“ဟား- ခင်ဗျားက သူများအိမ်ပေါ်မှာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

မင်းနိုင်က မူယာမာယာပိုလွန်းလှသော အမျိုးသမီးကိုကြည့်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးထွက်သွားရန် ပြင်သည်။

“အစ်မရေ”

မင်းနိုင် နောက်ဖေးသို့သွားရန်ပြင်စဉ် အသံစာစာနှင့် သဲစုဝင်း အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသည်။

သဲစုဝင်း တက်လာသည်ကိုမြင်သည်နှင့် ဧည့်သည်အမျိုးသမီးသည် မျက်နှာအချိုးကို ပြင်ကာ -

“ညီမလေး-အစ်မ သွားဦးမယ်နော်၊ နောက်မှပြန်လာခဲ့မယ်”

ဧည့်သည်အမျိုးသမီးက ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး လျင်မြန်စွာထွက်ခွာသွားသည်။ သဲစုဝင်းနှင့် ဖိနပ်ချွတ်တွင်ဆိုပြီး သဲစုဝင်းက အမျိုးသမီးထွက်ခွာသွားရာ နောက်ကျောပြင်သို့ ငေးကြည့်ရင်းမှ အိမ်ပေါ်သို့ မှန်မှန်လေးတက်လာသည်။

“ဒီမိန်းမကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ အစ်မ”

သဲစုဝင်းကမေးသည်နှင့် မာမာဆွေက အတိုးနှင့်ငွေလာချေးသည့်အကြောင်း အကျဉ်းချုပ်ပြောပြလိုက်ရာ -

“ဟာ- အစ်မကလည်း ဒီမိန်းမကြီးအကြောင်း မသိသေးဘူးလား၊ သူ့အကြောင်း တစ်စေးလုံးသိတယ်၊ မချေးနဲ့၊ မချေးနဲ့၊ အလကား လင်ရောမယားရော ဖဲသမားတွေ၊ ဒါ ဖဲရှုံးလို့ ငွေလာချေးတာပဲဖြစ်ရမယ် ”

သဲစုဝင်းစကားအဆုံးတွင် မာမာဆွေက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ကလေးနှင့်ဖိ၍ ဘုရားတလေသည်တွင် နောက်ဖေးသို့သွားအံ့ဆဲဆဲ မင်းနိုင်၏ ဘယ့်နှယ်ရှိစဆိုသောအကြည့်ကို မအီမလည်ခံလိုက်ရလေသည်။

အခန်း(၁၉)

သူ့အမေ ဒေါ်နီနီ ဈေးအတွင်းမှ ထွက်လာသည်ကိုမြင်သည်နှင့် ဘေထုပ်သည်လင်မယားဘေးတွင် ကပ်ကာ ပုန်းနေလိုက်သည်။ ဒေါ်နီနီ ဈေးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ကို အသေအချာမြင်ရပါမှ စိန်ခဲ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ငါးစိမ်းတန်းဘက်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သည်။ ငါးစိမ်းတန်းထိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ငါးညှိနံ့က ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေရာ ငါးညှိနံ့နှင့် မယဉ်ပါးနိုင်သေးသည့်စိန်ခဲ ထုံးစံအတိုင်း နှာခေါင်းကိုရှုံ့ချည်ပွချည်လုပ်သည်။

“ဟို ဟို ဟိုလေ . . . ဒီက”

လုံးလုံးက စိန်ခဲကိုမြင်သော်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်သည်။

“ဒီ . . . ဒီကညီမက ဟိုတစ်နေ့က အိမ်ကိုလာ . . . လာသေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လုံးလုံး၏အသံက မာဆတ်ဆတ်။ စိန်ခဲကို လိုလားသည့်ပုံမပေါ်။

“အဲဒါလား- အဲဒါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဟို- ဟိုလေ ညီမနဲ့အတူ ပါလာတဲ့ ဒီ- ဒီနားမှာရောင်းတာ . . . ”

“ဒီမှာရောင်းတာက သဲစု ရောင်းတာလေ၊ သဲစုက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ- သူ ပြန်သွားပြီလားလို့ မေးမလို့ပါ”

“ဪ- ဘာများလဲလို့ ပြန်သွားပါပြီတဲ့ရှင်၊ ပြန်သွားပြီ၊ အဲ- နေဦး နေဦး၊ ဈေးထဲမှာရှိချင်ရှိဦးမှာ၊ ဒီဈေးထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးလောက်မှာ ကုန်ခြောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိတယ်၊ အဲဒီကုန်ခြောက်ဆိုင်မှာ ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်”

“ကျေး- ကျေးဇူးပဲ”

လုံးလုံး၏လမ်းညွှန်ချက် ရသည်နှင့် စိန်ခဲတစ်ယောက် အညာသား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ မပြေးရုံတမည် သွားသည်။ လုံးလုံးပြောသည်က မလွဲပါ။ မာမာဆွေနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ စကားပြောနေသော သဲစုဝင်းကိုတွေ့ရသည်။ သဲစုဝင်းနှင့် မာမာဆွေက မည်သည့် အကြောင်းအရာများ ပြောနေသည်ကို မသိသော်လည်း သဲစုဝင်း၏စကားပြောပုံ ဟန်အမူအရာလေးကိုကြည့်ပြီး စိန်ခဲတစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ငေးမောကာ ပီတိဖြစ်နေလေသည်။

ခဏအကြာတွင် သဲစုဝင်းက မာမာဆွေ၏ပစ္စည်းများကို ကူညီသိမ်းဆည်းပေးပြီး ဈေးထဲမှ မာမာဆွေနှင့်အတူ ထွက်သွားသည်။ စိန်ခဲသည်လည်း သူတို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ပါသွားသည်။

x x x x x

“ညီမလည်း ပျော်တယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ဒီလိုပဲ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးမကောင်းတော့ လုပ်ရတာပဲလေ”

“အေးကွယ် သဲစုကလိမ္မာပါတယ်၊ အဖေအိုကြီးကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားတယ်၊ လုပ်ကျွေးနေတယ်ဆိုတော့ ဒီကုသိုလ်တော့ ခံစားရမှာပါ ”

မာမာဆွေနှင့်သဲစုဝင်းက စကားပြောကာ အေးအေးဆေးဆေးပင် လမ်းလျှောက်ပြီး အိမ်ပြန်လာကြသည်။ အများအားဖြင့် မာမာဆွေကို မင်းနိုင်လာကြိုနေကျဖြစ်သော်လည်း မင်းနိုင် ရန်ကုန်သို့ သွားနေသဖြင့် သဲစုဝင်းနှင့်အတူတူ ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် စကားပြောလာကြသဖြင့် သူတို့၏နောက်မှ စိန်ခဲ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာသည်ကို သတိမပြုမိကြ။

“ကဲ- ညီမလေး၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား”

“မဝင်တော့ပါဘူးအစ်မရယ်၊ ညကအိပ်ရေးပျက်တော့ ထမင်း မြန်မြန်စားပြီး တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦးမယ်”

သဲစုဝင်းနှင့်မာမာဆွေ လမ်းခွဲသည်နှင့် စိန်ခဲ အခွင့်အရေး ရသွားသည်။

“ဟေ့- ဒီ . . ဒီ . . ဒီ မှာ”

အသံကြောင့် သဲစုဝင်း သူ့နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သော် ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် စိန်ခဲကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ စိန်ခဲက သဲစုဝင်း အနားဆီသို့ ရောက်လာပြီး -

“အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ”

“ဘာ”

“ဪ- ဟောဒီက ညီမလေးအိမ် အိမ်လေ အိမ်ကိုမေးတာ” စိန်ခဲကို သဲစုဝင်းက စူးစူးရဲရဲကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သိ. . . သိချင်လို့ပါ”

သူ့ရှေ့တွင်မြင်ရသည့် စိန်ခဲ၏ပုံစံက သဲစုဝင်း၏မျက်စိထဲတွင် ထော်လော်ကန့်လန့်ဖြစ်နေသည်။

“မသိချင်နဲ့၊ ရှင် ကျွန်မနောက်ကို ဆက်မလိုက်လာနဲ့နော်၊ မဟုတ်ရင် အော်လိုက်မှာ ဒီလမ်းထဲမှာက လူမိုက်တွေချည်း ၁၀ ယောက်လောက် ရှိတယ်”

စိန်ခဲတစ်ယောက် လူမိုက်ဆိုသည့်အသံ ကြားလိုက်သည်နှင့် လန့်သွားသည်။ သူကဲ့သို့ လူသေးလူညက်တစ်ယောက်အနေဖြင့် လူမိုက်တစ်ယောက်လောက်ကိုပင် ရင်မဆိုင်နိုင်။ သဲစုဝင်းက အော်လိုက်မည်ဆိုသည်နှင့် သူ၏ခြေထောက်များ အလိုလိုရပ်တန့် သွားသည်။ သို့သော်လည်း ယာယီအားဖြင့်သာ။ သဲစုဝင်း၏အိမ်ကို သိချင်နေသေးသဖြင့် နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆက်လိုက်ခဲ့သည်။

ဤသည်၏နောက်ပိုင်း စိန်ခဲသည်ကား စားစားသွားသွား ယုတ်စွာအဆုံး အပေါ့အလေးသွားသည်မှအစ သဲစုဝင်းမှသဲစုဝင်း ဖြစ်နေလေသည်။

ဈေးကွဲချိန်လောက်ကိုမှန်းဆပြီး ငါးစိမ်းတန်းသို့ သွားရသည် ကို အချစ်ရေးအချစ်ရာ တာဝန်တစ်ခုနှယ်။ တစ်နေ့တာ သဲစုဝင်း ၏မျက်နှာလေးကို မမြင်ရပါက စားမဝင်အိပ်မပျော်သည့် ဝေဒနာ ပင်ဝင်တော့မလောက် ခံစားနေရသည်။

သို့အတွက်ကြောင့် သဲစုဝင်းကို မြင်နိုင်ဖို့အရေး ငါးစိမ်းတန်း သို့ မှန်မှန် သုတ်ခြေတင်တတ်သည်။ ဒေါ်နီနီကတော့ သူ့သား၏ အခြေအနေကို မသိရှာ။

အခန်း(၂၀)

ဓားစက်အတိုင်ချည်ကြိုးပြတ်သွားသဖြင့် ပြုပြင်နေသော မအိ တစ်ယောက် အရိပ်လာကွယ်သဖြင့် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သော အခါ ဒေါ်နီနီ၏ ပါးစုံဖောင်းဖောင်းကြီးကို ဦးဆုံး မြင်လိုက်ရသည်။

“အန်တီနီနီ ဆို၊ ဘာကိစ္စ မအိ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

တစ်ဈေးလုံးက ဒေါ်နီနီဟူ၍ ရင့်သီးစွာခေါ်နေကျမျိုးမဟုတ်ပဲ မအိခေါ်ပုံက ဒေါ်နီနီအတွက် သဘောကျစရာဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်နီနီက စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်လေးတစ်လုံးထဲမှ အင်္ကျီများကို တစ်ထည်ချင်းစီ ထုတ်ပြပြီး -

“မအိရယ်၊ အန်တီမှာလည်းလေ ဒီလောက် သွားလာနေရတာ တောင် ဝလာလိုက်တာ၊ အင်္ကျီတွေက မတော်တော့ဘူးကွယ်၊ အဲဒါလေ သီစာထားတာရှိလို့ ဖြုတ်လို့ရရင်လည်းဖြုတ်ပေး၊ မရတဲ့ ဟာကိုတော့ ချိုင်းကိုအစားထိုးပြီး မအိလုပ်နေကျအတိုင်းလေး လုပ်ပေးပါဦး၊ သူများပေးရမှာလည်းနဲ့မြောတယ်ကွယ်”

“အင်း- မအိ ကြည့်ပါအုံးမယ်”

မအိက ဒေါ်နီနီ၏အင်္ကျီများကိုတစ်ထည်ချင်းစစ်သည်။ အင်္ကျီများက အကောင်းစားများ မဟုတ်ကြ။ အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် အဝတ်များဖြစ်သည်။

“အန်တီနီနီရယ်၊ သီစာလေးဖြုတ်လိုက်တာက ခဏပါ။ ချိုင်းကို အစားထိုးချုပ်ပေးရတာကလည်း ဒီလောက်အခက်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ခက်နေတာက သူနဲ့တူတဲ့ပိတ်စ ရှာရမှာသာ ခက်တာ။ အန်တီနီနီက ပြီးပြီးရော လုပ်ပေးလို့လည်းရတာမဟုတ်ဘူး။ မအိဘယ်လို လုပ်ပေးရမလဲ”

“ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ပေးပါကွယ်။ အိမ်နေရင်းဝတ်ဖို့ဆိုပေမဲ့ ပုံပျက်ပန်းပျက်ကြီးတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲကွယ်”

“အန်တီနီနီက ဒီလောက်လှည့်ပတ်သွားနေတာ အိမ်နေချိန် ရောရှိသေးလို့လား။”

“သွားတာကတော့ သွားနေရတာပဲ မအိရေ၊ လုပ်နိုင်တုန်း ကိုင်နိုင်တုန်းရှာထားမှ။ အခုတောင် ဗိုလ်ချုပ်ဘက်မှာတစ်ခု ချိန်းထားသေးတယ်။ ရောက်တောင်ရောက်နေကြပြီလား မသိဘူး။ လုပ်ပါကွယ် ဒါမျိုးက မအိပဲ စိတ်ရှည်တာမို့လို့ပါ”

“ဟင်း”

မအိလို လူတကာအပေါ် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆက်ဆံတတ် သောသူပင် ဒေါ်နီနီကြီးကို စိတ်ပျက်ရသည်။

x x x x x

“ဒီမှာ ဒေါ်နီနီ သူတို့ကို ချိတ်လာတာက ကျုပ်ဗျ၊ ခင်ဗျားက ဘာခုတ်စားလာလုပ်တာလဲ။ ဒီမှာအရောင်းအဝယ် ဖြစ်တော့မဲ့ ဟာကိုဗျာ”

“အံ့မယ်၊ ကျွန်မက သူတို့ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပြမှာ။ သူတို့ဆန္ဒပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေဗျာ၊ ဒါ ခင်ဗျား သက်သက်မဲ့ ကဖျက် ယဖျက် လုပ်တာပဲ”

“ဖယ်ပါ။ ဟိုမှာပွဲဖြစ်လည်း ရှင့်ကိုကျွန်မက ကြည့်လုပ်ပေး
မှာပေါ့”

“ကျုပ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ဟာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မလိုချင်ဘူး”

ရောင်းမည့်အိမ်ပိုင်ရှင်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။ အိမ်ဝယ်
မည့်သူများက သူတို့ငှားလာသည့် အငှားယာဉ်ပေါ်ရောက်နေပြီး
အခြားနေရာသို့ ထွက်ခွာရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ ၎င်းအငှား
ယာဉ်နှင့်လိုက်ပါမည့် ဒေါ်နီနီကို တားဆီးနေသူက ပွဲစားကြီး
ဦးတင်မောင်။

ဦးတင်မောင် ခေါ်ယူပြသသည့်အိမ်ကို ဝယ်သူများက
သဘောကျကာ စရံပေး စာချုပ်ချုပ်ရန်ပြင်ဆင်ပြီးခါမှ အိမ်ဝယ်
မည့်သူများဘက်မှ အသိတစ်ဦးနှင့်အတူ ဒေါ်နီနီ ရုတ်တရက်
ရောက်ရှိလာပြီး ဦးတင်မောင်ပြသည့်အိမ်ထက် ပိုမိုကောင်းမွန်
သည့်အိမ်ရှိကြောင်း၊ ၎င်းအိမ်အား လိုက်ကြည့်နိုင်ကြောင်း ပြောဆို
လေရာ ဦးတင်မောင် ဒုက္ခရောက်လေတော့သည်။

“ဒီမိန်းမကြီးဗျာ၊ ဒါလုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စလား”

ဦးတင်မောင်တစ်ယောက် အိမ်ဝယ်မည့်သူများ၏ တက္ကစီ
ပေါ်သို့ အတင်းလိုက်ပါသွားသည့် ဒေါ်နီနီအပေါ်တွင် ဒေါသများ
ထွက်ကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

x x x x x

“ဗျာဗျာ၊ ကိုမောင်ဝင်း အေ့”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ကိုတင်မောင်ရယ်”

“အခုတွေ့ကြည့် အခု ဒေါသထွက်တယ်”

ဦးမောင်ဝင်းနှင့် ဦးတင်မောင်တို့ အဘိုးကြီးနှစ်ဦး သူတို့ အတူ
သောက်နေကျ အရက်ဆိုင်တွင် ဆုံကြရင်း ဦးတင်မောင်က

သူ့အပေါ် ပွဲစားမကြီး ဒေါ်နီနီ လူလည်လုပ်သွားသည်ကို ရင် ဖွင့်သည်။

“ဒီမိန်းမကြီးလား အရမ်းဆိုးတယ်၊ ငွေမျက်နှာတစ်ခုပဲ ကြည့်တာ၊ အိမ်က အကြီးမကြီးဆိုရင် နေ့တိုးလေးယူထားလို့ ပတ်ပြေးနေလို့ကတော့ မရဘူးဗျာ၊ အိမ်အထိ လိုက်တောင်းတာဗျ၊ ပါးစပ်ကလည်း သရမ်းသလားမပြောနဲ့၊ ကျုပ်တော့ သူ့ကိုလန့်တယ် ဗျို့၊ သူနဲ့အလုပ်လုပ်လို့ကတော့ ရိုးလို့မရဘူးမှတ်”

“ဘာလန့်စရာရှိလဲဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း အဘွားကြီးမို့ ကြည့် နေတာ၊ ကျုပ်လို အဘိုးကြီးဆိုလို့ကတော့ နပန်းလုံးပစ်တယ်”

“ဟာ- ကိုတင်မောင်ကလည်းဗျာ၊ စိတ်ကိုလျှော့စမ်းပါ သောက် သောက်”

“အေးဗျာ ထားလိုက်ပါတော့၊ ခင်ဗျားကိုရင်ဖွင့်လိုက်ရတော့ စိတ်တော့ပေါသွားပါပြီ”

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် စိတ်အေးလက်အေးနှင့် အရက် ဆက် သောက်ကြသည်။ ဆိုင်လေးကို အပြင်ဘက်ကကြည့်လျှင် သေး သည်ဟုထင်ရသော်လည်း အထဲတွင်မူ သပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်းထား နိုင်မှုကြောင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိသည်။ သောက်စားရန်လာကြ သည့်လူများကလည်း သူ့အစုနှင့်သူ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားသလို ပင်။ တစ်ယောက်တည်းသမားကလည်း တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးပင်။ အနှောင့်အယှက်မရှိ။

“ကိုမောင်ဝင်း၊ ခင်ဗျားတို့ခြံရှင်ရော လာသေးလား”

“အေ- မလာတာတောင်ကြာပါရောလား၊ ခင်ဗျားမေးမှ သတိ ရတယ်၊ ကြာပြီဗျ- ဘာလဲပွဲစားကြီး ကျုပ်တို့ဘုံပျောက်အောင်တော့

မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အံ့မယ်- ခင်ဗျားအချစ်တော်ကြီးကလည်း ကျုပ်နေ တဲ့ခြံကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျ၊ လာလာပြီးမေးတယ်”

“ ဘာအချစ်တော်ကြီးလဲ သွားစမ်းပါဗျာ၊ အေ့”

x x x x x

စံပြငါးဈေးကြီးမှ ကားစထွက်ပြီဆိုသည်နှင့် လုံးလုံးက အိပ်ငိုက်ရန် ပြင်သည်။ ဈေးကြီးထဲတွင် ငါးများရွေးရ၊ ချိန်တွယ်ရ နှင့် စိတ်ပင်ပန်းသွားသည်ကြောင့် ရသည့်အချိန်လေးတွင် ငါးသည် မလေး လုံးလုံး အမိအရ အိပ်ငိုက်ချင်သည်။ လုံးလုံးကဲ့သို့ပင် ဒိုင်နာ ကားပေါ်မှ ငါးသည်မတစ်သိုက် ငါးခြင်းတောင်းများကြားတွင် အိပ်သူကအိပ်၊ ငိုက်သူကငိုက်နှင့် နေကြပြီ။ မအိပ်မငိုက်ဘဲ လန်းဆန်းနေသူဆို၍ သဲစုဝင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။

“လုံးလုံး၊ ငါပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“အင်- နင်ပြောပြီးပြီလေဟာ၊ နင့်နောက်ကို ကိုစိန်ခဲ လိုက်နေ တာလေ၊ ဒါကိုပြောနေတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲဟာ”

“လုံးလုံးကလည်း အိပ်ငိုက်မနေပါနဲ့ဟယ်၊ ငါက စကားပြော ဖော် မရှိလို့ပါ၊ ရော- မက်မန်းပေါင်းစားလိုက် အိပ်ချင်စိတ် ပျောက် သွားမယ်”

“သဲစုကလည်းဟယ်၊ တစ်ရေးရရ နှစ်ရေးရရ ငိုက်ပါရစေ ဟယ်၊ အိပ်ရေးပျက်တာချင်း အတူတူဟာကို”

လုံးလုံး၏အိပ်ချင်စိတ်များကမပျောက်။ မျက်လုံးများ မဖွင့်ဘဲ ငိုက်မြဲ ငိုက်နေသည်။

တကယ်တော့ သဲစုဝင်းတစ်ယောက် ဇွဲရှိရှိနှင့် သူ့နောက်သို့ လိုက်နေသော စိန်ခဲအကြောင်းကိုတွေးရင်း စိတ်ထဲတွင် ပျော်နေ သလိုလို ကျေနပ်နေသလိုလိုဖြစ်မိသည်။ ဤသို့ ဆိုလိုက်ခြင်း

အားဖြင့် သဲစုဝင်းတစ်ယောက် စိန်ခဲကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလားဟု မေးရန်ရှိပါသည်။ သဲစုဝင်း၏သဘောက ထိုသို့မဟုတ်. . .

“လူကသေးညှက်ညှက်နဲ့ ဝတ်စားထားတာက တို့တွေကြည့်ရတဲ့ ကာတွန်းထဲက၊ ဘာလဲ နေပါဦး ရက်ပါရွှေရိုး အေး၊ ဟုတ်တယ် ရက်ပါရွှေရိုးလိုလို ထော်လော်ကန့်လန့်ပါဟယ်၊ သတ္တိကလည်း တော်တော်ရှိမဲ့ပုံပဲ၊ လူမိုက်တွေနဲ့ခြောက်တော့လည်း ကြောက်တတ်သားဟ၊ အယ်-ကြည့် ငါကတော့အားရပါးရပြောလို့”

လုံးလုံးက မက်မန်းပေါင်းကိုင့်လျက် ကားကျောမှီဘောင်ကို အားပြုကာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိနေလေပြီ။

အခန်း(၂၁)

“အဆင်ပြေရဲ့လား ညီအစ်ကို၊ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ပြောနော်၊ အားမနာနဲ့”

ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပြီး လာချပေးဟန်တူသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ပိုင်ရှင်က မင်းနိုင်ကို ပဋိသန္ဓာရ စကားဆိုသည်။ တကယ်တော့ မင်းနိုင်အနေဖြင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ရန် အစီအစဉ် မရှိသော်လည်း မိုးစက်မိုးပေါက်ကလေးများ ကျလာသဖြင့်နီးစပ်ရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ပြေးဝင်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးက မြေစိုက်တဲလေးသာသာ မျှသာ။ ခနော်ခနဲ့ သစ်သားစားပွဲနှင့် ထိုင်ခုံပုလေးများ ငါးပိုင်းစာမျှသာ ခင်းကျင်းထားသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ဆိုင်နာမည် ရေးမထားသော်လည်း အတွင်းဘက်၌ တစ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိ အိမ်မိုးသွပ်ပြားပေါ်တွင် သင်္ဘောဆေးဖြင့်“ရွှေညာပြောင် လက်ဘက်ရည်ဆိုင်” ဟူ၍မသပ်မရပ် ရေးထားသည်။

မြင်ရုံဖြင့်ပင် သည်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သန်လျင်မြို့တစ်မြို့လုံးတွင် အစုတ်ချာဆုံးစာရင်း ဝင်နိုင်သည်ဟုမှတ်ယူစရာ။ သို့သော် ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ဦးပြောင်ကြီးက ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်လှသည်။ သူကလည်း သူ့အတိုင်းအထွာနှင့် သူပင်။

ဆိုင်အတွင်းသို့ မင်းနိုင် မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်တော့ တက္ကသိုလ်
 ကျောင်းသားကျောင်းသူဟု ယူဆရသည့်စုံတွဲတစ်တွဲက ချောင်
 ကျကျ စားပွဲတွင် ရှိနေသည်။ ဦးပြောင်ကြီး လက်ဖက်ရည်
 ဖျော်သည့် ခုံအနီး အတွင်းပိုင်းထောင့်တစ်ထောင့်တွင် စာရွက်
 တစ်ရွက် ဘော့ပင်တစ်ချောင်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော လူကြီး
 တစ်ဦး ရှိနေသည်။ မင်းနိုင်ထိုင်သည့်ခုံနှင့် ကျောချင်းကပ်လျက်
 ခုံတွင် သုံးနှစ်သားခန့် ကလေးတစ်ဦးနှင့်သားအမိက လက်ဖက်ရည်
 တစ်ခွက်ကို မျှသောက်နေသည်။ မင်းနိုင် ရောက်ပြီးမကြာမီ
 ကျောက်သင်ပုန်းချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦး ဝင်လာသည်။

“အစ်ကိုကြီးဆိုင်က ဘယ်ဆိုးလို့တုံး”

မင်းနိုင်က သူ့အနားတွင် မတ်တပ်ရပ်လျက်ရှိသော ဆိုင်
 ပိုင်ရှင်ကို စကားစလိုက်သည်နှင့် ခင်မင်လိုဟန်ဆန္ဒရှိပုံရသော
 ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးပြောင်ကြီးက မင်းနိုင်၏စားပွဲတွင် လာထိုင်သည်။

“ဒီလိုပဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရတာပဲ၊ ဒီနေရာလေးကလည်း
 ကချော်ကချွတ်လုပ်မှ အဆင်ပြေတာဗျ၊ အတည်အခန့် လုပ်လို့
 မရဘူး”

“ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုရင် သီချင်းတွေ အရမ်း
 ဆူညံအောင်ဖွင့်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုရင် မကြိုက်ဘူးဗျ”

“အေးဗျာ- ကျွန်တော့်ဆိုင်ကတော့ ညီအစ်ကိုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊
 တော်ရုံတန်ရုံ သီချင်းလည်းမဖွင့်ဘူး၊ တီဗီလည်းမထားဘူး၊ ဘယ်နှယ်
 ဗျာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝီဒီယိုပြတာ ဘယ်သူကစခဲ့သလဲ မသိ
 ပါဘူးဗျာ၊ ဒိတ်အောက်တယ်ပဲဆိုချင်ဆိုဗျာ ကက်ဆက်ခွေပဲထား
 ပေးတယ်၊ နားထောင်ချင်ရင် တိုးတိုးလေးဖွင့်ပေးမယ်၊ တချို့
 လူများက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ချိန်းပြီး အလုပ်ကိစ္စလေးတွေ

တိုင်ပင်ရအောင်လို့၊ အဲ-တစ်ယောက်တည်း လာထိုင်သူတွေ ကတော့ ဦးနှောက်ဆေးတဲ့သဘော စိတ်ထွက်ပေါက်ရွာတဲ့သဘော ပေါ့ဗျာ၊ ဒီလူတွေအတွက်တော့ ဒီတီဗီတွေနဲ့ ဆူညံဆူညံ သီချင်း တွေက အာရုံနှောက်တယ်မဟုတ်လား”

မိုးကဖွဲဖွဲလေးရွာနေရာက တဖြည်းဖြည်း သည်းလာသည်။ ခဏအကြာတွင် မိုးယိုပေါက်များက ဟိုတစ်ပေါက် သည်တစ်ပေါက် နှင့်ကျလာသည်။ စားပွဲများကို မိုးလွတ်ရာနေရာသို့ရွှေ့ရသည်။

စုံတွဲဝိုင်းက ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးကတော့ သူတို့ ခုံပေါ်သို့ မိုးယိုသည်တိုင် နေရာမှမရွှေ့။ ကောင်လေးက ကောင်မလေး ၏ထီးကိုဖွင့်ပြီး သူ့ကောင်မလေးနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်လိုက်သည်။ မိုးယိုသည့်အတွက်တော့ သူတို့စိတ်ညစ်သည့်ပုံမပေါ်။

“ဟောကြည့်- ညီအစ်ကို ဘယ်လောက်ကဗျာဆန်လိုက်သလဲ”

မိုးယိုပေါက်များကို တတ်နိုင်သလောက် လိုက်ပိတ်ပြီး ဆိုင်ရှင် က စုံတွဲဘက်သို့ မေးငေါ့ပြသည်။ မင်းနိုင်ကလည်း သဘောကျစွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အမှန်စင်စစ် ဦးပြောင်ကြီးသည် သည်ရပ်ကွက်၊ သည်မြို့သား မဟုတ်။ အညာသားတစ်ဦးပင်။ သူ့အပြောအရ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသား များ ကျင်လည်ကျက်စားသည့် ရန်ကုန် လမ်း ၄၀ ဘက်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို အချိန်အတော်ကြာ လုပ်ခဲ့သည်ဟုဆို သည်။ သူ့ဖျော်သည့်လက်ဖက်ရည်ကို မကောင်းဘူးဟုပြောပါက -

“ငါက အခုမှလက်ဖက်ရည်ဖျော်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါဖျော်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့သင်္ဘောသားတွေတောင်မှ စွဲစွဲ လမ်းလမ်းနဲ့သောက်တာ”

ဟု ဂုဏ်ယူကာပြောလေ့ရှိသည်။

“ဒီမယ် ကိုပြောင်၊ ဒါလေးကျွန်တော့်စာရင်းမှာ မှတ်ထားလိုက်ဗျာ”

မိုးစဲသွားပြီဖြစ်သဖြင့် သဲကြီးမဲကြီးဂဏန်းတွက်နေသော လူကြီးက ပြန်ရန်ပြင်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးကိုတော့အကြွေး။ ဦးပြောင်ကြီး၏မျက်နှာက မသာမယာဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်ဒီနေ့ ခြေထောက်ညောင်းတာပဲ အဖတ်တင်တယ်ဗျာ၊ နောက်တစ်ခေါက်မှပဲ ပေါင်းယူတော့”

ကျောက်သင်ပုန်းဗေဒင်ဆရာကလည်း သူ့အခြေအနေမှန်ကို ရင်ဖွင့်ကာ အကြွေးထားသွားပြန်သည်။ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်တည်းကို မျှသောက်နေသော သားအမိကလည်း -

“ဦးပြောင်ကြီး သမီးခင်ပွန်း အလုပ်ကအပြန်ဝင်သောက်မှ သူ့ဆီမှာ ပေါင်းယူလိုက်တော့”

ဦးပြောင်ကြီး၏မျက်နှာကြီးက ဘူးသီးပုပ်ကဲ့သို့ ရှုံ့တွသွားပြန်သည်။ လက်ငင်းမရှင်းဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် ထွက်သွားသော သားအမိနှစ်ယောက်၏နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းရမ်းသည်။

“ဘယ်ဆိုလို့တုံး အစ်ကိုကြီးက တော်တော်သဘောကောင်းတာပဲ”

မင်းနိုင်က အကြွေးသောက်သွားသူများကို ကြည့်ရင်း သဘောကျစွာဆိုသည်။

“ကျေးဇူးရှင်တွေ၊ ကျေးဇူးရှင်တွေ”

“ဦးပြောင်ကြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ကျွန်တော် အရမ်း သဘောကျတယ်ဗျာ၊ တကယ့်ကိုဘဝဆန်တဲ့လူတွေ လာကြတာပဲ၊

ဆိုင်က ဘယ်အချိန်ထိဖွင့်သလဲ”

“ အင်း- ဆိုင်ကိုတော့ မိုးမချုပ်ခင်အထိ ဖွင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညနေ သုံးနာရီလောက်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်မရှိဘူးဗျ။ ကျန်းမာရေး ပေါ့ဗျာ။ ဝိတ်သွားမတယ်။ ဝါသနာကလည်းပါ ကျန်းမာရေးအတွက် လည်းကောင်းတယ်။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင်တော့ ဆိုင်မှာက မိန်းမနဲ့ သမီးပဲရှိတယ်”

“ ဪ- ဟုတ်လား၊ အခုမှ သတိထားကြည့်မိတယ်။ ဟုတ်တာ ပေါ့။ အစ်ကိုကြီးဘော်ဒီက အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင်ကို ဖစ်ဖြစ်နေ တာကိုး၊ ဟုတ်ပါပြီဗျာ- ကျွန်တော်လည်းသွားတော့မယ်။ ရော့- ဒီမှာ လက်ဖက်ရည်ဖိုး နောင်ဆိုရင်တော့ အကြွေးသောက်လို့ ရမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ဦးပြောင်ကြီး အတော်ကလေးပျော်သွားသည်။ စုတ်ချာသော ဆိုင်ကလေးနှင့်ဆန့်ကျင်စွာ ဦးပြောင်ကြီး၏ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်း သော ဖော်ရွေမှုကြောင့် ဤဆိုင်လေးသို့ မင်းနိုင်တစ်ယောက် မကြာ မကြာ လာရောက်ဖြစ်တော့မည်ဖြစ်သည်။

အခန်း(၂၂)

လစာထုတ်ပြီးစ လဆန်းရက်ဖြစ်သဖြင့် ဈေးကွဲချိန်ဖြစ်သည့် တိုင်အောင် ဈေးဝယ်သူများရှိနေသေးသည်ကြောင့် ဈေးသိမ်းချိန် လာကြိုသောမင်းနိုင်သည် မာမာဆွေကို ကူညီပြီးရောင်းပေးနေရသည်။ ဈေးရောင်းကောင်းသဖြင့် မာမာဆွေမှာ အတော်ကလေး ပျော်ရွှင်လျက်ရှိနေသည်။ မည်မျှအထိ ပျော်ရွှင်နေသနည်းဟူမူ အပျော်များက သူ့ခင်ပွန်းမင်းနိုင်ကိုပါ ကူးစက်လျက်ရှိသည်။

“အစ်ကို အစ်ကို”

ဈေးအတူတူရောင်းနေရင်းမှ ဇနီးဖြစ်သူ၏ အထိတ်တလန့် ခေါ်သံကြောင့် မင်းနိုင် မာမာဆွေကို ထူးဆန်းစွာကြည့်လိုက်သည်။ မာမာဆွေက တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုညွှန်ပြပြီး . . .

“အစ်ကိုရယ်၊ ဟိုးမှာလာနေတဲ့ မိန်းမကြီးလေ၊ သူလာရင် အစ်ကိုကြည့်ပြီးရောင်းလိုက်နော်၊ မ ခဏရှောင်နေလိုက်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလဲမာမာရယ် . . မာမာ . . ဟေ့”

မင်းနိုင်က ပြန်မေးချိန်မရလောက်အောင်ပင် မာမာဆွေသည် ဈေးဝယ်သူများနှင့်ရောနှောကာ ပျောက်သွားလေသည်။

မင်းနိုင် သူ့ဇနီးပြသည့်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သူတို့ ဆိုင်ဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်လာနေသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက ဈေးသူဈေးသားတို့၏ အချစ်တော် ဒေါ်နီနီပင် ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့- မင်းက ဘယ်သူတုံး၊ ဒီဆိုင်ကကောင်မလေးရဲ့အမျိုးသား ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီး၊ ဘာရောင်းပေးရမှာလဲ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“အင်- ကောင်မလေး မရှိဘူးလား”

“အဲ- မရှိဘူး၊ ဈေးရုံးဘက် ခဏသွားတယ်၊ ဒေါ်ကြီးလိုချင်တာ ပြောပါ၊ ကျွန်တော် ရောင်းပေးပါ့မယ်”

“အေး- ဟုတ်ပြီ၊ အိမ်မှာက ကြက်သွန်နီ ကုန်နေပြီဆိုတော့ ကြက်သွန်နီ ငါးဆယ်သား ချိန်ပေး၊ ပိုပိုသာသာထည့်နော်၊ ငါက မင်းမိန်းမရဲ့ဖောက်သည်၊ ကောင်မလေးက ငါ့ဆိုပိုထည့်ပေးတာ”

ဒေါ်နီနီအလိုရှိသော ကြက်သွန်နီကို မင်းနိုင်က သွက်လက်စွာ ပင် ချိန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟယ်- မင်းဟာက ဘယ်မှာပြည့်သေးလို့တုံး”

“ပြည့်ပါတယ်၊ အသာထွက်တောင် ပေးထားသေးတယ်၊ ကဲ- ဒေါ်ကြီး စိတ်ကျေနပ်အောင် ဒီမှာ တစ်လုံးပိုထည့်ပေးလိုက်ပြီ”

“မပြည့်သေးပါဘူးဟယ်”

“ဒေါ်ကြီး ကျွန်တော်ပြည့်အောင် ချိန်ပေးထားတာဗျာ၊ ဒီမှာ ချိန်ခွင်လျှာထွက်လည်း ပိုပေးထားပြီးပြီ”

“ဟင့်အင်း၊ ထည့်ဦး ဒီလိုထည့်လိုက်စမ်းပါ”

ဒေါ်နီနီက ပြောပြောဆိုဆို ကြက်သွန်နီ ဥကြီးသုံးဥကို ကောက်ယူပြီး ချိန်ခွင်အတွင်းထည့်လိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ အမြတ်ကျန်တော့ မှာလဲ”

မင်းနိုင် စိတ်မရှည်တော့။ အနီ မိန်းမကြီးကို သူ့ဇနီးမာမာဆွေ အဘယ်သောအကြောင်းကြောင့် ရှောင်ပြေးရသည်ကို မင်းနိုင် တစ်ယောက် သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ မာမာဆွေဆိုသည့် သူ့ချစ်ဇနီးသည် ဈေးသည်ဘဝကို စိတ်ပျက်ရခြင်း အကြောင်း တရားများတွင် ဤကဲ့သို့ မိန်းမကြီးများသည် အဓိကဇာတ်ကောင် များဖြစ်နေမည်ဆိုသည်ကို မင်းနိုင်တွေးဆမိသည်။

“ဒီမှာ ဒေါ်ကြီး၊ ခင်ဗျားဈေးဝယ်နေတာလား၊ ဓားပြတိုက် နေတာလား၊ မရောင်းတော့ဘူးဗျာ၊ သွားတော့”

မင်းနိုင်က ချိန်ထားသည့်ကြက်သွန်နီများကို တောင်းထဲသို့ ပြန်သွန်ချရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အံ့မယ်- အံ့မယ်၊ ဒီလောက်လေးအဆစ်တောင်းမိတာများ ငါကဓားပြဖြစ်ရဦးမယ်၊ ငါ့ကိုများ ဓားပြတဲ့၊ ငါကဓားပြဆိုရင် နင်တို့ဈေးသည်တွေက သူ့ခိုးတွေ၊ အလေးခိုးတဲ့သူ့ခိုးတွေ”

“ဘာသူ့ခိုးလဲ၊ ကျုပ်တို့က မှန်မှန်ကန်ကန်ရောင်းတာ ချိန်ခွင် ကိုကြည့်၊ ကုလားမောင်းဗျ၊ အလေးလည်းတစ်ရွေးသားမှ မလျော့ ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကမှ ဓားပြ၊ ဓားပြတွေ၊ မတရားယူချင်တာ”

“နင်တို့က သူ့ခိုး”

“ခင်ဗျားက ဓားပြဗျာ”

“သူ့ခိုး”

“ဓားပြ”

ကပ်စေးနဲ့ကြီး ဒေါ်နီနီနှင့်မင်းနိုင် တွေ့ဆုံလေသောအခါ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများပြီး ရှုပ်ကုန်တော့သည်။

“တော်ကြပါတော့- တော်ကြပါတော့ အစ်ကိုရယ်၊ ရှက်စရာကြီး၊ ဒေါ်နီကြီးရယ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ဟာ- မင်းက ဘာတောင်းပန်နေတာလဲ၊ လွန်တာက ဒီအဘွားကြီးကွ”

“ဘာအဘွားကြီးလဲ၊ ဟွန်း”

တစ်နေရာက ချောင်းကြည့်နေသော မာမာဆွေ မနေနိုင်တော့ဘဲ အမြန်ပြေးထွက်လာရတော့သည်။

x x x x x

“အစ်ကိုရယ်၊ အဆင်ပြေအောင်ရောင်းလိုက်ပါလို့ မှာထားရက်နဲ့ အခုတော့ဖောက်သည်ပျက်ပြီ”

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ဈေးသိမ်းပြီးပြန်လာသည့်အခါတွင် ဒေါသ မထွက်စဖူးထွက်နေသော သူ့ခင်ပွန်းကို မာမာဆွေက အတော်ထိန်းယူရသည်။ မဟုတ်လျှင်မခံတတ်သော သူ့ခင်ပွန်း၏ စိတ်ဓာတ်ကို မာမာဆွေ ကောင်းကောင်းကြီးသိသည်။

“ဖောက်သည် ပျက်ပျက်ပေါ့ကွာ၊ မင်းမို့လို့ ဒီလိုမိန်းမကြီးကို ဖောက်သည်ထားနေသေးတယ်၊ သူ့မရောင်းရလို့ ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ”

“ဪ- အစ်ကိုရယ်၊ ဒီဈေးထဲမှာက နှစ်နဲ့ချီပြီး ရောင်းနေကြတဲ့ ဈေးသည်တွေအများကြီးပဲ၊ မ တို့က နောက်မှလိုက်ရောင်းပြီး ဖောက်သည်ရှာယူရတာလေ”

“မှန်မှန်ကန်ကန် ရိုးရိုးသားသားရောင်းရင် ဖောက်သည်က များလာမှာပဲ မဟုတ်လား”

“မထင်ပါနဲ့အစ်ကိုရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေ မ ပြောလာတာလည်း အပ်ကြောင်းထပ်နေပြီ၊ အသာထွက်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာက သေးတဲ့အလေးနဲ့ရောင်းတော့ ပေးနိုင်တာပေါ့၊ အဲဒီအလေးသေးသေးလေးကို သွေးပြီးရောင်းတဲ့ဈေးသည်မျိုးကိုမှ သူတို့က အလေးမှန်တယ် ထင်နေကြတာလေ၊ ဝယ်တဲ့လူတွေက သူတို့ဆီမှာမှ ဝယ်ချင်ကြတာ”

“အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ရောင်းမနေနဲ့တော့ ရွာပြန်ပြီးခြံလုပ်မယ်”

“အစ်ကိုကတော့လေ၊ သူ့ရှေ့ ညည်းမပြရဲဘူး၊ ရွာပြန်ဖို့ ကိုပဲ ပြောနေတော့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မှန်မှန်ကန်ကန် အလေးမှန်မှန်နဲ့ ရောင်းတာကို မကြိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ မရောင်းရုံပေါ့”

“မရောင်းလို့ ဘာလုပ်စားကြမလဲ၊ အစ်ကို မ ကိုတစ်ခုလုပ်ပေး”

“ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“အင်း- မ လည်းလုပ်တော့မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူများ မိုးခါးရေသောက်တော့ လိုက်သောက်ရမှာပဲလေ”

“ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောမှာသာပြောစမ်းပါကွာ”

“မ ကိုအလေးသွေးပေး”

“အလေးသွေးပေးရမယ်၊ ဟာ- မလုပ်ကောင်းပါဘူးကွာ” ဟု မင်းနိုင်က ပြောပြီးခါမှ . . .

“ဪ- အေး အေး၊ သဘောပေါက်ပြီ သွေးပေးမယ်၊ သွေးပေးမယ်”

မတတ်နိုင်တော့။ ဝယ်သူ စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် ကြည်ဖြူဖို့ ဆိုလျှင် မလွဲမရှောင်သာဘဲ သည်နည်းကိုပင် သုံးရတော့မည်ဟု မင်းနိုင်က သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဈေးဝယ်သူ အများစု အနေဖြင့် ချိန်ခွင်လျှာကလေး သူတို့ဘက် ဇောက်ထိုးဖြစ်နေမှ ကျေနပ်သူများဖြစ်ကြလေရာ မင်းနိုင်က မာမာဆွေ၏သဘောကို ကောင်းကောင်း နားလည်လိုက်သည်။

နောင်ရက်များတွင် မင်းနိုင်တစ်ယောက် သူ့အိမ်တွင် မာမာဆွေ၏အလေးများကို စိမ်ပြေနပြေ သွေးနေသည်ကို တွေ့မြင် ကြရလေသည်။

အခန်း(၂၃)

ကြိုက်မိပြီဆိုသည့်အခါတွင် စိန်ခဲတစ်ယောက် မရွက်နိုင်တော့။ အောင်ချမ်းသာဈေးလေးသို့ နေ့တိုင်းနီးပါး ရောက်သည်။ သူ့အမေ ဒေါ်နီနီနှင့် တိုးနေမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသဖြင့် မိခင်ကြီး၏အလစ်ကို ချောင်းရသေးသည်။ ဒေါ်နီနီ ဈေးမှအထွက် စိန်ခဲဈေးထဲသို့ အဝင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်နီနီဈေးထဲမှ ထွက်ချိန်ကို စောင့်နေရသဖြင့် စိန်ခဲ ငါးတန်းထဲ ရောက်လာချိန်တွင် သဲစုဝင်းက ရှိချင်မှ ရှိတော့သည်။ သဲစုဝင်းရှိသေးသည်ဆိုလျှင်ဖြင့် စိန်ခဲက ဓားလွယ်ခုတ်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော ဝက်သားဆိုင်မှနေ၍ သဲစုဝင်းငါးရောင်းနေသည်ကို အိန္ဒြေမရစွာ ထိုင်ကြည့်နေတတ်သည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ စိန်ခဲတစ်ယောက် သဲစုဝင်းကို လာပိုးနေမှန်း ငါးစိမ်းတန်းတစ်ခုလုံး သိကုန်သည်။ မသိသူဟူ၍ စိန်ခဲ၏အမေ ဒေါ်နီနီတစ်ယောက်သာရှိသည်။ စိန်ခဲက အခြားသူများ သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ ဂရုမစိုက်။ သဲစုဝင်းဆီသို့ လာမြဲပိုးမြဲပင် ဖြစ်သည်။ စိန်ခဲတစ်ယောက် ဝက်သားဆိုင်တွင် လာထိုင်ပြီး သူ့ကိုအရှက်မဲ့ ထိုင်ကြည့်နေသည်ကိုတော့ သဲစုဝင်းက အလွန် ရှက်သည်။

ယခုလည်း ဝက်သားဆိုင်တွင် စိန်ခဲ ရောက်နေပေပြီ။

“အသဲ”

လူရှင်းသည်နှင့် ဝက်သားဆိုင်ရှေ့မှ စိန်ခဲက အသံပြုသည်။

“ဘာ အသဲလဲ၊ အနားမလာနဲ့နော်”

“အသဲရယ်၊ အနား... နား... နား...”

“ဒီမှာနော် တွေ့လား ငါးညှီထုပ်၊ ပစ်ပေါက်လိုက်မှာနော်”

ဝက်သားဆိုင်ဆီမှ သူ့ထံသို့ ကူးရန်ပြင်နေသည့် စိန်ခဲကို သဲစုဝင်းက ငါးညှီထုပ်နှင့် ခြိမ်းခြောက်သည်။ ငါးညှီဟု ဆိုလိုက်သည်တွင် စိန်ခဲတွန့်ဆုတ်သွားသည်။ ငါးစိမ်းတန်းသို့ လာရမန် များလာသော စိန်ခဲတစ်ယောက် ငါးညှီနဲ့နှင့် ယဉ်ပါးနေပြီဖြစ်သော်လည်း ငါးညှီနှင့်ထိတွေ့ရမည့်အရေးကိုဖြင့် စိန်ခဲ ကြောက်နေသေးသည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ အသဲရယ်”

စိန်ခဲ၏ဖြစ်အင်ကိုကြည့်ပြီး သနားနေသော လုံးလုံးက -

“သဲစုရယ်၊ ကိုစိန်ခဲကြီးသနားပါတယ်ဟယ်၊ သူ့ခမျာ ဇွဲကကြီးကကြီးနဲ့”

“မသနားနိုင်ပါဘူး”

ငါးများ ရောင်းကုန်ပြီဖြစ်သဖြင့် သဲစုဝင်းရော လုံးလုံးပါ ဈေးသိမ်းရန်ပြင်နေကြပြီ။ ငါးခုတ်သည့်ဓား၊ စဉ့်နီးတုံးနှင့် လင်ဗန်းများကို ဆေးကြောသုတ်သင်သည်။ သဲစုဝင်းက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ဖြင့် ထုပ်ထားသော ငါးညှီထုပ်ကို စိန်ခဲမြင်အောင် တမင်ပြပြီး သူ့ဆွဲခြင်းထဲသို့ ထည့်သည်။ သူ၏အိမ်အပြန်လမ်းတွင် စိန်ခဲ လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်လာလျှင် ငါးညှီထုပ်စာမိမည်ဆိုသည့်သဘောပင်။ ငါးညှီထုပ်ကိုမြင်သည့်စိန်ခဲက နှာခေါင်းရှုံ့ပြသည်။

ငါးတန်းတွင် ကိစ္စများရှင်းပြီးနောက် သဲစုဝင်းက သူခင်မင် နေရသော မာမာဆွေ၏ ကုန်ခြောက်ဆိုင်သို့ သွားသည်။ မာမာဆွေ ထံသို့ သဲစုဝင်း ရောက်လာသည်နှင့်တပြိုင်တည်း စိန်ခဲသည်လည်း အညာသားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ သဲစုဝင်းက မာမာဆွေကို နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည်နှင့်စိန်ခဲက မာမာဆွေ၏ ဆိုင်သို့ ကူးလာသည်။

“အစ်မ- ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေပြီဗျာ”

“ဇွဲမလျှော့ပါနဲ့ ငါ့မောင်ရယ်”

“အစ်မရယ်- အသဲမှာ တခြား ချစ်ရမဲ့သူများ ရှိနေပြီလား မသိဘူးနော်”

“မရှိလောက်ဘူး ထင်တာပဲကွယ်”

မာမာဆွေ၏ ထင်တာပဲကွယ်ဆိုသည်က စိန်ခဲအတွက် ရတက်မအေးစရာ။

“အစ်မက မသိဘူးလား၊ အစ်မတို့က အတူတူသွားလာနေ တာကို”

မာမာဆွေနှင့်စိန်ခဲတို့ သဲစုဝင်းအကြောင်း ပြောဆိုနေစဉ် သူ့ဇနီးကိုလာကြိုသော မင်းနိုင်ရောက်ရှိလာရာ စိန်ခဲက ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် အသာလျှိုထွက်သွားသည်။ မင်းနိုင်က . . .

“ဘယ်ကကောင်လဲကွ”

“အဲဒါလား သူကသင်္ဘောသားတဲ့”

“သင်္ဘောသား၊ ဟင့်-အသားကမဲမဲ လူစဉ်မမိတဲ့ရုပ်နဲ့”

အမှန်အားဖြင့် သူ့ဇနီး မာမာဆွေ၏အနီးတွင် သူမသိသည့် သူစိမ်းယောက်ျားရှိနေပြီး တရင်းတနှီးစကားပြောနေခြင်းကို

မင်းနိုင်အနေဖြင့်မနှစ်သက်ပေ။ သို့သော်လည်း သူ့ဇနီး မာမာဆွေသည် သူစိမ်းနှင့် ပရောပရည်ပြုတတ်သည့် အတန်းအစားထဲတွင် မပါဝင်ကြောင်းသိသည်နှင့်အညီ စိန်ခဲနှင့်ပတ်သက်၍ စောဒကတက်မနေတော့ဘဲ ကူညီသိမ်းဆည်းစရာ ရှိသည်များကို သိမ်းဆည်းသည်။

x x x x x

“ညီအစ်ကို-ဘယ့်နှယ် ထမင်းစားချိန်ကြီးပါလား ထမင်းစားပြီးလာပြီလား”

၁၀ နာရီခန့်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်း ရောက်ရှိလာသော မင်းနိုင်ကို ဦးပြောင်ကြီးက လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“မိန်းမကို ဈေးသိမ်းပေးပြီးပြီးချင်း ထွက်လာတာ အိမ်နားက အိမ်တက်မှာ ကိုးနာရီလောက်ကမှ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲသွားဆွဲထားတော့ ထမင်းကမဆာသေးဘူးဗျာ၊ ဈေးသွားပေးစရာလည်း မရှိတာနဲ့ထွက်လာလိုက်တာ”

ထမင်းစားချိန်ဖြစ်သဖြင့် ရွှေညာပြောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်း လူရှင်းလျက်ရှိသည်။

“ညီအစ်ကို၊ သောက်မယ်မဟုတ်လား”

ဦးပြောင်ကြီး၏အမေးကို မင်းနိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် အကြောင်းသိဖြစ်သော ဦးပြောင်ကြီးက ကျဆိမ့်တစ်ခွက်ဖျော်ပေးသည်။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေကတော့ အတော်များတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ညီအစ်ကို၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကောက်ဖွင့်ဖို့ကတော့ လွယ်ပါတယ်၊ ရေရှည်ရပ်တည်ဖို့က ခက်တာပါ။ ကျွန်တော်

ပြောသလိုပေါ့၊ နေရာဒေသကြည့်ပြီးလုပ်ရတာ၊ ဒီနေရာမှာက မြို့ထဲကဆိုင်တွေလို တခမ်းတနားနဲ့ လာဖွင့်လို့မရဘူး၊ ကချော် ကချော်လုပ်မှအံ့ဝင်တာ၊ အီကြာကွေးဆိုရင်လည်း သူတို့စားနိုင် အောင် ၁၀၀ တန်လေးလုပ်ပေးရတယ်၊ စမူဆာဆိုရင် ၅၀ တန်၊ အကြွေးဆိုလည်းထားပေးရတာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင်တော့ လက်ဖက်ရည်တို့ ကော်ဖီတို့ဆိုတာ လူမမာစာဗျ၊ နေမကောင်းမှ သောက်ရတာမျိုး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုရင် ကုလား၊ ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်ဆိုရင် တရုတ် တွေပေါ့နော်၊ အခုကျတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုရင် အညာသား တွေ”

“နေအုံး-နေအုံး ညီအစ်ကို၊ ခဏ . . . ”

မင်းနိုင်၏ စကားမဆုံးမီ ဦးပြောင်ကြီးက စကားစဖြတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ လမ်းပေါ်သို့ ပြေးထွက်သွားပြီး ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သည့်လူငယ်နှစ်ဦး၏ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့-မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါကြည့်ကြည့်နေတယ်၊ ငါ့ဆိုင် လက်ဖက်ရည်ဖိုးအကြွေးကျတော့ မဆပ်ဘူး၊ ငါ့ဆိုင်ကျော်ပြီးတော့ လမ်းထိပ်က ဆိုင်မှာသွားသောက်တယ်”

“ဟာဗျာ- ဦးပြောင်ကြီးကလည်း လမ်းပေါ်ကြီးမှာဗျာ၊ ဦးပြောင်ကြီးအကြွေး ပေးမှာပေါ့”

“ပေး.. ပေးရင် အခုပဲပေး”

“ဦးပြောင်ကြီးဆိုင်က တီဗီကမရှိ၊ ဘောလုံးပွဲလေးဘာလေး လည်း ပြတာမဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ ပြီးတော့ လမ်းထိပ်ဆိုင်က

ကောလိပ်ကျောင်းသူတွေပါ ကြောင်လို့ရတယ်လေဗျာ”

လူငယ်တစ်ဦးက ဦးပြောင်ကြီးကို လက်ဖက်ရည်ဖိုး အကြွေးပေးရင်းပြောသည်။

ဦးပြောင်ကြီးက မင်းနိုင်၏စားပွဲသို့ပြန်လာထိုင်ပြီး . . .

“အဲဒါပဲ ညီအစ်ကိုရေ၊ ဒီကောင်တွေ ဒီလိုတောင်းမှရတာ၊ အလကား ဆိုင်တကာလှည့်ပြီး လက်ဖက်ရည်အကြွေးသောက်၊ နေတဲ့ကောင်တွေ”

“ကိုပြောင်ကြီး၊ သူတို့ပြောတာလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ဒီခေတ်မှာတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုင်ရင် တီဗီမရှိလို့မရဘူး၊ ဘောလုံးပွဲပြနိုင်ရင်ပြ၊ မဟုတ်ရင် မြန်မာဇာတ်လမ်းလေးတွေ ပြပေးထားမှ လူပိုဝင်မှာပေါ့”

ဦးပြောင်ကြီးက ဆံပင်မရှိသည့် သူ၏ခေါင်းကို တွင်တွင်ကြီးကုတ်သည်။

အခန်း(၂၄)

“ကိုစိန်ခဲ၊ သဲစုက ဒီနေ့ အစောကြီးပြန်သွားတယ်”

စိန်ခဲတစ်ယောက် သည်တစ်ရက်အတွက် လာမောဖြစ်ရပြီ။
ဈေးသိမ်းခါနီးအပြေးအလွှားရောက်လာသော စိန်ခဲ။ သဲစုဝင်းကို
အရိပ်အယောင်မျှပင်မတွေ့လိုက်ရ။

“ကုန်ခြောက်အစ်မကြီးဆိုင်မှာ ရှိမှာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကိစ္စ
ရှိလို့ကို အစောကြီးပြန်သွားတာ၊ ဒါနဲ့ ကိုစိန်ခဲကြီးက သဲစုကို
ကြိုက်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုစိန်ခဲက ငါးဆိုရင်အသေမုန်း၊
အသေရွံတတ်တာဆို သဲစုနဲ့ဖြစ်ပါ့မလား၊ သဲစုက ဒါကိုသိလို့
ကိုစိန်ခဲကို မစဉ်းစားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

လုံးလုံးပြောသမျှကို မျက်နှာမသာမယာဖြင့် နားထောင်
နေသော စိန်ခဲက . . .

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အသဲကသာ ပြန်ချစ်မယ်
ဆိုရင် ကျွန်တော်ဘာသားမှ မရှောင်တော့ဘူး၊ အသဲက စားခိုင်းရင်
ငါးဟင်းလည်းစားမယ်ဗျာ၊ အကုန်စားမယ်ဗျာ”

“ဒီလောက်တောင်ပဲသဲစုကို ချစ်တာလား၊ အမလေးလေး
သဲစုကတော့ ကံကောင်းတာပဲ၊ ဒါဆိုရင်လေ လက်တွေ့ပဲ လုံးလုံး
ဆီက ဒီငါးကြင်းတွေ ဝယ်သွားပေးဦးလေ”

“ဗျာ၊ အဲ- အဲ ဝယ်မယ်၊ အကုန်ဝယ်ရမှာလား”

“ဝယ်ရင်ကောင်းတာပေါ့ ကိုစိန်ခဲကြီးရယ်၊ ဘာရှိတော့လို့လဲ၊ နှစ်ကောင်မှ တစ်ပိဿာပိုပိုပေါ့”

ငါးသည်မလေး လုံးလုံး အခွင့်ကြုံတုန်းလေး သူ့ဖို့ကျန်အောင် လုပ်လိုက်သည်။ စိန်ခဲ စိတ်မပြောင်းမီ ငါးနှစ်ကောင်ကို အမြန် ချိန်သည်။

“ကိုင်ပေးရဦးမလား”

“လုပ်ဗျာ- စိတ်ရှိသလိုလုပ်၊ လုံအောင်တော့ထုပ်ပေးနော်”

“စိတ်ချ- စိတ်ချ၊ အဆင်ပြေပါစေတော်၊ ကိုစိန်ခဲကြီးကို သဲစု အမြန်ပြန်ကြိုက်ပါစေတော်၊ အခုချက်ချင်းပြန်ချစ်နိုင်ပါစေ”

ငါးရောင်းရသည့်မျက်နှာနှင့် လုံးလုံးက အပိုဆုလေးတွေ လည်း တောင်းပေးသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စိန်ခဲကကျေနပ်သည်။ သဲစုဝင်း၏အချစ်ကို ရမည်ဆိုလျှင် ငါးစိမ်းတန်းတစ်ခုလုံးက လက်ကျန်ငါးများကို ဝယ်ခိုင်းလျှင်ပင် ဝယ်ပစ်မည့်စိန်ခဲဖြစ်သည်။

“ကိုစိန်ခဲကြီးက ဒီလိုပဲ နေ့တိုင်းလာငေးနေတာနဲ့ ပြီးနေတော့ မှာလား”

“အသဲက စိတ်ကြီးတယ်လေ”

“ဪ- လုံးလုံးပြောတာကို သဘောမပေါက်ပါလား၊ ကိုစိန်ခဲကြီး လာလာကြည့်တာက သဲစုဘာရလဲ၊ အရှက်ပဲရတာ”

“ဗျာ- အဲ လုပ်ပါပြောပါဦး၊ အကြံဉာဏ် ပေးစမ်းပါဦး လုံးလုံးရယ်၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်လဲ”

“သဲစုက မိန်းကလေးရှင့်၊ အဝတ်အစားလှလှလေးတွေ ကြိုက်တယ်၊ ခြယ်တဲ့သတဲ့ဟာလေးတွေ ကြိုက်တယ်၊ ပန်းလှလှလေး တွေကိုလည်း ကြိုက်တယ်၊ ကြိုက်တာတွေကတော့ အများကြီးပဲ”

စိန်ခဲက လုံးလုံး၏ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်သွားသည်။ သဲစုကို လာငမ်းရင်း ငေးမောကာ အချိန်ဖြုန်းမိခဲ့သည့်အတွက် နောင်တရကာ သူ့ကိုယ်သူ ထုနှက်ဒဏ်ပေးချင်စိတ်ပင် ပေါက် သွားသည်။

x x x x x

ဈေးသိမ်းပြီး တစ်ယောက်တည်းပြန်လာသော မာမာဆွေ၏ နောက်သို့ စိန်ခဲ အပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။ သူ၏လက်ထဲတွင် ပလတ် စတစ်အိတ်နှင့်ပတ်ထားသည့် အနီရောင်ရဲရဲ နှင်းဆီပွင့် လေးနှင့် ပါဆယ်ထုပ်လေးတစ်ထုပ်။ အထုပ်ကိုလည်း ဖဲပြားအနီစလေး စည်းလျက် သေသေချာချာထုပ်ပိုးထားသည်။

“အစ်မ၊ အစ်မ နေပါဦး”

“ဪ- စိန်ခဲ ငါ့မောင်”

“ဒီဟာလေး”

“ဘာလဲ ငါ့မောင်ရယ်”

“ဒီဟာလေးကို ကျွန်တော့ရဲ့အသဲကို ပေးပေးပါဗျာ”

“မင်းနဲ့သဲစုရဲ့ အခြေအနေက . . . ”

“အသဲကို ကျွန်တော် ကပ်လို့မရသေးပါဘူးဗျာ၊ ဒါလေးပေးဖို့ လုံးလုံးကို အကူအညီတောင်းတာ၊ လုံးလုံးက ကိုယ်တိုင်ပေးတာက ပိုကောင်းတယ်ဆိုပြီး ယူမထားဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်တိုင် ပေးဖို့ကို ကြိုးစားနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်ပါဘူးအစ်မရယ်၊ အဲဒါကြောင့် အစ်မကို အားကိုးမလို့ ပေးပေးပါနော်”

“ခက်တာပဲကွယ်၊ အစ်မပေးလို့ သဲစုကမယူရင် ဘယ့်နှယ်လုပ် မလဲ”

“လုပ်ပါအစ်မရယ်၊ အစ်မနဲ့အသဲနဲ့ရင်းနှီးတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ရအောင်ပေးပေးပါ၊ အစ်မကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးဗျာ”

“ကဲ- ကဲ သဲစု ယူတာ၊ မယူတာတော့ အစ်မ မသိဘူး၊ မင်းစိတ် ကျေနပ်အောင်တော့ ပေးပေးမယ်”

မာမာဆွေက စိန်ခဲထံမှ နှင်းဆီပန်းနှင့်အထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည့် တခဏအတွင်း

“မင်းတို့ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒါ ဘာသဘောလဲ၊ ပေးစမ်း အဲဒါ”

ရုတ်တရက် ရောက်လာသူက မင်းနိုင်။ ရွှေညာပြောင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဆိုင်ရှင်ကိုပြောင်ကြီးနှင့် လေသွားပစ်နေသဖြင့် ဇနီးဈေးကြိုချိန် နောက်ကျကာ အမြန်ပြေးလာခဲ့ရသည်။ စိန်ခဲတစ်ယောက် မာမာဆွေနောက်သို့ အပြေးလိုက်လာကတည်းက မင်းနိုင် လှမ်းတွေ့နေရပြီး မသင်္ကာသဖြင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ စိန်ခဲက သူ့ဇနီးကို ပါဆယ်ထုပ်နှင့် ပန်းပွင့်ပေးချိန်တွင်မှာတော့ မင်းနိုင် သည်းမခံနိုင်သည့်အခြေအနေ ဖြစ်သွားသည်။

မင်းနိုင်က မာမာဆွေလက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသော ပါဆယ်ထုပ်နှင့် နှင်းဆီပန်းပွင့်ကို ဆွဲယူပြီးလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဟာ အသဲ . . . အသဲဟာလေး သွားပါပြီ”

စိန်ခဲက မြေကြီးပေါ်ကျသွားသော ပါဆယ်ထုပ်နှင့်ပန်းပွင့်ကို ပြေးကောက်သည်။

“အံ့မယ်၊ အသဲ ဟုတ်လား- ဘာအသဲလည်း၊ ဟေ့ကောင်မင်း ဘာကောင်လဲ၊ ဒါ ငါ့ဇနီးကွ၊ အပျိုမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကလေးတစ်ယောက်အမေကွ”

မင်းနိုင်က စိန်ခဲ၏အကျီကော်လံစကိုဆွဲကာ လက်သီးဖြင့် ထိုးရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

“အာ- အစ်ကို. . . အစ်ကို. . . အစ်ကိုကြီး၊ မ . . . မဟုတ် ဟုတ် . . . ”

“အစ်ကို မှားနေပြီ၊ မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့”

“အံမယ်- လက်ပူးလက်ကြပ်မိတာတောင်မှ၊ ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“အ”

မင်းနိုင်၏ ညာလက်သီးက စိန်ခဲ၏ဝဲဘက်မျက်ခုံးဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်သွားရာ စိန်ခဲတစ်ယောက် သူ့မျက်နှာကို အုပ်ပြီး ဖင်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ အားမရသေးသည့်မင်းနိုင်က ထပ်မံထိုးရန် ကြိုးစားလေရာ မာမာဆွေက အတင်းဆွဲထားသည်။

“အစ်ကို မလုပ်ပါနဲ့၊ မ ပြောတာနားထောင်ပါဦး၊ ဒါ မ ကို ပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မ ရှင်းပြတာ နားထောင်ပါဦး၊ စိန်ခဲ မင်းကလည်း ပြောဦးလေ ”

မာမာဆွေ သူ့ခင်ပွန်းကို မနည်းဆွဲထားရသည်။

x x x x x

“ဟားဟား ဟား . . ဟားဟား”

မရယ်စဖူး အားရပါးရရယ်လိုက်သည့် မင်းနိုင်၏ရယ်သံကြီး ကို ဘေး လေးငါးအိမ်ကပင် ကြားနိုင်လောက်သည်။ မင်းနိုင်မှ မဟုတ် စိန်ခဲ၏အကြောင်းစုံကို သိလိုက်ရသဖြင့် စိန်ခဲ၏ဒဏ်ရာ ကို ကြပ်ပူထိုးပေးနေသော ဒေါ်လှလှပင်လျှင် သဘောကျစွာ

ရယ်သည်။ မာမာဆွေက ဈေးမှဝယ်လာသော သာကူဆန္ဒင်းမကင်း ပန်းကန်နှင့် ရေနွေးဓာတ်ဘူးကို လာချပေးရင်း . . .

“မင်းရဲ့အသဲနဲ့ မမတို့က ရေစက်ပါပဲကွယ်၊ သဲစုက မမတို့ကို အရမ်းခင်တာ”

“ဒီမှာစိန်ခဲ၊ မင်းအထိုးခံရတာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်၊ ဒါမျိုးက ကိုယ်တိုင်ပေးရတာကွ”

“တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ ငါ့မောင်ရယ်၊ သဲစုက သူ့ကြောင့် အထိုးခံရတယ်လို့ သိသွားရင် စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်သွားမှာပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ကောင်မလေးက သနားချစ်နဲ့ ပြန်ချစ်ချင် ချစ်လာနိုင်တာပေါ့၊ မင်းဆက်ကြိုးစားပေါ့ကွာ၊ ငါတို့လည်း တတ်နိုင် သမျှကူညီမယ်၊ ဟာ-ဟား ဒါမျိုးက ကူညီကောင်းပါတယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပြောရရင်တော့ သဲစုသာ ငါ့နှမလေးဆိုရင် မင်းနဲ့သဘောမတူဘူးကွာ”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့ ဟောကောင်၊ မင်းအမေ ဒေါ်ကပ်စေးရဲ့ ချွေးမ လုပ်ရ မှာက လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“အာ- အစ်ကိုကြီးကလဲ၊ အကောင်းအောက်မေ့လို့”

အခန်း(၂၅)

အစ်မရေဟု အသံပြုပြီးမရှေးမနှောင်း အိမ်ပေါ်ရောက်လာ သည့်သဲစုဝင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မာမာဆွေဝမ်းသာသွားသည်။ မင်းနိုင်က စာအုပ်ဖတ်နေရာမှ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်နေ့က အဖြစ်ကိုသတိရရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိသည်။

“သဲစု အကြွေးလိုက်တောင်းပြီးပြန်လာတာလား”

“မေးနေရသေးလားအစ်မရယ် အဆင်မပြေပါဘူး၊ ဟင်း- လူတွေက ယူတုန်းကတော့ အလကားရတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပေးခါနီးပြီဆို ရင် ညည်းပြလိုက်ကြတာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကခိုတွေ အနှုံးပေးရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်သဲစုရယ်၊ မမတို့လည်း ဈေးထဲမှာရောင်းတာ တောင် အကြွေးကျသေးတာပဲကွယ်”

မာမာဆွေပြောသကဲ့သို့ပင် ဈေးထဲတွင်က မျက်မှန်းတန်းမိပြီး ဝယ်ဖန်များလျှင် ဖောက်သည်ဖြစ်ပြီ။ ဖောက်သည်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် သူ့ဆီက ၅၀ ကျန်၊ ကိုယ့်ဆီက ၁၀၀ ပါသွားနှင့်၊ ဦးစွာဈေးသည်နှင့် ဈေးဝယ်သူ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ယုံကြည်မှုထားကြသည်။ နောက်ပိုင်း တွင်တော့ ၂၀၀ ပါ၊ ၃၀၀ ပါနှင့် အကြွေးအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွား တော့သည်။ အကြွေးမပေးလျှင်တော့ ဖောက်သည်ပျက်မည်သာ ဖြစ်သည်။

“ငါ့ညီမကြည့်ရတာ ပင်ပန်းတယ်ကွယ်”

“အင် . . မမကလည်း အဆန်းလုပ်လို့”

“မမမေးတာ မှန်မှန်ဖြေနော်”

စာအုပ်ဖတ်နေသည်ကို မသိမသာရပ်ရင်း မင်းနိုင် အသာ ခေါင်းငဲ့ကြည့်သည်။ သူ့ဇနီးစကား၏လားရာကို မင်းနိုင် စိတ်ဝင် စားသည်။

“သဲစုမှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေရှိနေပြီလား”

“အာ- အစ်မကလည်း အကြောင်းသိတွေဟာကို”

“ဒါဆို မရှိဘူးပေါ့”

“အဟုတ်ပါအစ်မရယ် မရှိပါဘူး”

“မရှိဘဲနဲ့ စိန်ခဲကို ဘာလို့ငြင်းနေတာလဲ”

“အို- အစ်မကလည်း၊ ဒီလူကြီးက မျက်နှာရှူးကြီး၊ အချိုးကို မကျပါဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဝက်သားဆိုင်လာလာပြီး လူကြီးက မနေတတ်မထိုင်တတ်နဲ့ အရှက်လည်းမရှိဘူး”

“သဲစုရယ်၊ အဲဒါကိုက သဲစုကိုချစ်လို့ပေါ့၊ ချစ်လို့၊ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဘဲ သူ့လုပ်နိုင်တာလေး လုပ်ပြနေတာလေ”

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလိုမျက်နှာရှူးလုပ်တာမျိုးကိုတော့ မုန်းတယ်”

မင်းနိုင်က စိန်ခဲကို သနားသောအားဖြင့် သဲစုဝင်းနှင့် နီးစပ် နိုင်ရေး အကူအညီပေးရန် စိတ်ကူးရှိသူဖြစ်ရာ မာမာဆွေနှင့် သဲစုဝင်း၏ ပြောစကားများကို ဂရုစိုက်နားထောင်နေသည်။ သဲစုဝင်း၏ပြောစကားအရ စိန်ခဲကို ပစ်ပစ်ခါခါ ငြင်းနေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း အကဲဖြတ်နိုင်သည်။

“ဒါ စိန်ခဲက သဲစုကိုပေးတာ၊ ပန်းကတော့ ညှိုးနေပြီကွယ်၊ မမဆီရောက်နေတာက တစ်နေ့က ကတည်းက”

မာမာဆွေက နှင်းဆီပန်းနှင့်အထုပ်ကလေးကို သဲစုဝင်းထံ ပေးလိုက်သည့်အခါ သဲစုဝင်းက . . .

“အစ်မကလည်း သူနဲ့ သဲစုနဲ့က . . . ”

“မမပြောတာ နားထောင်ဦး မမရှင်းပြမယ်၊ ဒီဟာလေး ပေးဖို့ကို စိန်ခဲက xxx . . . xxx . . . ”

မာမာဆွေက စိန်ခဲကို သူ့ခင်ပွန်း လက်သီးနှင့် ထိုးရ လောက်သည့်အဖြစ်အပျက် ဖြစ်သွားသည်ကို အကြောင်းစုံ ရှင်းပြ လိုက်သည်။

“ဪ- ဒါကြောင့်ကိုး၊ ကိုယ်တော်ချောက ငါးတန်းမလာတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

“ကောင်မလေး ပေါ်ပြီ၊ မျှော်နေတာမဟုတ်လား”

“အမယ် မမျှော်ပါဘူး”

“စိန်ခဲက ရည်းစားတွေဘာတွေလည်း မထားဖူးဘူးနဲ့ တူပါရဲ့၊ သဲစုကိုတွေ့မှ အရူးအမူးဖြစ်နေတာ၊ စိန်ခဲက အဆင့်အတန်း ရှိပါ တယ်၊ သူ့အဆင့်အတန်းနဲ့ သူ့အလုပ်အကိုင်နဲ့ဆိုရင် လက်ဖြောက် တီးလိုက်တာနဲ့ ကျလာမယ့်မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိမှာပါ”

“အမယ်-အစ်မက ညွှန်းနေပြန်ပြီ၊ သူ့ရုပ်ပြောင်ကြီးနဲ့ရမယ် အားကြီးကြီး”

“မညွှန်းပါဘူးကွယ်၊ တကယ်ပြောတာ သဲစုသာသူ့ကို ပြန် မချစ်ဘူးဆိုရင် ရူးနှမ်းနှမ်းဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

မာမာဆွေက စိန်ခဲဘက်က သာသာထိုးထိုးပြောပေးသည်။ သဲစုဝင်းကို ညီမလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ရှာနေသော မာမာဆွေ ၏ စိတ်တွင်လည်း ပိုက်ဆံရှိ အလုပ်အကိုင်ရှိ သင်္ဘောသားစိန်ခဲနှင့်

သဲစုဝင်းကို ဖြစ်သွားစေချင်သည်။ ရုပ်ရည်ရူပကာ တောက်ပြောင် ပါလျက် ငါးစိမ်းသည်ဘဝရောက်နေရရှာသော သဲစုဝင်းကို သနားမိသည်။ စိန်ခဲဘက်ကကြည့်လျှင်လည်း သနားစရာ၊ သဲစုဝင်း အပေါ်တွင် ရူးရူးမူးမူးဖြစ်နေသည်။ ငါးဆိုလျှင် အသေမုန်းသည့် စိန်ခဲတစ်ယောက် အလွန်ညစ်ပတ်လှသောငါးညှီနံ့များနှင့် ထုံမွမ်း ထားသည့် ငါးစိမ်းတန်းသို့ နေ့စဉ်လိုလို လာရောက်ခြင်းကပင် သက်သေပင်။ နောက်အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ ဈေးသည်လောက အတွင်းသို့ ယောင်ချာချာ ဝင်ရောက်လာမိသည့် မာမာဆွေ အနေ ဖြင့် ဘဝတူဈေးသည်လေးများ၏ဘဝကို မြင့်စေချင်သည်။ မည်သည့်ရှုထောင့်ကကြည့်ကြည့် သဲစုဝင်းအတွက်တော့ စိန်ခဲ သည် အထုပ်အထည်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီးကလည်း မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ လုပ်လိုက်တာ လက်ဆပြင်းသွားတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဒါတောင် မာမာဆွေထားလို့ စိတ်ချ ကောင်မလေး၊ ဒီကောင် လေးငါးရက်တော့ ငါးတန်းထဲ လာနိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး ”

မင်းနိုင်က သူ့စကား၏အကျိုးသက်ရောက်မှုကို သိချင်သဖြင့် သဲစုဝင်း၏မျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ သဲစုဝင်း ဆိုသည့်ကောင်မလေးမျက်နှာ သိသိသာသာ ပျက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မာမာဆွေက အတင်းပေးသော ပါဆယ်ထုပ်နှင့် နှင်းဆီပန်း အနှမ်းလေးကို ယူပြီးပြန်သွားသော သဲစုဝင်းတစ်ယောက် မာမာဆွေ တို့ကိုပင် နှုတ်ဆက်ဖို့မေ့သွားလောက်ရအောင်ပင် ငေးငေးငိုင်ငိုင် နှင့် ပြန်သွားသည်။

မင်းနိုင်နှင့် မာမာဆွေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်
မိပြီး မင်းနိုင်က လက်မလေး မသိမသာထောင်ပြလိုက်သည်။

x x x x x

“ဟေ့ကောင်”

ငါးတန်းထဲ ဝင်လာသည့်စိန်ခဲကို မင်းနိုင်က ရှေ့မှပိတ်ရပ်
လိုက်သည်။

“ဟာ အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကောင်မလေးဆီ မသွားနဲ့ဦးကွ”

“အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော် အသဲကိုမတွေ့ရတာ သုံးရက်
ရှိသွားပြီဗျ၊ ဒီမျက်လုံးက ဒဏ်ရာကြီး ကောင်းကောင်း မပျောက်
သေးလို့ အခုမှ စလာရတာ ဖယ်စမ်းပါ အစ်ကိုရာ”

စိန်ခဲက သဲစုဝင်းထံအတင်းသွားမည်လုပ်သည်။

“ဒီမှာ- ဟေ့ကောင်၊ ငါတို့က မင်းနဲ့ မင်းရဲ့အသဲကြားမှာ
မြားနတ်မောင်လုပ်ပေးမှာ၊ အခု မင်းမသွားနဲ့ဦး၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

မင်းနိုင်က စိန်ခဲကို ရွှေညှာပြောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်
ဆီသို့ခေါ်သွားသည်။

ရွှေညှာပြောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်
နေသူဟူ၍ တစ်ဦးတည်းသာရှိရာ ထိုသူမှာ ရွှေညှာပြောင်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ ဖောက်သည်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကျောက်သင်ပုန်း
ဗေဒင်ဆရာပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ နောက်ဆံတင်းမနေနဲ့၊ ငါ့မိန်းမနဲ့သဲစုနဲ့အတူတူ
ပြန်လိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ လက်ဖက်ရည် အေးအေးဆေးဆေးသောက်ပြီး
ငါပြောတာနားထောင်”

“အေး- လုပ်စမ်းပါဦးကွာ ညီအစ်ကို၊ ဒါမျိုးဆိုရင် ငါလည်း နားထောင်ချင်သကွာ”

“လာ- ကိုပြောင်ကြီး၊ ဒါက သဘောသား ငကြောင် အဲ စိန်ခဲ ”

ဆိုရင် ဦးပြောင်ကြီးက မင်းနိုင်နှင့်စိန်ခဲကို လက်ဖက်ရည် ဖျော်ပေးပြီး သူတို့ဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဒီမှာ- စိန်ခဲ၊ မင်းပေးခိုင်းလိုက်တဲ့ ပိုးကြေးပန်းကြေး ပါဆယ်ထုပ်ကို ကောင်မလေးယူသွားပြီ၊ မင်းက ငါးတန်းထဲ ဝင်ဝင်ပြီး ကောင်မလေးကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီး ထိုင်ငေးတော့ ဘာရသလဲ၊ သဲစုကတော့ တို့ကိုပြန်ပြောတာ သူ့အရှက်ပဲရတယ်တဲ့”

“အစ်ကိုကြီးကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်က တစ်နေ့မတွေ့ရရင်မှ မနေနိုင်တာကို”

“မတွေ့ရရင် မနေနိုင်တာတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့၊ မင်းကို ငါထိုးထားတာ ဒဏ်ရာပြင်းတယ်လို့ပြောထားတယ်၊ ဈေးကိုမလာနဲ့ ဦးလေကွာ၊ အေး- အဲဒါက မင်းအခြေအနေကောင်းဖို့ဖြစ်တာ၊ သနားသွားတယ်ကွာ၊ သနားသွားတာကို ငါမြင်လိုက်တယ်”

စိန်ခဲ၏မျက်နှာက လင်းလက်လာသည်။

“အခုဆိုရင် လာနေကျမလာလို့ မင်းရဲ့အသဲက ပြန်မျှော်နေ လောက်ပြီ၊ မယုံမရှိနဲ့ ငါးတောင် ကောင်းကောင်းရောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“နေပါဦး- နေပါဦး၊ ဒီသူငယ်က သဘောသား၊ သူ ကောင်မလေးက ငါးရောင်းတာလား”

ဦးပြောင်ကြီးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်ဝင်မေးလေရာ . . .

“ဟုတ်တယ် ကိုပြောင်ကြီး၊ ဒီကောင် အောင်ချမ်းသာဈေးထဲက ငါးသည်မလေးကို သွားပိုးနေတာ၊ ပိုးလဲမပိုးတတ်ဘူး၊ သတ္တိလည်းမရှိဘူး ”

“ဟ- မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ သဘောသား ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့ကောင်၊ ကြိုက်စရာရှားလို့ကွာ ငါးစိမ်းသည်မကိုမှ သွားကြိုက်ရသလား၊ ငါလည်းသဘောသားတွေနဲ့ လုံးထွေးနေလာတဲ့ကောင်ပါကွာ၊ သဘောသားတွေဆိုတာ အညွန့်အဖူးတွေချည်းပဲတဲ့တာကွ၊ ဒီလောက်ညံ့တဲ့သဘောသား ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်”

“ဒီမယ် ကိုပြောင်၊ ဒါညံ့တာမဟုတ်ဘူး၊ သဘောသားနဲ့ ငါးစိမ်းသည် စီးပွားဖက်ဗျ၊ စဉ်းစားကြည့်လေ သဘောသားဆိုတာက ရေပေါ်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေရတာ၊ ငါးစိမ်းသည်ဆိုတာကလည်း ရေထဲကသတ္တဝါတွေနဲ့ စီးပွားရှာနေရတာ၊ အဲဒီတော့ ရေနဲ့လုပ်စားနေကြရတာလေ၊ အတူတူပေါ့၊ ဓာတ်တူနာမ်တူ မိတ်ဖက်ယူတဲ့၊ ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ အလွန်လိုက်ဖက်တာပဲ”

လက်ဖက်ရည်ကို ဇိမ်ခံသောက်နေသော ဗေဒင်ဆရာကလည်း မနေနိုင်မထိုင်နိုင် စိန်ခဲနှင့်သဲစုဝင်းအရေးကို ဝင်လှော်ပေးသည်။

“ကိုပြောင်ကြီး၊ ကိုပြောင်ကြီး ပြောတာကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ကန့်ကွက်တယ်၊ ဒီမှာ ကောင်မလေးက ငါးသည်မပေမယ့် အညွန့်အဖူးလေးဗျ၊ ဆင်းရဲလည်းဆင်းရဲရှာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာနရှိတယ်ဗျ၊ ဒီကောင် သဘောသားမှန်းသိတာပဲ၊ သူ့နောက်တမ်းတမ်းစွဲ လိုက်နေတာလည်း သိတာပဲ၊ ဒီကောင်ရလား၊ မရလို့ ကျွန်တော်တို့က ကြားဝင်ပေးရတာ၊ မယ့်မရှိနဲ့ အခုပြေလည်တော့မယ်၊ ဟေ့ကောင် စိန်ခဲ- မင်း ငါးတန်းကို ခဏခဏ မလာနဲ့တော့”

မင်းနိုင်နှင့် ဗေဒင်ဆရာက တစ်ဖက်။ ဦးပြောင်ကြီးက တစ်ဖက်။

“အားကိုးပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အားကိုးပါတယ်၊ ကျွန်တော် အထိုးခံရကျိုးနပ်ပါတယ်၊ အသဲကိုသာရဗျာ၊ ဒီဘက်မျက်လုံးကို ထပ်ထိုးအုံး အထိုးခံမယ်ဗျာ၊ ဟိုဆရာသမား ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ဓာတ်တူနာမ်တူတဲ့လား ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ဆရာသမား လက်ဖက်ရည် ဖိုး ကျွန်တော် ရှင်းပေးမယ်၊ မုန့်လည်းစား၊ ဆေးလိပ်လည်း ယူ သောက်ဗျာ”

“တွေ့လား၊ ဒီကောင် သောက်ရူး”

ရွှေညာပြောင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးပိုင်ရှင် ဦးပြောင်ကြီး စိန်ခဲကိုကြည့်ကာ ခေါင်းသွက်သွက်ခါလိုက်မိသည်။

x x x x x

မင်းနိုင် ထိုးကြိတ်ထားသည့် စိန်ခဲ၏မျက်ခုံးဒဏ်ရာမှာ ပျောက်ကင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း မင်းနိုင်၏ အကြံပေးချက်အရ ပင် စိန်ခဲက ဝဲဘက်မျက်လုံးတစ်ဝိုက်တွင် ခဲဆန်မှုန့်ပါးပါးလေး ပွတ်ထားကာ ဝက်သားဆိုင်မှနေပြီး သဲစုဝင်းကို မျက်နှာလာပြ ပြန်သည်။

“နင့် ကိုစိန်ခဲကြီး၊ မျက်ကွင်းတစ်ဖက်က ညှိလို့ပါလား”

သဲစုဝင်းက သိပြီးဖြစ်သော်လည်း လုံးလုံးကို ရှင်းပြမနေ တော့ဘဲ ပြန်ခါနီးပြီဖြစ်သည့်အတွက် သူလုပ်နေကျအလုပ်ကို လုပ်သည်။ ဆေးကြောစရာရှိသည်များကို ဆေးကြောသည်။ သဲစုဝင်း၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်နေသော စိန်ခဲတစ်ယောက် ဝမ်းသာသွားသည်။

စိန်ခဲအလွန်ကြောက်သည့် ငါးညှီထုပ် ထုပ်သည်ကို မတွေ့ရတော့။

သဲစုဝင်း မာမာဆွေထံသို့သွားသည့်အခါ စိန်ခဲက နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားပြီး အညာသားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ရန်ပြင်သည်။ မာမာဆွေကို သဲစုဝင်းက နှုတ်ဆက်ပြီး ချက်ချင်းပြန်ထွက်သည်တွင် စိန်ခဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် မထိုင်ဖြစ်တော့။

“ဒီမှာ”

သဲစုဝင်းက သူ့နောက်တွင် လိုက်ပါလာသော စိန်ခဲကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်ပြီး အသံပြုလိုက်သည်နှင့် စိန်ခဲတစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ သဲစုဝင်းအနားသို့ ရောက်လာသည်။

“အသဲ”

“ဘာအသဲလဲ၊ ဟိုးတစ်နေ့က အစ်မ မာမာဆွေကို ယီးတီးယားတား သွားလုပ်လို့ ကိုမင်းနိုင်ကြီးက ထိုးပစ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ဒဏ်ရာပျောက်ကင်းနေမှန်းသိလျက်နှင့် စိန်ခဲ လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် ဝဲဘက်မျက်လုံးကို ယောင်ပြီး အုပ်လိုက်မိသည်။

“အဲ- အဲဒါက အထင်လွဲတာ၊ အသဲကြောင့် ဟောဒီအသဲကြောင့် အထိုးခံရတာ”

“သဲစု စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့ယောက်ျားမျိုးက ဗလတောင့်ရမယ်၊ ကိုယ်ခံပညာလည်းတတ်ရမယ်၊ ရုပ်ချောဖို့ကတော့ မလိုပါဘူးလေ၊ ကိုမင်းနိုင်ရဲ့လက်သီးနဲ့ တစ်ချက်ကလေးထိုးလိုက်တာ ဖားပျံလေး လှိုပဲတဲ့၊ ကားခနဲ ပစ်ကျသွားတယ်တဲ့၊ အဲဒီလို ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“မ... မ မဟုတ်ပါဘူး အသဲရယ်”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှလဲ၊ နေဦး- နေဦး အရေးကြီးတာ အရေးကြီးတဲ့အချက်တစ်ချက် ပြောဖို့ကျန်သေးတယ်၊ ရှင်က ငါးဆို အသေမုန်းတဲ့လူ၊ အဲဒါကတော့ ဟောဒီက ငါးသည်မက အမြင်အကပ်ဆုံးပဲ”

“အသဲ -အသဲ အဲဒီလိုဟုတ်ဘူး၊ အခုလေ ငါးတွေကိုချစ်သွားပြီ၊ အဲ-အဲ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မမုန်းတော့ဘူး၊ အသဲကိုချစ်ပြီ ဆိုကတည်းက ငါး- အဲ လုံးလုံးကိုမေးကြည့်၊ အစ်ကို ကိုယ်တိုင် ငါးတွေ ဝယ်ချက်စားနေပြီ၊ မေးကြည့်ပါ အသဲရယ်”

“အိမ်ရောက်ခါနီးနေပြီ ဆက်မလိုက်လာနဲ့တော့”

“အသဲရယ်- မရက်စက်ပါနဲ့၊ အစ်ကို ဟောဒီမြေကြီးကို တိုင်တည်ပြီး အသဲကိုချစ်ကြောင်း သက်သေပြုပါတယ်”

စိန်ခဲက လမ်းပေါ်တွင်ထိုင်ချလိုက်ကာ သဲမှုန်လက်တစ်ဆုပ် ကောက်ယူပြီး ဖြေချလိုက်သည်။ ထိုစဉ် လေရှူးတစ်ချက် ဝှေ့ယမ်း လိုက်ရာ သဲမှုန်များက ၎င်း၏မျက်နှာဘက်သို့စဉ်ပြီး မျက်လုံး၊ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းပေါက်ထဲသို့ သဲမှုန်များဝင်ကာ စိန်ခဲ တစ်ယောက် ဒုက္ခများနေလေတော့သည်။

သဲစုက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ခစ်ခနဲရယ်ပြီး သူ့ အိမ်ဘက် သို့ ဆက်ထွက်သွားလေသည်။

အခန်း(၂၆)

ဈေးသိမ်းပေးရန် ရောက်လာသော မင်းနိုင်သည် သူတို့ ဈေးဆိုင်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ မာမာဆွေကို မတွေ့ရဘဲ သဲစုဝင်းမှ ထိုင်ရောင်းပေးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် . . .

“သဲစု၊ နင့်အစ်မရော”

“ဟော- အစ်ကိုကြီးတောင် ရောက်လာပြီပဲ”

သဲစုဝင်းက မင်းနိုင်ကို ပြုံးစိစိမျက်နှာနှင့်ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်သွားနေလဲ ငါ့မိန်းမ၊ အမယ် ကောင်မလေးက ရယ်နေ ပြန်ပြီ၊ နင်တို့ကိစ္စ ငါမပါဘူးနော်”

မင်းနိုင်က စိန်ခဲနှင့်သဲစုဝင်း၏ဇာတ်လမ်းကို ရည်ရွယ် ပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း သဲစုဝင်းက . . .

“မပါလို့မရဘူး၊ ဒီနေ့ စည်ပင်ရုံးကအလေးတွေ လိုက်စစ် တယ်၊ အစ်မပါသွားတယ်၊ အစ်ကိုကြီးဈေးခေါင်းရုံးကို လိုက်သွား လိုက်ဦး”

သဲစုဝင်းစကားကြောင့် မင်းနိုင် “ဟေ” ဟူ၍ တစ်လုံးသာ အော်နိုင်သည်။

“သွားလိုက်ဦး၊ အစ်မ အားငယ်နေဦးမယ်၊ ဒီမှာသဲစုရောင်း ထားပေးမယ်”

မင်းနိုင် ဈေးခေါင်းရုံးသို့ အပြေး လိုက်သွားသည်တွင် မာမာဆွေကို အခြားဈေးသည်များနှင့်အတူ တွေ့ရသည်။

“ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ မ တော့ အရမ်းရှက်တာပဲ”

မာမာဆွေမှ မဟုတ်။ မင်းနိုင်ပင် မျက်နှာပူနေသည်။ သည်ကဲ့သို့ အဖြစ်မျိုးက ကြုံဖူးသည်မဟုတ်။ အခြားသော အလေးအဖမ်းခံရသည့် ဈေးသည်များက အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ဈေးခေါင်းရုံးကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့်။ ဈေးတာဝန်ခံနှင့် ဈေးအကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့တို့ ပူးပေါင်းပြီး ချိန်ခွင်အသုံးပြုသည့် ဈေးသည်များ၏အလေးများကို ရှောင်တခင် ဝင်ရောက်စစ်ဆေးခြင်းဖြစ်ပြီး အလေးများ သတ်မှတ်အလေးချိန် ပြည့်၊ မပြည့်ကို သမာဓိအလေးနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးသည်။ သတ်မှတ်အလေးချိန်မပြည့်သော အလေးများကို သိမ်းယူပြီး ဆိုင်ရှင်ကို အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မ ကလည်း မသိဘူးလေ၊ ကြောင်အမ်းအမ်းနဲ့ ရှိတဲ့အလေးတွေ အကုန်ထုတ်ပေးဆိုတော့ အစ်ကိုသွေးပေးထားတဲ့ အလေးတွေ ပါ ပါသွားတယ်၊ အမှန်က အဲဒီ သွေးထားတဲ့အလေးတွေဆိုတာ တစ်ခါမှ မသုံးမိသေးပါဘူး၊ အစ်ကိုကလည်းလေ သွေးဆိုတာနဲ့ အသားကုန်ကို သွေးတော့တာပဲ၊ သူတို့ သမာဓိအလေးနဲ့တိုက်ကြည့်တော့ အတော်ကိုလျော့နေတာ”

“အေးပါကွာ၊ ငါလည်းစိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဒေါ်နီကြီး အဲဟိုကောင် ငကြောင့်အမေမျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြီး သွေးလိုက်မိတာ တော်တော်ကွာသွားလား”

“ကွာတာပေါ့”

“အခု ဘာလုပ်မှာတဲ့လဲ”

“ဝန်ခံ ကတိထိုးခိုင်းပြီး ဒဏ်ငွေရိုက်မယ်ပြောတာပဲ”

“မာမာရယ် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ငါတို့တစ်ဦးတည်းမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ အဖော်တွေအများကြီးပဲကို”

အမှန်တကယ်ပင် စံမမီသည့် အလေးပိုင်ရှင်ဈေးသည်များက ဈေးခေါင်းရုံးတွင် ပတ်လည်ဝိုင်းလျက်။

“ဒေါ်မာမာဆွေ ကုန်ခြောက်ဆိုင်ခန်းအမှတ် ဘီနိုင်”

ကျယ်လောင်စူးရှသော ခေါ်သံကြောင့် မာမာဆွေ၏မျက်နှာ မသာမယာနှင့် ဈေးခေါင်းရုံးအတွင်းသို့ဝင်သွားသည်။ မင်းနိုင်က အပြင်တွင်စောင့်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

x x x x x

“ဒီနေ့မြတ်တဲ့အမြတ်ကလေးကတော့ ကုန်ပါပြီအစ်ကိုရယ်”

ဈေးခေါင်းရုံးက ဒဏ်ငွေရိုက်လိုက်သဖြင့် မာမာဆွေ ပေးဆောင်လိုက်ရသည့်ငွေများကို နှမြောနေမိသည်။ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းရန်ရှိသည်ကိုပင် မလုပ်နိုင်ဘဲ မင်းနိုင်ပဲ လုပ်နေရသည်။ မနေတတ်သော သဲစုဝင်းက ကူညီသိမ်းဆည်းပေးသည်။

“အစ်မရယ်၊ ဈေးရောင်းပြီဆိုရင် ဒီလိုကြုံရတာတွေက အဆန်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သဲစုတို့ငါးသည်တွေဆိုရင် ခဏခဏကြုံရတာ၊ ဒီထက်တောင်ဆိုးသေးတယ်၊ ကြာတော့လည်း နပ်သွားတာပေါ့”

“အယ်- မမ သတိထားမိတာ အခုမိတဲ့အလေးတွေ ငါးတန်းက မပါသလိုဘဲနော်”

“ဒါပေါ့အစ်မရဲ့၊ ငါးရောင်းတယ်ဆိုတာ သူတို့ထက်လည်လို့ ငါးရောင်းနေတာလေ”

အများအားဖြင့် ငါးသည်မများ၏အလေးများမှာ စံကိုက် ပြည့်ဝသောအလေးများ မဟုတ်ကြပါ။ ၎င်းအလေးများနှင့် ချိန်၍ ရရှိသောအသာထွက်များက တကယ်တမ်းတွင် အမြင်သာ အသာ ထွက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့- ဟေ့ ဟိုမှာ စိန်ခဲ ငါးတန်းထဲမှာ မတွေ့လို့ လိုက်လာပြီ၊ ကောင်မလေး ဒီကိုခေါ်လိုက်ရမလား”

စိန်ခဲက အညာသားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ရောက်ရှိနေ လေပြီ။

“အစ်ကိုကြီးနော် မခေါ်နဲ့”

“အစ်ကို ပစ္စည်းတွေလည်းသိမ်းပြီးပြီဆိုတော့ ပြန်ကြရအောင်”

“မာမာ မင်းတို့ပြန်နှင့်ကွာ၊ ငါ စိန်ခဲနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျန်ခဲ့ဦးမယ်”

မင်းနိုင်က မာမာဆွေ၏အဖြေကိုပင် မစောင့်ဘဲ အညာသား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ကူးသွားသည်။

“အခြေအနေ”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲမသိတော့ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရာ”

စိန်ခဲ၏မျက်လုံးများက သဲစုဝင်းဆီမှာသာ။ မာမာဆွေနှင့် သဲစုဝင်းတို့နှစ်ဦး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အနီးမှ ဖြတ်သွားစဉ် စိန်ခဲက ထလိုက်ရန် ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေရာ မင်းနိုင်က တားထားရသည်။

“ထိုင်စမ်းပါစိန်ခဲရာ၊ မင်း အခြေအနေကောင်းလာမှာပါ”

“အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကို ထိုးလိုက်တော့ အသဲက ကျွန်တော့်ကို တော်တော်လေး အထင်သေးသွားတယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုတွေ ပြောလို့တုန်းကွ”

“ကျွန်တော့်ကိုလေ ဖားပျံလေးတဲ့၊ ဗလလည်းမရှိဘူးတဲ့၊ သိုင်းလည်း မတတ်ဘူးတဲ့၊ သူကြိုက်တဲ့ အမျိုးသားက ဗလကောင်းရမယ်တဲ့၊ သိုင်းတတ်တဲ့လူမျိုးကိုမှ သူ့ကကြိုက်တာတဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲအစ်ကိုကြီး၊ သင်္ဘောကလည်း ပြန်တက်ရဖို့နီးနေပြီ”

စိန်ခဲဖြစ်နေပုံက သနားရအခက် ရယ်ရအခက်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း အချစ်ဆိပ်တက်နေသူဖြစ်သဖြင့် သူ့ခံစားချက်နှင့် သူပင်။

“အမေက ဘယ်လိုများ မွေးထားသလဲ မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုက ကံမကောင်းတာပါ”

“အမေကိုတော့ အပြစ်မတင်ပါနဲ့ကွာ၊ ဗလတောင့်ချင်သလား၊ လေ့ကျင့်ယူလို့ရပါတယ်ကွ၊ သိုင်းဆိုတာလည်း သင်ချင်ရင် တတ်တာပဲ၊ အာကီဒို၊ မြန်မာ့သိုင်း၊ ဂျူဒို ကြိုက်တာရွေးသင်၊ ဒါတွေက မခက်ပါဘူး၊ ဟား- အလွယ်လေးရယ်၊ ထ-ထ တို့မိတ်ဆွေ ရွှေညာပြောင်ဆီ သွားမယ်”

မင်းနိုင်က သူသွားနေကျ စိန်ခဲနှင့်လည်း ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သည့် ရွှေညာပြောင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီသို့ စိန်ခဲကို ခေါ်သွားပြန်သည်။ သည်တစ်ခေါက် ရောက်သွားသည်တွင် ရွှေညာပြောင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ယခင်ကနှင့်မတူတော့ . . .

“ဟာ-ကိုပြောင်ကြီး၊ တီဗီတွေ အောက်စက်တွေနဲ့ ဖြစ်သွားပြီလား၊ ချက်ချင်းကြီးပါလား”

ထမင်းစားချိန်ဖြစ်သည့်တိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းမှာက ခုံအပြည့်၊ လူအပြည့် ဖြစ်နေသည်။ အမျိုးသားများကို မတွေ့ရဘဲ အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးအုပ်စုက များနေသည်။ မင်းနိုင်တို့

ထိုင်ရန်ပင် နေရာကမရှိ။ ကိုပြောင်ကြီးက သူတို့ဝိုင်းအတွက် ဆိုင်အပြင်ဘက်တွင် ခုံအပိုချပေးရသည်။

“ဟူး- မလွယ်ပါဘူး၊ အထင်မကြီးနဲ့ ညီအစ်ကိုရေ၊ အခု ထိုင်နေတာ လက်ဖက်ရည်သောက်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊ ဝီဒီယိုဇာတ်လမ်း ကြည့်နေတဲ့လူတွေချည်းပဲဗျာ၊ ကလေးတွေ ဆိုတာလည်း မောင်းထုတ်လို့ကိုမရဘူး”

“ဪ- အကျိုးပေးတာပေါ့”

“ဘယ့်နှယ်- ညီအစ်ကိုတို့လာလိုက်ရင် ထမင်းစားချိန်ကြီး”

“ဒီလို ကိုပြောင်ကြီးရေ၊ စိန်ခဲ မင်းအကြောင်း မင်းဖာသာ ပြောမလား၊ ငါပြောပေးရမှာလား”

“အစ်ကိုကြီးပဲ ပြောလိုက်ပါတော့ဗျာ”

မင်းနိုင်က ဦးပြောင်ကြီးကို စိန်ခဲနှင့် သဲစုဝင်း၏ နောက်ဆုံး အခြေအနေကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဆိုတော့- ကောင်မလေးက ဝိတ်မခိုင်းတယ်၊ သိုင်းလည်း သင်ခိုင်းတယ်ဆိုပါတော့”

“ကောင်မလေးက မခိုင်းပါဘူး၊ ကိုပြောင်ကြီးက ဝိတ်မရုံမှာ ဝိတ်သွားမတယ်ဆိုတော့ အကူအညီပေးနိုင်မလားလို့”

“ဟ- ပေးနိုင်တာပေါ့ကွ၊ အဲဒီကိစ္စ ငါ အကူအညီပေးနိုင် ပါတယ်၊ ငါသွားနေတဲ့အားကစားရုံမှာ အလေးမအဖွဲ့လည်း ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ တိုက်ကွမ်ဒိုကလပ်လည်းရှိတယ်”

မင်းနိုင်ရော စိန်ခဲပါ ဝမ်းသာသွားသည်။ မင်းနိုင်က . . .

“အဆင်ပြေတာပေါ့၊ အလေးမရင်း တိုက်ကွမ်ဒို သင်လို့ရတာ ပေါ့၊ စိန်ခဲ မင်းအတွက်တော့ အိုကေပြီ”

စိန်ခဲက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ အင်း အလေးမတာကတော့ မနက်ရော ညနေရောရှိတယ်၊
တိုက်ကွမ်ဒို နေဦး တိုက်ကွမ်ဒိုကို ငါစုံစမ်းလာခဲ့ပေးမယ်”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ အစ်ကိုကြီးမင်းနိုင်ရော ဦးပြောင်ကြီးကိုရော
ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး ”

လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိသော စိန်ခဲတစ်ယောက် ပြန်လည်
လန်းဆန်းတက်ကြွလာသည်။

အခန်း(၂၇)

အလေးမရုံမှထွက်လာပြီး အချိန်စောသေးသဖြင့် မင်းနိုင်၊ ဦးပြောင်ကြီးနှင့်စိန်ခဲတို့သုံးဦး အားကစားရုံအနီး လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွင် အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်သည်။ သည်နေ့တွင် အစနေ့ ဖြစ် သဖြင့် ကာယဗလနှင့်အလေးမရုံတွင် စိန်ခဲ၏အမည် စာရင်းသွင်း ပြီး ကာယဗလနှင့် အလေးမမောင်များ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေ သည်ကို လေ့လာသည်။

ကာယဗလနှင့် အလေးမရုံက နေရာကျဉ်းသော်လည်း လေ့ကျင့်ရေး အထောက်အကူပြုပစ္စည်းများက စုံလင်လှသည်။ စိန်ခဲအတွက် အားတက်စရာဖြစ်ရသည်က အလေးမတွင် သူနှင့် ရွယ်တူများပြီး ဦးပြောင်ကြီးတို့ကဲ့သို့ အသက်ကြီး အဘိုးကြီးမောင် များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ကာယဗလအတွက်ကတော့ ငါ့တာဝန်ထား၊ မင်းကိုငါ ထရိန်နာ လုပ်ပေးမယ်”

ဦးပြောင်ကြီးက ကာယဗလနှင့်အလေးမတွင် လက်ထောက် နည်းပြဆိုလျှင်လည်း မမှား။ သူတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်

စောင့်ဆိုင်းဆဲမှာပင် အားကစားရုံသို့ တိုက်ကွမ်ဒို ကစားသမား
လေးများ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။

x x x x x

“ကြူဘိ”

“နား”

“ဟာဘွန်ကျီရိုဂီ . . . ဟာနား”

“တိုက်”

“ဒူဘွန်ကျီရိုဂီ . . ဟာနား”

“တိုက် ကွမ်”

“ဆေဘွန်ကျီရိုဂီ . . . ဟာနား”

“တိုက်ကွမ်ဒို”

“ဦးပြောင်ကြီး ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ၊ ကလေးတွေချည်းပဲ၊
ကျွန်တော့်အရွယ် တစ်ယောက်မှလည်း မပါဘူး”

“မင်းကလည်းကွာ၊ ကလေးတွေများလို့ ရှက်စရာမှမဟုတ်တာ၊
ဒီဟာက လူကြီးလူငယ်မရွေး ကစားလို့ရပါတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ စိန်ခဲရ၊ မင်းအသဲရဲ့အလိုကျဖြစ်ဖို့
လုပ်ရတာမဟုတ်လား၊ ဟေ့ကောင်- နောက်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူး၊
စာရင်းလည်း ပေးပြီးနေပြီ၊ မင်းပဲ အသဲရဲ့အချစ်ကိုရရင် ဘာမဆို
လုပ်မယ်ဆို ”

စိန်ခဲတစ်ယောက် တိုက်ကွမ်ဒိုလေ့ကျင့်နေသည့် ကလေးများ
ကိုကြည့်ကာ အားငယ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို ဦးပြောင်ကြီးနှင့်
မင်းနိုင်တို့မှ မနည်းအားပေးနေရသည်။ ကလေးငယ်များက
တက်ကြွလှသည်။ အဖြူရောင်ဒိုဘုတ်များဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါးစည်း
အရောင်များကလည်း စုံလင်လှသည်။ အဖြူအစိမ်း၊ အပြာ၊ အနီ

ခါးစည်းအဆင့်အလိုက်။ နည်းပြဆရာပင်လျှင် စိန်ခဲထက် အသက် အတော်လေး ငယ်ပုံရသည်။

“ချာလီယော့”

“ယူဆွန်ရွှေအော့”

“ဒီမှာ- သူဟာ မင်းတို့နဲ့ အတူလေ့ကျင့်မယ့် သင်တန်းသား အသစ်ပဲ၊ ကြိုဆိုလိုက်ကြရအောင်”

“ဟေး- ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

ချစ်မှုရေးရာတွင် ဇွဲကြီးလှသော အာဂ စိန်ခဲတစ်ယောက် သူချစ်ရသော ကောင်မလေးအတွက် ကာယဗလလေ့ကျင့်ခန်းနှင့် တိုက်ကွမ်ဒိုသင်တန်းနှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း တက်ရောက်ပါ တော့မည်။ ကာယဗလရုံနှင့် တိုက်ကွမ်ဒိုကလပ် နှစ်ခုစလုံးသည်က အားကစားရုံတစ်ခုတည်းတွင်ရှိသဖြင့် အဆင်ပြေသည်မှန်သော် လည်း ကာယဗလတွင်က ကိစ္စမရှိ။ အသက်တူအရွယ်တူတွေ အများကြီးရှိသည့်အပြင် မောင်အဖိုးကြီးများလည်း ရှိသဖြင့် စိန်ခဲ အတွက် အားရှိသည်။

တိုက်ကွမ်ဒိုကလပ်မှာဖြင့် သူကအသက်အကြီးဆုံးနှင့် ဂျူနီယာအကျဆုံး သင်တန်းသားဖြစ်နေသည်။ စိန်ခဲတစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်ကျချင်နေသော်လည်း အစစအရာရာ သူချစ်ရသော သဲစုဝင်း၏ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီး ကြိတ်မှိတ်ကာ ဆောင်ရွက်ရပေတော့မည်။

x x x x x

ငါးဖယ်အသားများကို ဇွန်းဖြင့်ခြစ်နေသည့် သဲစုဝင်း၏ မျက်လုံးများက ဝက်သားဆိုင်ဆီသို့ မကြာခဏ ရောက်နေသည်။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း စိန်ခဲက ငါးတန်းသို့ မလာတစ်ချက် လာတစ်ချက်။

“ကောင်မ သဲစု၊ နင့်လူ မလာနိုင်တော့ဘူး မျှော်မနေနဲ့၊ ဒေါ်နီကြီးလာသွားတာပဲ ကြာလှပြီ”

“အံ့မယ်-ဘယ်သူက မျှော်လို့လဲ မမျှော်ပါဘူး”

“မသိရင်ခက်မယ်နော်၊ အချင်းချင်းတွေ မလိမ်စမ်းပါနဲ့ သဲစုရယ်၊ နင် ကိုစိန်ခဲကြီးကို ပြန်ကြိုက်ချင်နေပြီမဟုတ်လား”

လုံးလုံး၏အမေးကို သဲစုက ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါခြင်း မပြု။ ပြုံးယောင်သမ်းနေသောမျက်နှာက လက်ရှိအခြေအနေကို ကျေနပ် နေကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

“တကယ်တော့ ကိုစိန်ခဲကြီးက သနားစရာပါဟယ်၊ တွေးကြည့် ရင်တော့ ရယ်ချင်စရာကြီး၊ ကြံကြံဖန်ဖန်ဟယ်၊ ငါးမစားတဲ့လူ ငါးသည်မကိုမှ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်ရတယ်လို့”

“လုံးလုံးရယ်၊ သူ့ကိုငါ မငြင်းချင်တော့ပါဘူး၊ ငါ့ကို နှစ်နှစ် ကာကာချစ်နေတာကိုသိရတော့ မငြင်းရက်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက သင်္ဘောသား ပိုက်ဆံရှိလူတန်းစားဆိုတော့ . . .”

“အို- မဆိုင်ပါဘူး သဲစုကလည်း၊ နင် အချိန်ဆွဲမနေနဲ့၊ မြန်မြန်အဖြေပေးလိုက်၊ တော်ကြာစိတ်ပျက်ပြီး . . . အခုတောင် မှန်မှန်လာတော့လို့လား”

သဲစုဝင်းရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲတော့ဖြစ်သွားသည်။ လုံးလုံး ပြောသကဲ့သို့ သူ့ဘက်က ဟန်အမူအရာများပိုသွားပြီး စိတ်ပျက် သွားလျှင်ဟူသောအတွေးက မဝင်စဖူးဝင်လာသည်။ သဲစုဝင်း အနေဖြင့် အမှန်ကိုဝန်ခံရလျှင် စိန်ခဲကို သူ့စိတ်ထဲတွင်က အဖြေ ပေးပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

“အမေရေ မပါ စပါ။ အမလေး အမေရဲ့၊ အမေပြောတော့ မမယ် စမယ်ဆို၊ ဈေးကွဲနေပြီအမေရဲ့။”

ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော သည်အသံက ဈေး အလယ်လောက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော စန်းညိုဆိုသည် ကုန်စိမ်းသည်ကောင်မလေး၏အသံ။ မြန်မာလူမျိုးဆိုသည်က အလုပ်လုပ်ရာတွင် ကြိုးစားသည်မှန်သော်လည်း အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးများသည် အမှီအခိုလေးကိုတော့ အားကိုးချင်ကြသည်။ မမြင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများကို ပူဇော်ပသတတ်ကြပြီး အဆင်မပြေ ချိန်တွင် တမ်းတတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ စန်းညို၏အသံက ဈေးရောင်း မကောင်းသည့်နေ့တွင် ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။

“သဲစု-သိမ်းတော့၊ မစန်းညိုကြီး ဈေးရောင်းမကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ အော်နေပြီ”

ဤအောင်ချမ်းသာဈေးကလေး၏ ဈေးရောင်းရချိန်က တစ်နေ့တာမရှိ။ နံနက်ခင်း နာရီပိုင်းအခိုက်အတန့်မျှသာ။ ဈေးနံ ပါသူများကမူ အချိန်တိုလေးအတွင်း လက်မလည်အောင် ရောင်းချ ပြီး ပြုံးကြပျော်ကြ ငွေစများရွှင်ကြသည်။ ဈေးလာဘ်မရှိသူများ မှာမူ ဈေးကောက်ပေး၊ သန့်ရှင်းရေးခပေးနှင့် လာစရိတ်ပင် မကာ မိကြ။ ရောင်းမကောင်းရသည့်ကြားထဲ ပါးစပ်ကိုအလိုလိုက်ပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို အကြိုက်ဖြည့်တင်းတတ်သူများမှာ အရင်းထဲက ပါရသူများပင် ရှိလေသည်။

ဈေးဝယ်သူများအနေဖြင့် ဈေးထဲတွင်ကြုံလို့ ပြီးနွမ်းဖတ် လှသော အသီးအရွက်များကို ဝယ်ချင်နေ၊ မဝယ်ချင်နေဟု သဘော ပိုက်ကာ ထိုင်ရောင်းနေသော ကုန်စိမ်းသည်များကိုလည်း တွေ့ဖူး ကြပေလိမ့်မည်။ ဈေးသိမ်းချိန်တွင် ရောင်းမကုန်သော အသား

ငါးများကို ရေခဲရိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေရသော အသားသည်၊ ငါးသည် များကိုလည်း မြင်ဖူးကြပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ အသီးအရွက်သည် နှင့် အသားငါးသည်များအနေဖြင့် အမြတ်ရရှိရန်အတွက် ကံတရား ကိုသာ ပုံချရတော့မည့် အခြေအနေရှိသည်။

မာမာဆွေတို့ကဲ့သို့ ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကမူ အသားငါး ရောင်းသူ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရောင်းသူများနှင့်တော့ သာပါသည်။ ကုန်ခြောက်ဆိုသည်မျိုးက အရောင်းထိုင်းလျှင်သော်မှ ပုပ်သိုး သွားစရာ အကြောင်းမရှိ။

အခန်း(၂၇)

ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်အတူ ဈေးဝယ် မလိုက်ဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့် မာမာဆွေတစ်ယောက် သည်တစ်ခေါက်တွင် ညောင်ပင်လေးဈေးသို့ ဈေးလိုက်ဝယ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် ဦးဆောင်ဝယ်သူမဟုတ်တော့။ ဝယ်ရခြမ်းရသည့်အလုပ်က သူနှင့်မဆိုင်သလိုဖြစ်နေသည်။ ကုန်ခြောက်ဆိုင်အတွက် လိုအပ်သောကုန်ပစ္စည်းများကို မင်းနိုင်ကပင်လျှင် ဦးဆောင်ဝယ်ရသည်။ ယခင်က မာမာဆွေနှင့်မတူတော့သော မာမာဆွေသည် ညောင်ပင်လေးဈေးအတွင်း တိုးရဝှေ့ရသည်ကိုပင် စိတ်ပျက်နေမိသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်အတူ မသွားဖြစ်မလာဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် ဈေးဝယ်လိုက်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဈေးဝယ်ပြီးချိန်တွင် မင်းနိုင်တစ်ယောက်တည်း ဈေးဝယ်ကုန်များနှင့်အတူ ကားဂိတ်သို့ ကြိုတင်ရောက်ရှိသည်။ မာမာဆွေက အပေါ့သွားချင်သည်ဆိုသဖြင့် ဈေးရုံကြီးထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည်။

“ဒီစားပွဲတင်နာရီလေးက ဘယ်လောက်လဲ”

မင်းနိုင်က မာမာဆွေကိုစောင့်ဆိုင်းရင်း ကားဂိတ်အနီးရှိ လမ်းဘေးနာရီဆိုင်ကလေးမှ စားပွဲတင်နာရီလေးတစ်လုံးကို

ကောက်ယူကြည့်ပြီး ဈေးမေးလိုက်သည်။ ဝယ်ဖို့ရန်မူ အစီအစဉ် မရှိပေ။

“သုံးထောင်ပါ အားကိုကြီး”

ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူက သူ့နာရီလေးရောင်းထွက်ရန် အားတက် သရော ရှိနေပုံရသည်။

“အင်း- နည်းပညာတွေကတော့ အရမ်းကို ဆန်းတာပဲ၊ မေးကြည့်တာနော် ”

“ယူပါအားကိုကြီး၊ ဈေးမများပါဘူး”

“အိမ်မှာက နာရီတွေရှိပါတယ်၊ နည်းပညာတွေက သဘောကျ ဖို့ကောင်းလို့ကြည့်တာပါ၊ နောက်တစ်ခေါက်မှ ဝယ်မယ်နော်”

မင်းနိုင်က နာရီလေးကိုပြန်ချပြီး လှည့်ထွက်မည်ပြုစဉ် ဆိုင်ရှင်အမျိုးသားက . . .

“အားကိုကြီး ဈေးဦးပေါက်ကြီးဗျာ၊ အဲဒီလို မဲလုပ်ပါနဲ့၊ ဈေးလျှော့ပေးမယ်”

နာရီဆိုင်ရှင်က အတင်း ရောင်းချင်လွန်းအားကြီးနေသည်။ ဝယ်သူကိုအလွတ်ပေးလိုဟန်မတူ။ မင်းနိုင်အတွက်မှာဖြင့် အခက် တွေ့လေပြီ။

“မယူနိုင်ပါဘူး၊ ဈေးလည်းများတယ်ဗျာ”

“အားကိုကြီး ဘဲလောက်ပေးမလဲ”

“မယူသေးပါဘူးဗျာ”

“လျှော့ပေးမှာပါ၊ တည့်အောင်ရောင်းပေးမယ်၊ ဈေးပေး ကြည့်ပါ”

“ခက်နေပြီဗျာ၊ မယူပါဘူးဆို ဈေးလည်းမပြောတတ်ဘူးဗျာ”

“ပေးနိုင်တဲ့ဈေးကိုပြောကြည့်ပါ အားကိုကြီး၊ စိတ်မဲဆိုးဘူး”

မင်းနိုင် ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ် လုပ်သည်။ မာမာဆွေကိုလည်း လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။

“တစ်ထောင်ဗျာ ရရင်ယူမယ်”

မင်းနိုင်၏ တစ်ထောင်ဆိုသော စကားကြောင့် ဈေးရောင်းသူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူ၏အသားအရည်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်ကို ဟန်ကျပန်ကျ လိပ်သည်။ ပုဆိုးကို ခပ်တိုတိုပြင်ဝတ်သည်။ ဈေးသည်၏အပြုအမူကြောင့် မင်းနိုင်အနည်းငယ်စိုးရိမ်သွားသည်။ သူဈေးဆစ်သည်မှာ လွန်သွားသည်ဟုထင်သည်။

“ဒီမှာ- အားကိုကြီး၊ ကျွန်းတော်တို့ ဈေးအဲဒီလောက် ခွာမဲဆိုထားဘူး၊ ခင်ဗျားဆစ်တာ လွန်းလွန်းတယ်ဗျာ”

တော်သေးသည်ဟုဆိုရမည်။ မင်းနိုင်တစ်ယောက် ဈေးအဆစ်ကောင်းသဖြင့် တစ်ခုခုတုံ့ပြန်ခံရတော့မည်လား ထင်မှတ်နေခဲ့သည်။

“နို့- ခင်ဗျားကပဲပြောကြည့်ဆို၊ မယူတော့ဘူးဗျာ”

မြန်မြန်ပြေးမှဖြစ်တော့မည်ဟု သဘောပေါက်ကာ မင်းနိုင်က လှည့်ထွက်သွားမည်ဟန်ပြုသော် ဈေးရောင်းသူက လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး

“ခင်ဗျား- ဒီလိုတော့ မဲလုပ်နဲ့ ထောင့်ငါးရာတော့ပေး”

မင်းနိုင် မတတ်နိုင်တော့။ မေးမိသည်က သူ၏အမှား။ နာရီလေးကိုကိုင်ကြည့်မိသည်က သူ၏အပြစ်။ ခေါ်ဈေးထက် တစ်ဝက်တိတိလျှော့ပေးနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဈေးမှန်တော့ ဖြစ်လောက်သည်ဟုထင်သည်။

“ပိုက်ဆံက ကျုပ်ဆီမှာမဟုတ်ဘူး မိန်းမဆီမှာ၊ ယူတော့မယ် ဗျာ မိန်းမလာရင်ပေးမယ်”

ကုန်များဝယ်ပြီးဈေးရုံထဲမှ ပြန်ထွက်ကာမှ အပေါ့သွားချင်သော သူ့ဇနီး မာမာဆွေကို မင်းနိုင်က မဆီမဆိုင်စိတ်တိုသွားမိသည်။ မင်းနိုင်မျှော်ကြည့်နေဆဲတွင် မာမာဆွေအပြေး ရောက်လာသည်။

“မင်းကလည်းကွာ ကြာလိုက်တာ၊ အပေါ့လေးသွားတာကို”

“အပေါ့ပဲသွားမလို့ပါပဲအကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံပေးရတာချင်းအတူတူ အလေးပါ တစ်ခါတည်းသွားလိုက်လို့ပါ”

“ဟင်း- ဈေးလေးတစ်ခါလိုက်ဝယ်တာနဲ့ အကျင့်ဟောင်းတွေပေါ်လာပြီ”

မာမာဆွေ စကားနှင့်မင်းနိုင်အပြောကြောင့် နာရီဆိုင်ပိုင်ရှင် သဘောကျစွာ ကျိတ်ပြုံးသည်။

မင်းနိုင်က မာမာဆွေထံမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူကာ နာရီဖိုးရှင်းပေးလိုက်ပြီး သန်လျင်သို့ပြန်မည့် ဘတ်စ်ကားကြီးများကို စောင့်ကြသည်။ အကြာကြီးမစောင့်လိုက်ရ။ ၂၁၇ ကားကြီး လာသည်နှင့် သူတို့ကုန်ပစ္စည်းများ တင်ကြသည်။ မင်းနိုင်နှင့် မာမာဆွေတို့ ကားပေါ်သို့တက်ခါနီး လူတစ်ယောက် အပြေးလာပြီး မင်းနိုင်၏ အမည်ကို အော်ခေါ်သည်။ သို့သော် ယာဉ်နောက်လိုက်၏ ခရီးသည်ခေါ်သံနှင့် ကားစက်သံများကြောင့် မင်းနိုင်တို့ကမကြားပေ။ မင်းနိုင်တို့ ကားပေါ်အရောက်တွင် နောက်ကားပါသည်ဟု ဆိုကာ ကားဆရာက ကားကို အမြန်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

မင်းနိုင်၏အမည်ကို လှမ်းခေါ်သူက အခြားသူမဟုတ်။ မင်းနိုင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့်ကုမ္ပဏီမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဦးဝင်းဦး

ပင် ဖြစ်သည်။ ဦးဝင်းဦးတစ်ယောက် မင်းနိုင်တို့ တက်ရောက် လိုက်ပါသွားခဲ့သည့်ကားကို ငေးမောကြည့်ရင်းနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

“ဪ- လူတွေလူတွေ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ပြေးလွှားပြီး ရှာဖွေစားသောက်နေလိုက်ကြတာ”

မာမာဆွေက ကားပေါ်မှလှမ်းတွေ့ရသော လမ်းဘေးဈေးသည် များကို ကြည့်ရင်း သူ၏ဈေးသည်ဘဝနှင့် ခိုင်းနှိုင်းတွေးတော နေဟန်ရှိသည်။

“ဘာလဲ- ရိပ်သာမသွားရဘဲ တရားရနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ လူ့ဘဝက ငြီးငွေ့စရာချည်း”

“နေတတ်ရင် ပျော်စရာပါ မာမာရယ်”

“အင်း- ငါ့ယောက်ျားကြည့်လိုက်ရင် စိတ်ညစ်နေတယ်လို့ကို မရှိဘူး”

“ဘာတွေများစိတ်ညစ်ရမှာတုံး၊ ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဒါနဲ့ မေးရ ဦးမယ်၊ မင်းရဲ့သဲစုအခြေအနေ၊ ငါတို့စိန်ခဲကတော့ ဝိတ်လည်း မ နေတယ်၊ သိုင်းလည်း သင်နေတယ်”

“မိန်းကလေးပဲ၊ ချက်ချင်းကြီးတော့ ဘယ်ခေါင်းညိတ်နိုင်ပါ့ မလဲ”

“အေး-အေး ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ”

x x x x x

အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းလျက် ဘောင်းဘီတိုနှင့် အရေးပေါ် ထောင်ထားသည့် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့တွင် ဘယ်ညာလက်မောင်း နှစ်ဖက်ရှိ ကြွက်သားများကို အစွမ်းကုန်ညစ်ထုတ်ကြည့်လိုက်၊ ပြားကပ်နေသောဝမ်းဗိုက်ကို ပိန်လိုက်ဖောင်းလိုက် လုပ်နေသော

သားဖြစ်သူစိန်ခဲ၏အပြုအမူများက ဒေါ်နီနီအတွက် အလွန်အလွန်ထူးဆန်းနေသည်။ ဒေါ်နီနီ သတိပြုမိသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ပင် ရှိပြီ။

“ဟဲ့-သား၊ မင်းဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း အမေ့သားက ကာယဗလမောင်မောင်မြန်မာပေါ့ အမေရယ်”

“သားက မောင်မြန်မာပြိုင်ပွဲဝင်မလို့လား”

“မဝင်ပါဘူးအမေရယ်၊ ဝင်လို့လည်းမရပါဘူး၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သားရဲ့လက်မောင်းကြွက်သားတွေ ဒီမှာကြည့်”

စိန်ခဲ သူ့အမေကို ကာယအလှမောင် ကိုယ်ဟန်ပြသည့်နှယ်ယာဘက်လက်မောင်းကြွက်သားကို ညှစ်ပြသည်။ ဒေါ်နီနီက. .

“အေးဟဲ့- ငါ့သားမဆိုးဘူး၊ အခုလို လေ့ကျင့်လိုက်တော့လည်း လက်မောင်းကြွက်သားက ကြက်ဥလုံးလောက် ထွက်လာသလားပဲ”

“ဟာဗျာ- အမေကလည်း ကြက်ဥလုံးလောက်ကတော့ အရင်ကတည်းက ရှိပါတယ်၊ ရပါတယ် ကျေနပ်တယ်၊ ကျေနပ်တယ်၊ တိုက်ကွမ်ဒို ကျင့်ရဦးမယ်”

“မင်းငယ်ငယ်တုန်းက ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လုပ်ဖို့ဆိုရင် လမ်းလျှောက်ဖို့တောင်ပျင်းလို့ ငါ့မှာ ကျောပိုးလိုက်ရတာ၊ ဒီလောက်အပျင်းထူတဲ့ကောင်၊ အခုမှ ဗလကြီးလုပ်ချင်ရတာနဲ့ လက်ဝှေ့ကျင့်ရတာနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

လတ်တလော ပြောင်းလဲနေသည့် သူ့သားပုံစံကို ဒေါ်နီနီက အံ့ဩတကြီးမေးသည်။

“လိုအပ်လို့ပေါ့ အမေရယ်၊ အမေအခုတလော သတင်းတွေ မကြားဘူးလား၊ ဆိုမာလီ ပင်လယ်စားပြတွေ သောင်းကျန်းလို့

သင်္ဘောသားတွေ အတော်များများ ဒုက္ခရောက်နေတာလေ။ သားတို့ မြန်မာသင်္ဘောသားတွေတောင် ပါသေး။ အရေးကြုံရင် သက်လုံ ကောင်းရမယ်လေ။ အဲဒါတွေကြောင့်တဲ့ အခု မြန်မာသင်္ဘောသား တွေကို ကာယကြံ့ခိုင်ရေးရော၊ ကိုယ်ခံပညာ တတ်မတတ်ပါ စစ်ဆေးပြီးမှ သင်္ဘောတက်ခွင့်ပေးတော့မယ်တဲ့။ သားကလည်း သင်္ဘောပြန်တက်ရဖို့က နီးပြီလေ”

“မင်းဟာက ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်”

ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ အိမ်ပေါ်မှသွက်လက် သောခြေလှမ်းများဖြင့် ဆင်းသွားသည့် သားဖြစ်သူစိန်ခဲကို ကြည့်ကာ ဒေါ်နီနီ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။

x x x x x

အားကစားရုံအတွင်းသို့ အပြေးအလွှားဝင်ရောက်လာသော စိန်ခဲကို သင်တန်းသားကလေးများအားလုံးက ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ လေ့ကျင့်ရေးရုံအတွင်းက ပြိုင်ပွဲဝင်မည့် အားကစားသမားလေး များသည် အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်လျက်ရှိကြသည်။ ကန်ချက် ကျင့်နေသောအဖွဲ့ကို တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ စိန်ခဲသည် အဝတ်လဲခန်းအတွင်းသို့ အမြန်ပြေးဝင်ကာ ဒိုဘုတ် လဲဝတ်သည်။ ပြီးလျှင်နည်းပြ ဖြစ်သူကိုဦးညွှတ်လျက် လေ့ကျင့်ခွင့်တောင်းသည်။

“ကိုကြီးစိန်ခဲ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေရတာလဲ”

နည်းပြဆရာဖြစ်သူ လူငယ်က ပြုံးစိစိဖြင့်မေးသည်။

“ဟို . . . အဲ . . . ဟို ဟို . . . ”

“က- ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းရုံအတွင်းမှာပဲ ငါးပတ်”

စပ်ဖြူဖြူမျက်နှာနှင့် စိန်ခဲတစ်ယောက် အားကစားရုံအတွင်း ပတ်ပြေးရသည်။ ခေတ္တ တန်းဖြုတ်ထားသော တိုက်ကွမ်ဒိုကလေး များက လက်ခုပ်တီးကာ အားပေးသည်။

တိုက်ကွမ်ဒို ကိုယ်ခံပညာ အားကစားပြိုင်ပွဲများတွင် အတိုက် နှင့် ကကွက်ဟူ၍ရှိရာ အတိုက်ပြိုင်ပွဲဝင်ရာတွင် ခြေကန်ချက်ကို အသားပေးသော အားကစားနည်းဖြစ်ရာ အများအားဖြင့် ခြေ ကန်ချက်ကို လေ့ကျင့်ရသည်ကများသည်။ အပ်ချာဂီ၊ ဒိုလယိုချာဂီ၊ ချီဂီစသည်ဖြင့် ကန်ချက်အမျိုးမျိုးကိုလေ့ကျင့်ရသည်။ ၎င်း ကန်ချက်များတွင် အနိမ့်(ဝမ်းဗိုက်)နှင့် အမြင့် (ဦးခေါင်း) ကန်ချက် များကို ပုံစံအမျိုးမျိုးကိုလေ့ကျင့်ကြရာတွင် ပေါင်ကြော၊ တင်ပဆုံ ကြောနှင့် ခါးကြောများပျော့ပြောင်းမှသာ ကန်ချက်များကို နည်းစနစ်မှန်မှန် ကန်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

“ကိုကြီးစိန်ခဲက အကြောတော်တော်ပျော့ဖို့လိုသေးတာပဲ၊ ကဲဟေ့- အငယ်လေးတွေ၊ ကိုကြီးစိန်ခဲကို အကြောလျှော့ ပေးဖို့ ကူညီကြမယ်ဟေ့”

အခြေခံကန်ချက်ဖြစ်သော အပ်ချာဂီ ကန်ချက်ကိုပင် မှန်မှန် မကန်နိုင်သေးသည့်စိန်ခဲက နည်းပြဆရာကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ နည်းပြဆရာက အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် စိန်ခဲ အနားသို့ ကလေးငယ်ငါးဦးခန့် ရောက်လာပြီး စိန်ခဲ၏ပေါင် နှစ်ဖက်ကို ကြမ်းပြင်နှင့်တစ်ပြေးတည်းဖြစ်သွားစေရန် အကြော ဝိုင်းလျှော့ပေးလေရာ စိန်ခဲတစ်ယောက် ငယ်သံပါအောင် အော် လေတော့သည်။

အခက်အခဲများ မည်သို့ပင်ရှိနေသည်ဖြစ်စေ စိန်ခဲ တစ်ယောက် အားကစားရုံသို့မှန်မှန်သွားပါသည်။ သူမသွားလျှင် သွားချင်အောင် အနီးကပ်လမ်းညွှန်နေသူနှစ်ဦးက မင်းနိုင်နှင့် ဦးပြောင်ကြီး။ ဤရက်ပိုင်းအတွင်း ထူးခြားလာသည်က စိန်ခဲ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုပင်ဖြစ်သည်။ ယခင်သူဝတ်ဆင်နေကျ ပွယောင်းယောင်း ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများကို မဝတ်တော့။ ကိုယ်ကာယအလှကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိသည့် တီရှပ်လက်စည်းအင်္ကျီ နှင့် ကိုယ်ကျပ်ဂျင်းဘောင်းဘီ (သို့မဟုတ်) အားကစားဘောင်းဘီ ကိုသာ အများအားဖြင့် ဝတ်ဆင်တတ်လာသည်။

အခန်း(၂၉)

“အသဲ”

“လူကြီးနော်၊ သူနဲ့သဲစုနဲ့က ဘာမှမဟုတ်သေးဘဲနဲ့ အသဲ၊ အသဲနဲ့မခေါ်နဲ့”

“အသဲရယ်၊ အသဲပေါ်မှာပဲမူတည်နေတာပါ။ အစ်ကိုက အများတကာနဲ့ မတူအောင်ခေါ်တာ ရင်ထဲအသည်းထဲကကိုချစ်နေလို့၊ ဟောဒီကအသဲဟာလေ၊ အစ်ကိုရဲ့ ရင်ထဲနှလုံးသားထဲက အသည်းနဲ့ ထပ်တူဖြစ်နေလို့ အသဲလို့ခေါ်တာပါ”

“စကားတွေကဖြင့် တတ်လိုက်တာ”

သဲစုဝင်းက စိန်ခဲအပေါ်တွင်အတော်ကလေး ဖြေလျော့လျက် ရှိနေပေပြီ။ သဘောထားတင်းမာမှု အရိပ်အယောင်များ လုံးဝ မတွေ့ရတော့ပေ။ သို့သော်လည်း စိန်ခဲ၏အချစ်ကိုမူ လက်ခံခေါင်းညိတ်ခြင်းမပြုသေးပေ။

“သဲစုက စဉ်းစားဦးမှာရှင်၊ ကိုစိန်ခဲကြီး သဲစုရဲ့ အလိုကို ဘယ်လောက်လိုက်နိုင်သလဲ၊ သဲစုအပေါ်ဘယ်လောက်သည်းခံနိုင်သလဲဆိုတာတွေက အချိန်ယူပြီးစောင့်ကြည့်ရဦးမှာ”

“အသဲရယ်၊ အဲဒါတွေက အခုပဲသက်သေပြလို့ရပါတယ်၊ ဒီမှာကြည့် အသဲကပြောလို့လေ အလေးမရုံမှာ ဝိတ်သွားမတယ်၊ ဒီမှာကြည့်”

စိန်ခဲက သူ၏ယာဘက်လက်မောင်းကြွက်သားကို ညှစ်ပြသည်။ သဲစုဝင်းက “ဟိ” ခနဲရယ်သည်။

“ပြီးတော့လေ အသဲချစ်တဲ့သူက သိုင်းတတ်ရမယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ အခုလေ အစ်ကို ကိုရိုးယားသိုင်းလေ့ကျင့်နေတယ်။ တိုက်ကွမ်ဒိုကစားနေတာ နည်းပြတွေက ခါးပတ်နက်တောင်ဖြေခိုင်းနေပြီ”

စိန်ခဲ အကြားလွန်သွားပေပြီ။ တိုက်ကွမ်ဒိုသင်တန်းတွင် သူကန်ချက်များက ခါးအထက်ကို မကျော်နိုင်သေးသဖြင့် ပေါင်မကြာခဏ အဖြဲခံရကာ အကြောလျှော့နေရသည်။ ခါးစည်းအနက်မဆိုထားနှင့် ခါးစည်းအဝါပင်မအောင်သေးသော စိန်ခဲဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စများကို သဲစုဝင်းက ကောင်းကောင်းနားမလည်သည့်အတွက် သူပြောချင်သလို ပြောနိုင်နေသည်။

“လူကြီးနော်၊ သူများပြောတိုင်း လိုက်မလုပ်နဲ့ အနာတရတွေဖြစ်ကုန်ဦးမယ်”

“အသဲက စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပေါ့နော်”

“သိရင်ပြီးရော၊ အလိုက်လည်းမသိဘူး အခု သဲစုခေါင်းညောင်းလာပြီ၊ ငါးဗန်းကို ကူသယ်ပေးဦးမှပေါ့”

ငါးဗန်းသယ်ရမည်ဆိုသောအခါ စိန်ခဲ၏မျက်နှာ မသိမသာပျက်သွားသည်။ ငါးဗန်းကို စိန်ခဲမည်သို့သယ်ရမည်နည်း။ စိန်ခဲ၏မျက်နှာကိုအကဲခတ်နေသော သဲစုဝင်းက . . .

“ဘာလဲ၊ သယ်မပေးချင်ဘူးလား ရတယ်”

“အဲ-အဲ အသဲကလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပေးပေး အစ်ကို သယ်ပေးမယ်”

သဲစုဝင်းကို ပိုးပန်းချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ငါးညှီနဲ့နှင့် မစိမ်းတော့ပြီဖြစ်သော စိန်ခဲတစ်ယောက် ငါးဗန်းကိုသယ်ပေး ရမည့်အရေး ဝန်လေးနေ၍ မဖြစ်တော့ချေ။

“အဲ- ထမ်းလို့လည်းမရဘူး၊ ခေါင်း. . . ခေါင်းပေါ်ပဲတင်ရမှာ ပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့၊ သဲစုခိုင်းတာ အကုန်လုပ်မယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရတယ်. . . ရတယ်”

“နေအုံးလေ၊ ခေါင်းခုလေးခုပါဦး၊ ဒါမှ သဘာဝကျမှာပေါ့”

သဲစုဝင်း၏ခေါင်းပေါ်မှငါးဗန်းက စိန်ခဲခေါင်းပေါ်သို့ ရောက် လာသည်။ စိန်ခဲတစ်ယောက် သဲစုအလိုကျ ငါးဗန်းကို ရွက်လာ ရသော်လည်း တောကြည့်တောင်ကြည့်နှင့် ရွက်နေရှာသည်။ သို့သော် သူ၏စိတ်ထဲတွင် သဲစုဝင်းနှင့် ပိုမိုနီးကပ်သလို ခံစား လာရသဖြင့် ပျော်ရွှင်နေသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဟာ- ဟေ့ကောင် စိန်ခဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ငါးဗန်းကိုရွက်လာသည့် စိန်ခဲ၏ ကိုးရိုးကားရားနိုင်လှသည့် ပုံစံကိုကြည့်ကာ မင်းနိုင်အံ့ဩသွားသည်။ မင်းနိုင်က မာမာဆွေကို ဈေးသိမ်းကြိုရန်အသွား စိန်ခဲတို့နှင့်တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲ- အသဲ. . . အသဲပင်ပန်းမှာစိုးလို့”

သဲစုဝင်းက ခေါ်လာပေးသဖြင့် မာမာဆွေသည်လည်း မအိ၏ အပ်ချုပ်ဆိုင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆောင်းတွင်းဘက် ရောက်လာ

တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် အနွေးထည်ပါးလေးများ၏ အပေါက်အပြဲလေးများကို ဖာထေးနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း မအိက ဖော်ဖော် ရွေ့ရွေ့ပင်ဆက်ဆံသဖြင့် မာမာဆွေက အလွန် သဘောကျသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ မအိရယ်၊ မ ကလေး အိမ်ရှင်မအလုပ်တွေ ကျန်တာသာဝါသနာပါတာ၊ အဝတ်ချုပ်တာတစ်ခုကတော့ မရဘူး၊ အိမ်မှာက ကြီးလှကတော့ ချုပ်ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက အပ်ပေါက်မမြင်ရတော့ အဆင်မပြေဘူး၊ ဒါကြောင့် သဲစုကိုမေးပြီး လာလိုက်တာ”

“စောင့်ယူသွား အစ်မ၊ အားနာစရာမလိုဘူး။ သဲစုလည်း အတူတူစောင့်ပေးနေော် ဒီအစ်မ ပျင်းနေမှာစိုးလို့၊ စကားပြောဖော် ရတာပေါ့”

“စောင့်ပေးမှာပေါ့၊ သဲစုလည်း ရောင်းစရာငါး မရှိတော့ပါဘူး”

“အစ်မဟာက အများကြီးတော်သေးတယ်၊ တချို့ဆိုရင်လေ လျှော်ဖွပ်ပြီးတောင်မလာကြဘူး၊ မအိမှာလေ နံနံစော်စော်နဲ့ကို ချုပ်ပေးရတာ၊ ကိုယ့်အားကိုးပြီးလာတာပဲလေဆိုပြီး သေသေချာချာ လုပ်ပေးပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူများမလုပ်တာကို လုပ်ပေး တော့ ကိုယ်ပိုက်ဆံရတာပေါ့၊ ရယ်ဒီမိတ်တွေ ယူချုပ်တုန်းက အင်္ကျီတစ်ထည်မှ အစိတ်သုံးဆယ်ပဲရတာ၊ ဟောအခု အပေါက် အပြဲ တစ်ခါဖာပေးလိုက် ၂၀၀ တော့ တင်းတင်းလေး တောင်းလို့ ရတာပဲ”

မအိက စကားပြောကောင်းသူဖြစ်ရာ စက်ချုပ်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏အမြင်နှင့်ဒဿနများကို မာမာဆွေတို့ မည်ည်း မညူ နားထောင်ရသည်။

“သတိရတုံးလေးပြောရဦးမယ်၊ သဲစုရယ်”

မအိ၏ စကားစပြတ်သွားစဉ် မာမာဆွေက သူပြောချင်နေသည့်ကိစ္စကို ပြောရန်အတွက် စကားစ ပျိုးလိုက်သည်။

“သဲစုရယ်၊ စိန်ခဲကို အဲဒီလောက်တော့ မနှိပ်စက်ပါနဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့က စိန်ခဲကို ငါးပန်းကြီး ရွက်ခိုင်းတယ်ဆို”

“အစ်မပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူကလည်း သဲစုခိုင်းတာဆို အကုန် လုပ်ရှာပါတယ်”

“သဲစုရယ်၊ ငါ့ညီမခိုင်းရင် သေဆိုရင်တောင် ချက်ချင်းသေပြလိုက်မယ့်ကောင်လေးပါ”

မနေ့က ငါးတောင်းကြီးရွက်လာသည့် စိန်ခဲနှင့်သဲစုဝင်းကို မင်းနိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရလေရာ မင်းနိုင်က သဲစုဝင်းကိုရော စိန်ခဲကိုပါ အပြစ်တင်လေသည်။ သူမြင်တွေ့ရသည့်အတိုင်း မာမာဆွေကို ပြောပြလိုက်ရာ မာမာဆွေက သဲစုဝင်းနှင့်တွေ့ပြီး စိန်ခဲကို ငါးတောင်း မရွက်ခိုင်းရန် ပြောရသည်။

“အဲဒီတော့ သဲစုဘာလုပ်ရမလဲ အစ်မရယ်”

“အဖြေမြန်မြန်ပေးလိုက်ပေါ့ကွယ်၊ စောင့်ကြည့်ဖို့မှ မလိုတော့တာကို”

“ဟေ့- ဒီနှစ်ယောက် ဘာတွေလဲ၊ သဲစု မအိကိုလည်းပြောဦးလေ၊ အန်တီနီနီရဲ့သားစိန်ခဲကြီးနဲ့ သဲစုက . . .”

x x x x x

ဈေးကွဲချိန်ရောက်ပြီ။ မာမာဆွေထံသို့ မကြာမီ မင်းနိုင် ရောက်လာတော့မည်။ သဲစုဝင်းကအညာသားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီသို့ မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော စိန်ခဲက ပြုံးပြီးလက်ထောင်ပြသည်။ စိန်ခဲ

က သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်သာဖြစ်သော်လည်း သဲစုဝင်း ရင်ထဲမှာ ဖြင့် အေးခနဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ယခင်နှင့်မတူ သဲစုဝင်း တစ်ယောက် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်နေသည်။ သူက မာမာဆွေ၏ အခါတော်ပေးမှုဖြင့် စိန်ခဲကိုအဖြေပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

စိန်ခဲ၏လုံ့လပြုမှုက အရာထင်လေပြီ။

“အသဲ-ပေးလေ၊ အစ်ကိုရွက်ပေးမယ်၊ အသဲသက်သာအောင်”

“အို- မလုပ်ပါနဲ့၊ သူများမြင်မကောင်းပါဘူး”

“ရပါတယ်၊ ပေးပါ”

“ဟင့်အင်း- အို အတင်းမယူနဲ့လေ၊ ပေါ့ပေါ့လေးရယ်၊ ငါးလည်းမကျန်တော့ဘူး”

သဲစုဝင်း၏လက်ထဲမှ ငါးပန်းကို အတင်းလုယူနေသော စိန်ခဲ ကို သဲစုဝင်းက မနည်း တားနေရသည်။ စိန်ခဲက ငါးပန်းကို ရွက်မည်တကဲကဲ ပြင်နေသည်။

“ကိုစိန်ခဲကြီး၊ ယောက်ျားတွေကတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဆီက အချစ်ကို ရပြီးသွားပြီးဆိုရင် ပေါ့သွားတတ်ကြတယ်တဲ့”

“ဟာ- အသဲကလည်း၊ အကိုက အဲဒီအထဲမှာမပါဘူး”

“ပြီးတော့၊ ယောက်ျားအတော်များများက မျက်နှာများတတ် ကြတယ်တဲ့”

“ဟင့်အင်း- ဒီက စိန်ခဲကတော့ အသဲတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာ တစ်ခုပဲ”

“ကိုစိန်ခဲကြီးက သဲစုတစ်ယောက်ထဲကိုပဲချစ်မှာလား”

“အသဲတစ်ယောက်ထဲကိုပဲ တစ်သက်လုံးချစ်မှာ”

သဲစုဝင်းက စိန်ခဲကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ရင်း အကြည်လင်ဆုံး တောက်ပစွာပြုံးကာ . . .

“ဒါဆိုရင်လည်းပြီးရော၊ နေခဲ့တော့”

ဟုပြောကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ စိန်ခဲတစ်ယောက် ရုတ်တရက်မူ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ နေလေသည်။ ပြီးမှ သတိရကာ . . .

“ဟေ့- အသဲ အသဲ ဟာ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ဟေး”

စိန်ခဲ အပျော်ကြီးပျော်သွားသည်။ မမျှော်လင့်သောအချိန် ကလေးအတွင်း သဲစုဝင်းထံမှအဖြေကို ရရှိလိုက်သည်။

အခန်း(၃၀)

စိန်ခဲနှင့်သဲစုဝင်း ချစ်သူဖြစ်ကြပြီဆိုလေသောအခါ ချစ်သူတို့ ဇာတိထုံးစံအတိုင်း ချစ်သူနှစ်ဦး၊ အထူးသဖြင့် စိန်ခဲက သူ့ချစ်သူ သဲစုဝင်းနှင့်အတူ လည်ချင်ပတ်ချင် စုံတွဲခုတ်ချင်သည်။ ခက်နေသည်က သဲစုဝင်းဘက်က အချိန်မပေးနိုင်။ ငါးစိမ်းသည်မလေး သဲစုဝင်းအနေဖြင့် အချိန်မတော်ကြီး အိပ်ရာကထရသည်။ ကြည့်မြင်တိုင် စံပြငါးဈေးကြီး (သို့မဟုတ်) ကျောက်တန်း ဘက်သို့ ငါးသွားယူရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဈေးထဲတွင် ၁၀ နာရီထိုး ခန့်အထိ ရောင်းရသည်။ ဈေးတွင် ရောင်းမကုန်သောငါးများကို အရပ်ထဲလှည့်လည်ပြီးရောင်းရသည်။ ပြီးလျှင် အကြွေးများ လိုက်လံတောင်းရသေးသည်။ သူ့ချစ်သူ စိန်ခဲအတွက် မည်သို့ အချိန်ပေးနိုင်မည်နည်း။

ချစ်ခွင့်ရပြန်သော်ကား ချစ်သူနှင့်ကြည်နူးခွင့်မရသည့် စိန်ခဲ အနေဖြင့် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရပြန်သည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး တွေ့ဆုံ ရချိန်က သဲစုဝင်းဈေးသိမ်းပြီး အိမ်ပြန်ချိန်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။ သို့အတွက်ကြောင့်ပင် စိန်ခဲအနေဖြင့် ဤအချိန်ကလေးကိုဖြင့် အမိအရ ၈ရုစိုက်ပြီး ဈေးသို့လာတတ်သည်။ သည်နောက်ပိုင်း တွင်ကား စိန်ခဲကို သဲစုဝင်းနှင့်အတူ တွဲလာသည်ကို မင်းနိုင်တို့

ရပ်ကွက်သူရပ်ကွက်သားများ အမြဲမြင်တွေ့ကြရသည်မှာ အထူး အဆန်းမဟုတ်တော့ချေ။

“အမေ၊ ငါးကို ငါးဟင်းမှန်းမသိအောင် ချက်တတ်လား”

မီးဖိုချောင်အတွင်းသို့ အူဖြူစွာရောက်ရှိလာသည့် သားတော် မောင် စိန်ခဲ၏ ခွကျလှသောမေးခွန်းကြောင့် ဒေါ်နီနီ ရုတ်တရက် မည်သို့ဖြေရမည်မသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ့သားကလည်း ငါးကိုချက်ပါတယ်ဆိုမှ ငါးဟင်းမှန်း မသိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးချက်ရမှာတုံး”

“ဪ- အမေကလည်း ငါးဟင်းနဲ့မတူရင် သားလည်း စားချင်ရင်စားလို့ရမှာပေါ့”

“စိန်ခဲရယ်၊ ငါ့ကို ခေါင်းစားအောင် လာလုပ်နေတယ်၊ ဒီမှာ မဲကြေး မသွင်းတဲ့ဟာမတွေအကြောင်း စဉ်းစားနေရတာ ခေါင်းရှုပ် ရတဲ့ကြားထဲ ငါ့သားကတစ်မျိုး”

ငါးသည်မလေးသဲစုဝင်း၏အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရသော စိန်ခဲအနေဖြင့် ငါးနှင့်ကင်းကွာနေ၍မဖြစ်တော့။ စိန်ခဲက သဲစုဝင်း ကိုချစ်မိသည်က အပျော်ချစ်မဟုတ်။ သူ့အနေဖြင့် သဲစုဝင်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်သည်။ ချစ်သူ၏အလိုကို အစွမ်းကုန် လိုက်လျော ချင်သည့်ဆန္ဒရှိသည်။ ချစ်သူ၏ငြိုငြင်မှုကို မည်သည့်အကြောင်း ကြောင့်နှင့်မှ မခံယူချင်။ စိန်ခဲက သူ၏အားနည်းချက်ဖြစ်သော ငါးမစားသည့်ပြဿနာကြောင့် သဲစုဝင်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလို။ ချစ်သူဘဝကိုရရှိပြီး ဖြစ်သော်လည်း ငါးဟင်း မစားလျှင် လက်မထပ်နိုင်ဟု သဲစုဝင်းကငြင်းလေသော် ခက်ရချည် ရဲ့ဟု စိန်ခဲတစ်ယောက် ကြိုတင်ပူပန်မိသည်။

စိန်ခဲကသူ့အမေ သူ့နောက်တွင် ရောက်ရှိနေမှန်းမသိဘဲ အင်္ကျီများကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ဖွနေသည်။ စိတ်ကြိုက်ဖွပြီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဝယ်ထားသော အဝါရောင် ကိုယ်ကျပ်တီရှပ် တစ်ထည်ကို ရွေးဝတ်လိုက်ရာ ဖြူဝင်းခြင်းကင်းမဲ့သော အသား ရောင်က ပေါ်လွင်သွားသည်။

“ငါ့သားရယ်၊ ရှုပ်အင်္ကျီတွေ ဘာလို့မဝတ်တော့တာလဲ၊ နှမြောစရာကြီး”

“အမေကလည်း၊ သားနဲ့ ချောင်ချောင်ပွပွကြီးတွေ မတွေ့ဘူးလား၊ အဲဒါတွေဝတ်ရတာ မမိုက်တော့ပါဘူး”

“မလုပ်ပါနဲ့သားရယ်၊ ပိုက်ဆံရှာရတယ်ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သားဆိုလည်း ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင် ပင်လယ်ထဲမှာ ရှာရတာ၊ အမေဆိုလည်း ခြေထောက်ညောင်း အာပေါက်အောင် ပြောနိုင်မှရတာ၊ ရှိတာလေးပဲဝတ်နော်၊ ထပ်မဝယ်နဲ့တော့”

“အမေက တယ်ခက်တာပဲ၊ အမေ အဲဒီလိုနှမြောတသ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် အမေ့ချွေးမနဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“တယ်- ဒီကောင်လေးနဲ့တော့နော်၊ အခုဒါက ဘယ်သွားဦး မလို့လဲ၊ ငါ အေးသာယာထဲမှာ ပွဲသွားပြင်ပေးစရာရှိတယ်၊ မင်း အိမ်စောင့်ပေးဦး”

“ဟာ- အမေကလည်း သော့ခတ်သွားလိုက်စမ်းပါ၊ အရင်လည်း ဒီလိုပဲသွားနေတာကို၊ သားလည်းသွားစရာရှိသေးတယ်၊ သွားပြီ”

“ဟဲ့-ဟဲ့ ၊ တယ်. . . ဒီသားတစ်ယောက်နဲ့တော့”

စိန်ခဲက ကစားဖော်များနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ကစားရတော့ မညှိကလေးတစ်ယောက်နယ် အိမ်ပေါ်မှအပြေး ဆင်းသွားလေသည်။

“ဟဲ့- သဲစု၊ ဟိုမှာ နင့်ယောက္ခမလောင်းကြီးလာနေပြီ၊ မပြောမရှိနဲ့နော် ကောင်မ၊ ပေးစရာမရှိရင် ပြေးပေတော့”

လက်ပွေ့အိတ်ကြီးကိုပိုက်လျက် ငါးတန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော ဒေါ်နီနီကိုလှမ်းတွေ့လိုက်သည်နှင့်လုံးလုံးက သဲစုဝင်းကို နောက်လိုက်သည်။

“ရှိပါအေ၊ ယူပြီးရင်တော့ မှန်မှန်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“အံ့မယ်-အံ့မယ်၊ သဲစု အမလေးလေး ပုံစံကိုပြောင်းလို့ပါလား၊ အေးပေါ့လေ ပြောအားရှိပြီပေါ့၊ နောင်ဆိုနင်တို့က . . ”

“လုံးလုံးနော်၊ ဆောက်ဖြစ်မှကျောင်းဒကာပါ၊ တော်တော့-ဟိုမှာလာတော့မယ်”

သဲစုဝင်းနှင့်လုံးလုံးထံသို့ ဒေါ်နီနီက ရောက်လာသည်။ ဒေါ်နီနီက နေပြန်တိုးနှင့် မဲကြေးကိစ္စ၊ အရောင်းအဝယ်၊ ဘိုးတော်မယ်တော်ကိစ္စများနှင့် မနားတမ်း သွားလာနေသူဖြစ်သော်လည်း သူ့ပုံစံက အမြဲတမ်း တက်ကြွရွှင်လန်းနေဟန်ရှိသည်။ မည်သည့်အခါတွင်မှ ပြောင်းလဲသွားခြင်းမရှိသည့် သပ်ရပ်စွာ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားသည်ကလည်း မကင်းရာမကင်းကြောင်း သူများအတွက် သူ့ကိုခန့်ညားစေသော အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

“ကဲ- ကလေးမ”

ဒေါ်နီနီမရောက်မီကပင် သဲစုဝင်းကပိုက်ဆံကို ထုတ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

“ဒေါ်နီကြီး ငါးလေးဘာလေး တစ်ခါတလေများ ဝယ်ပြီး ချက်စမ်းပါဦး”

လုံးလုံးက မဲကြေးပိုက်ဆံကိုပေးရင်းနှင့်ပြောရာ ဒေါ်နီနီက . .

“အေ- ညည်းတို့ကလည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ အခုတော့ စားလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ငါ့သား သင်္ဘောပြန်တက်ရခါနီးပြီး အဲဒီကျမှ စားပါ့မယ်အေ”

“ရပါတယ်ဒေါ်နီကြီးရယ်၊ ကိုစိန်ခဲကြီးက နောင်ဆိုရင် ငါး မစားလို့မရတော့ဘူး၊ ကျင့်ပေးထားဦးနော်”

“အိုကွယ်၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

ဒေါ်နီနီက သူ့ကိုစွဲပြီးသည်နှင့် သဲစုတို့အနားမှ အမြန်ထွက် သွားသည်။ သဲစုဝင်းက လုံးလုံးကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ လုံးလုံးက သူတို့ထံမှ ထွက်ခွာသွားသော ဒေါ်နီနီကိုကြည့်ပြီး ရယ်မောနေသည့်အဖြစ်က သဲစုဝင်း၏ရင်ထဲတွင် ယားကျိကျိဖြစ် နေလေတော့သည်။

x x x x x

စိန်ခဲတစ်ယောက် သဲစုဝင်း၏အချစ်ကိုရရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း သူ၏ဆန္ဒက လက်ထပ်ဖို့ရန်အထိ ရည်မှန်းချက် ထားသည်ဖြစ်ရာ နောက်တစ်ဆင့်အတွက် ကြိုးစားရပြန်သည်။

“အသဲရယ်၊ ဒီလောက်လေးပဲလားကွာ၊ သူများချစ်သူတွေ ဆိုတာ ဘုရားစုံအတူဖူးတယ်၊ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ ပန်းခြံတွေထဲမှာလေ ဟိုလို . . . အ အ . . အ”

သဲစုဝင်းက စိန်ခဲ၏ဗိုက်ခေါက်ကို လိမ်ဆွဲလိုက်သဖြင့် ဆက်ပြောမည့်စကားများက စိန်ခဲထံမှထွက်မလာတော့။

“အင်း- ကျွတ်. . ကျွတ်၊ ဒီလိုနေသွားရရင်တော့”

“ကိုကိုစိန်နော်၊ အပ်ကြောင်းထပ်နေတဲ့စကားတွေပဲ ပြောနေ တော့တာပဲ၊ ထပ်ပြောရင်မလွယ်ဘူးမှတ်”

“အသဲရယ်၊ ကိုကိုစိန်ဘက်က စဉ်းစားပေးဦးလေ၊ ဒီလိုချည်းပဲ
ဈေးအပြန်လေးလိုက်ပို့ပြီး ကျေနပ်ရမှာလား၊ ဘယ်နေ့ လက်ထပ်
မယ်ဆိုတာကိုလည်း မပြောဘူး၊ ကိုကိုစိန် အရမ်းစိတ်ညစ်တာ၊
အမြန်အတူနေချင်နေပြီ၊ ဘယ်နေ့လက်ထပ်ရမလဲဆိုတာပြောဦး
မှပေါ့”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ကိုကိုစိန်ပဲ မကြာခင် သင်္ဘောပြန်တက်ရ
တော့မယ်ဆို၊ သင်္ဘောကပြန်လာမှ စီစဉ်မယ်လို့ ပြောထားတယ်
မဟုတ်လား”

“ဟင်း- ခက်တာပဲ၊ ကိုကိုစိန်သဘောဆိုရင် သင်္ဘောတောင်
ပြန်မတက်ချင်တော့ဘူး”

“ကြည့်- တော်တော်အားကိုးချင်စရာ မရဘူး၊ အဲဒီလိုသာ
ဆိုရင် သုံးနှစ်သုံးမိုးပဲစောင့်တော့”

“ပြောမှ ပိုဆိုးနေပြီ၊ မရက်စက်ပါနဲ့ အသဲရယ်”

သဲစုဝင်းနှင့် စိန်ခဲတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ဈေးမှ လမ်းလျှောက်
ပြန်လာကြသည်မှာ သဲစုဝင်းတို့၏အိမ်အနားသို့ပင် ရောက်တော့
မည်ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုစိန်အဖြစ်က ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ မြင်သာမြင် မကြင်
ရတဲ့သူလိုမျိုးပဲ”

“နေစမ်းပါဦး ကိုကိုစိန်ရယ်၊ ကိုကိုစိန်က သဲစုကိုချစ်တယ်၊
လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ကိုကိုစိန်အမေကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား၊ ကိုကိုစိန်
အမေက သဲစုနဲ့ကိုကိုစိန်ကို သဘောတူမှာတဲ့လား”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူးအသဲရယ်၊ အသဲသာ ဟောဒီ
ကိုကိုစိန်က အသဲကိုလက်ထပ်ပါတော့လို့ ပြောလိုက်၊ အဲဒါ အဓိက”

“ကိုကိုစိန်အမေက သဘောမတူဘူးဆိုရင်ကော”

“အသဲရယ်၊ အဲဒါတွေက အသဲပူပင်ရမယ့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုစိန့်ကိစ္စတွေပါ”

“ကဲ-တော်ပြီ. . . ရပြီ၊ သဲစုတို့အိမ်ရောက်တော့မယ်၊ ဒီကပဲလှည့်တော့”

ချစ်သူ၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်းဖြင့်သာ အားမလိုအားမရ အကြိတ်အခဲများနှင့်ကျန်ခဲ့ရသည့်စိန့်ခဲ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်လေသောအခါ

“အမလေးလေး၊ မထင်မိတာ ထင်ကိုမထင်မိတာ၊ လာလိုက်ခဲ့၊ အိမ်ကျမှတွေ့မယ်”

ဒေါ်နီနီက သားဖြစ်သူစိန့်ခဲ၏ ယာဘက်နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲကာ အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။

“အာ- အမေ. . . အမေ လွတ်ပါဗျာ၊ လမ်းပေါ်ကြီးမှာ”

စိန့်ခဲနှင့်သဲစုဝင်းတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး သူတို့နောက်က ဒေါ်နီနီလိုက်ပါလာသည်ကို လုံးဝမရိပ်မိ။ သတင်းတစ်ခုဆိုသည်က ကြာရှည်စွာ ဖုံးဖိထား၍ ရနိုင်ကောင်းသော အရာမဟုတ်။ သားဖြစ်သူ စိန့်ခဲနှင့် သဲစုဝင်းတို့ သမီးရည်းစားဖြစ်သွားကြသည့်ကိစ္စကို ငါးစိမ်းတန်းတစ်ခုလုံးက သိသော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်နီနီ မသိခြင်းမှာ အခိုက်အတန့်မျှသာတည်း။

ဤမတိုင်ခင်တစ်နေ့က . . .

“မအိရေ၊ ကူညီစမ်းပါဦးကွယ်”

ဒေါ်နီနီဖြေပြလိုက်သည့် အထုပ်ထဲတွင်က ယောက်ျားဝတ်ရှုပ်အင်္ကျီများချည်း ဖြစ်နေသည်။

“ဒါ- ဘယ်သူဟာတွေလဲ၊ အန်တီနီနီရဲ့သား သဘော်သားဟာတွေလား”

“အေးပေါ့ မအိလေးရယ်၊ ဒီကောင်လေး အခုတလောမှာ တီရှပ်တွေချည်းပဲ ထည်လဲဝယ်ဝယ်ဝတ်နေတာ၊ တကတည်း မပြောချင်တော့ပါဘူးကွယ်၊ ကျပ်ကျပ်လေး ပြောင်းဝတ်ချင်လို့ပါတဲ့၊ အဲဒါလေ ဒီလောက်အကျပ်ကြိုက်တဲ့အကောင် ကျပ်သွားအောင် မအိ အကူအညီပေးစမ်းပါကွယ်”

“အန်တီကလည်း”

“လုပ်ပါမအိရယ်၊ နှစ်လက်မလောက်စီကို သီပစ်လိုက်”

ပွယောင်းယောင်း သူ့အင်္ကျီများကို ဒေါ်နီနီ လာပြုပြင်ခြင်းကို စိန်ခဲတစ်ယောက်မသိ။ ဒေါ်နီနီက နှမ့မျောတသစ်ဖတ်ဖြင့် အင်္ကျီများကို လာပြင်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းပဲလုပ်၊ အလောတကြီးမဟုတ်ဘူး ထားခဲ့မယ်၊ အန်တီသွားတော့မယ်နော်၊ နေ့သွင်းမမှန်တဲ့ဟာတွေ နောက်ကို လိုက်ရဦးမယ်”

ဒေါ်နီနီက ပြောအပြီး ထွက်သွားမည်ပြုစဉ် မအိက . .

“အန်တီနီနီ မအိဆီ အဟောင်းတွေချည်းပဲ လာလာပြင်တယ်နော်၊ အသစ်တွေတော့မအပ်ဘူး၊ အန်တီသား စိန်ခဲကြီး မင်္ဂလာဆောင်ရင်တော့ အန်တီချွေးမလေးအတွက် မအိကို သတို့သမီးဝတ်စုံ အပ်ရမယ်နော်၊ အန်တီချွေးမလောင်းလေးက အချောလေးနော်၊ ဈေးသူဈေးသားထဲကဆိုတော့ အန်တီနီနီအားကိုးရမှာ”

မအိစကားကြောင့် ဒေါ်နီနီ၏လှမ်းလက်စခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းသွားခဲ့သည်။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း၊ စိန်ခဲ... စိန်ခဲ နင်က ငါမွေး ထားလို့ လူဖြစ်လာတာပါ။ ငါ့ကိုများ လိမ်နေသေးတယ်။ ဝေလည် ကြောင်ပတ်နဲ့၊ ငါးဆို သေအောင်မှန်းတဲ့အကောင်က ငါးစိမ်း သည်မကို ကြိုက်ပြီးတော့များ ငါးစားမယ်တဲ့၊ ဘာတဲ့ ငါးကိုတောင် ငါးဟင်းမှန်းမသိအောင် ချက်ပေးပါတဲ့၊ xxxx ကောင်”

အချစ်ဆိပ် ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်နေပြီဖြစ်သော စိန်ခဲက . .

“အမေကလည်းဗျာ၊ သားလည်း အရွယ်ရောက်နေပါပြီ၊ မိန်းမ ယူရတော့မယ့်အရွယ်ပါဗျာ၊ သားက ကမ္ဘာပတ်ပြီးရှာမယ်ဆိုရင် တောင် အသဲလောက်ချစ်ရမယ့်မိန်းကလေးကို တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သားကတော့ အသဲကိုပဲ ချစ်တယ်ဗျာ”

“ဟဲ့- နင်ကသင်္ဘောသား၊ ဟိုကောင်မလေးက ငါးစိမ်းသည်၊ အဆင့်အတန်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဈေးထဲမှာဆိုရင် နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်း တွေ၊ ပြီးတော့ သူတို့က အကုသိုလ်နဲ့ အသက်မွေးနေတာဟဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့သားကို ငါးစိမ်းသည်မနဲ့တော့ မပေးစားနိုင်ဘူးဟေ့”

“အမေရယ်၊ ဝါးလုံးရှည်နဲ့သိမ်းပြီးမရမ်းပါနဲ့၊ အကုသိုလ် အကုသိုလ်နဲ့ သူတို့ရောင်းပေးလို့ အမေတို့စားနေရတာ မဟုတ် ဘူးလား၊ ပြီးတော့ အသဲနဲ့သားနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် အသဲကို ငါးမရောင်း ခိုင်းတော့ဘူး၊ ဒါဆို အသဲကို ငါးစိမ်းသည်လို့ ပြောလို့မရတော့ဘူး”

“ဟေ့- ဘယ်လိုပဲပြောပြော အကုသိုလ်အလုပ်က အကုသိုလ် အလုပ်ပဲ”

“ဒီလိုပြောကြေးဆိုရင် အမေ့ရဲ့အလုပ်တွေလည်း အကုသိုလ် အလုပ်တွေပဲ၊ အမေလည်း အတိုးမှန်မှန်မပေးလို့နဲ့၊ ဟိုဟာက မရလို့နဲ့ အိမ်ကနေထိုင်ဆဲနေတာ အလိုလိုနေရင်း အကုသိုလ် ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူးလား”

“အံမယ်- အံမယ် ကြည့်စမ်း၊ စိန်ခဲ မအေကိုများ တစ်ခွန်းမခဲ ပြန်ပြောနေလိုက်တာ”

“အမေက သဘောမတူဘူးပြောနေတာကို ပြောရမှာပေါ့”

စိန်ခဲအနေဖြင့် သဲစုဝင်း၏အချစ်ကိုရရှိပြီး လက်ထပ်နိုင်ရေး ကိစ္စသည် သဲစုဝင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်နှင့် အဆင်ချောသွား မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ မိခင်ကြီး သဘောတူခြင်း၊ မတူခြင်းကိစ္စကို အရေးအရာလုပ်၍ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပေ။ ယခု သဲစုဝင်း စိုးရိမ်မိသည့် အခြေအနေများက အချိန်ကိုက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သဘောသား၏ မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဒေါ်နီနီဘက်က စဉ်းစားကြည့်လျှင် သူ့သားစိန်ခဲကို ငါးသည်မလေးနှင့် သဘောမတူ နိုင်သည်မှာလည်း အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိမည်မဟုတ်ပေ။ အခြား အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ ဒေါ်နီနီသည် အောင်ချမ်းသာဈေးလေးမှ ဈေးသူဈေးသားအားလုံးတို့၏ အကြောင်းချင်းရာတို့ကို အူမ ချေးခါးမကျန် အကုန်သိသည်။ ငါးစိမ်းသည်များ အပါအဝင် ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး ဈေးသည်အတော်များများသည် သူနှင့် မကင်းရာမကင်းကြောင်း များသည်။ လုပ်ငန်းအစုစပ်များရှိ သည်။ သူ့ထံမှ လတိုး၊ နေပြန်တိုးယူသူများ ရှိသည်။ မဲကြေးစုသူများ ရှိသည်။ သဲစုဝင်းဆိုသည့် ကောင်မလေးသည် သူ့ထံတွင် နေပြန်တိုး နေ့တိုင်းသွင်းနေရသည်။ သူ၏ မဲကြေးအစုတွင်လည်း အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သည်။

သဲစုဝင်း အသုံးအဖြုန်းကြီးသည်ကလည်း ဒေါ်နီနီ မျက်မြင် ပင်။ သူ့ထံတွင် မဲကြေးနှင့်နေပြန်တိုး မသွင်းနိုင်၍ ပတ်ပြေးတတ် သည်ကြောင့် သဲစုဝင်း၏ အိမ်အထိ လိုက်တောင်းခဲ့ရသည် ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်ရှိခဲ့သည်။

“နေပါဦး အမေရယ်၊ သားမေးပါဦးမယ်၊ သားနဲ့အသဲနဲ့ ကြိုက်နေတာ အမေက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ဟဲ့- နင်တို့ကြိုက်နေတာ တစ်ဈေးလုံး သိတယ်၊ နင် ဒီကောင်မလေးကို ဝက်သားဆိုင်မှာသွားထိုင်ပြီး ငမ်းငမ်းနေတာ ငါးသည်တွေအကုန်သိတယ်”

“ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ၊ အင်း- လုံးလုံးလို့ထင်တယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“အေး- ဟုတ်တယ်ဟေ့ ဟုတ်တယ်၊ စိန်ခဲကြီးကို ငါးချက်ကျွေး လိုက်ပါတဲ့၊ ဒေါ်နီကြီးက နောက်ဆို ငါးသည်မကို ချွေးမတော်ရ မှာတဲ့”

“သိပြီဆိုတော့လည်း သဘောတူပေးပေါ့အမေရယ် နော် အမေ၊ သဘောတူပေးပါ။ သား အစားအသောက်လည်း ချေး မများတော့ဘူး၊ အသဲနဲ့သဘောတူလိုက်ရင် အမေ စားချင်တဲ့ ငါးလည်း စားလို့ရပြီ”

“တော်စမ်း- လုံးဝ သဘောမတူဘူးဟေ့”

“သားကတော့ အသဲနဲ့ပဲလက်ထပ်မှာ”

စိန်ခဲကဖြင့် မိခင်ရှေ့မှာပင် သဲစုဝင်းကို မရ ရအောင် ယူမည် ဖြစ်ကြောင်း ဇွတ်ပြောနေသည်။ ဒေါ်နီနီအနေဖြင့်မူ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်။ သို့ကြောင့်ပင် စိန်ခဲနှင့် သဲစုဝင်းတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ဖြစ်စေရန် မည်ကဲ့သို့ ကြံဆောင်ရမည်နည်းဟူ၍ စဉ်းစားခန်း ဖွင့်လေတော့သည်။

x x x x x

မိခင်ဖြစ်သူ၏ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရလိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့သော စိန်ခဲတစ်ယောက် သူနှင့်သဲစုဝင်း၏ လက်ထပ်နိုင်ရေး

အတွက် သောကစတင်ပွားလာရသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် သူ၏ အားကိုးအားထားရာ မင်းနိုင်တို့ထံမှ အကြံဉာဏ်များတောင်းရသည်။

“ဦးပြောင် အိကြာကွေးကို အဲဒီလိုတော့ ခွဲမပစ်စမ်းပါနဲ့”

“ဟေ- ဒါက အကျန်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရောင်းမယ် ဆိုရင် ရောင်းလို့ရပါသေးတယ်ကွ၊ မင်းတို့ကိုစေတနာနဲ့ကျွေးတာ၊ အိကြာကွေးဖိုး ပိုက်ဆံမယူပါဘူးကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အိကြာကွေးဆိုတာ ပူးကပ်နေမှ သဘာဝ ကျတာ၊ စားတဲ့လူကတော့ တစ်ခုချင်းခွဲစားမှာပေါ့ဗျာ၊ ဦးပြောင် လုပ်တဲ့ အိကြာကွေးက ခွဲပြီးသားဖြစ်နေပြီ”

“စိန်ခဲရယ်၊ ငါကဘာများလဲလို့၊ ကြော်ကတည်းကိုက ကွဲနေ တာကွ၊ ငါ တမင်ခွဲထားတာမဟုတ်ဘူး”

စိန်ခဲ၏အဖြစ်သည်းနေမှုကိုကြည့်ပြီး မင်းနိုင်က အမြင်ကတ် လာသည်။

“ဒီမှာစိန်ခဲ၊ သဲစုကလည်းမင်းကိုစောင့်ခိုင်းတယ်၊ ချက်ချင်း ကြီး ယူခိုင်းသေးတာမှမဟုတ်တာ၊ အချိန်ရတာပေါ့ကွာ၊ ဒီကြား ထဲမှာ မင်းအမေ သဘောတူလာအောင် စည်းရုံးပေါ့ကွာ၊ မဟုတ် ဘူးလား၊ ဒါတွေက ဖြစ်နေကျအဖြစ်တွေပါကွာ မင်း ကိုပြောင် ကြီးရဲ့ အိကြာကွေးကိုတော့ ပြဿနာမရှာနဲ့”

“ကျွန်တော်က သဘောပြန်မတက်ခင် လက်ထပ်သွားချင်တာ”

“ကောင်လေး- စောင့်လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ဒီခေတ်က သုံးနှစ် သုံးမိုး ခေတ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကို ကောင်မလေးက အဲဒီ လောက်လည်း မစောင့်ခိုင်းပါဘူး၊ ဒီက ညီအစ်ကိုပြောသလို အမေ ကြည်ဖြူဖို့လည်းလိုတယ်ကွ၊ မင်းတို့က အမေတစ်ခုသားတစ်ခု လေကွာ၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် မိဘကြည်ဖြူတော့ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

မင်းနိုင်၏လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲက လက်ဖက်ရည် ပြောင်သွား
သည့်တိုင် စိန်ခဲ၏လက်ဖက်ရည်ခွက်က တို့ပင်မတို့ရသေးပေ။

“စိတ်တွေလေးတယ်ဗျာ”

“စိတ်တော့လေးမနေနဲ့ ကောင်လေး၊ အချိန်ကျပြီ၊ ဝိတ်သွား
မ ရအောင်၊ အဲဒါမှ တကယ်လေးမှာ”

အခန်း(၃၁)

ဒေါ်နီနီနှင့် သဲစုဝင်း၏ဆက်ဆံရေးက ဒေါ်နီနီထံမှ နေပြန်တိုးယူနေသူ အခြားဈေးသည်များနည်းတူ ပုံမှန်ဆက်ဆံရေး ပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်နီနီတစ်ယောက် သူ့သားနှင့်သဲစုဝင်း သမီးရည်းစား ဖြစ်နေကြောင်း သိသွားသော်လည်း ထူးခြားလွန်းစွာပြောင်းလဲ မသွားခဲ့ပေ။ သို့သော် စိတ်ထဲကမူ တစ်ခုခုကြံစည်နေသည်ကိုမူ သဲစုဝင်းက သိနေသလိုရှိသည်။ သည့်အတွက် သတိထားဆက်ဆံ နေရသည်။ မဆက်ဆံ၍လည်းမဖြစ်။ နေပြန်တိုးသွင်းခြင်းနှင့် မဲကြေးစုခြင်းတို့က နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်နေရသည်။

“လုံးလုံးရယ်၊ နင်တကယ်မကောင်းဘူး”

“ဘာမကောင်းရမှာလဲ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ကြိုက်သွားကြတာ ငါက ဝမ်းသာနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုစိန်ခဲအမေကို သွားပြောရတာလဲ”

“အံ့မယ်- ငါ့ကိုလာစွပ်စွဲနေသေး၊ အေးပါ- ထားပါတော့၊ ပြောတယ်ဆိုရင်ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ နောင်ကိုလည်း သိမှာပဲဟာ၊ နင်တို့က အပျော်ကြိုက်တာလား ပြော”

“လုံးလုံးနော် နင်စကားပြောတာကြည့်ပြောနော်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားပြောရင်းမှ စကားလုံးများ တင်းမာလာကြသည်။ လုံးလုံးအနေနှင့် စိန်ခဲနှင့်သဲစုဝင်း ကြိုက်နေသည်ကို ဒေါ်နီနီအား တိုက်ရိုက်မပြောမိခဲ့သည့်အတွက် သဲစုဝင်း၏စွပ်စွဲမှုကို မခံချင်ဖြစ်နေသည်။ ငါးသည်မညာဉ်များ ပေါ်လာကြပြီး စကားများက အတင်အစီးမခံကြတော့။

“ငါက ကြည့်ပြောတာ၊ တည့်တည့်ပြောတာ”

“နင်က- ငါနဲ့ကိုစိန်ခဲနဲ့ ကြိုက်နေတာကို မနာလိုဖြစ်နေပြီလား”

“အမယ်လေးတော် သဲစုရယ်၊ ငါကများမနာလိုဖြစ်ရဦးမယ်၊ ဟင်း- ငါနော်”

“နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ လုံးလုံး”

“ဟေ့ဟေ့- ဒီကောင်မနှစ်ယောက် တော်ကြတော့၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ဟိုမှာ နင်တို့ဇာတ်လိုက်မကြီး လာနေပြီ”

ငါးစိမ်းတန်း၏အစွန်ဘက်အကျဆုံးတွင် ရောင်းနေသော ငါးသည်မ ဒေါ်အရှည်ကြီးမှ ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေပေးသဖြင့် လည်းကောင်း၊ နေပြန်တိုးနှင့် မဲကြေးလိုက်သိမ်းသည့် ဒေါ်နီနီ ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်သဖြင့်လည်းကောင်း သဲစုဝင်းနှင့် လုံးလုံး တို့နှစ်ဦး အသံတိတ်သွားသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် စကားများရာက ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖြစ်လာနိုင်သည့် အနေအထားဖြစ်သည်။

“ကဲ”

ဒေါ်နီနီ၏ “ကဲ” ဟူ၍ အသံပြုပြီးအဆုံး လုံးလုံးက . . .

“သမီးတို့က ယူစရာရှိရင်လည်း အားမနာဘူး ယူတယ်၊ ပေးစရာရှိရင်လို့များတော့ ရှောင်မပြေးတတ်ဘူးနော်”

သဲစုဝင်း၏ ဒေါသက ထောင်းကနဲ ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်နီနီ ရှိနေသဖြင့် ဒေါသကို မနည်းချုပ်တည်းလိုက်ရသည်။ ဒေါ်နီနီက

လုံးလုံးကို မည်သည့်စကားမှ အပိုပြန်မပြော။ သဲစုဝင်းကိုလည်း ထိုသို့ပင်။

x x x x x

အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ကယ်ရီဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် ရောက်ရှိလာသော အမျိုးသမီးကြီးကို သေသေချာချာကြည့်ပါမှ ဒေါ်နီနီမှန်း ဦးမောင်ဝင်း သိလိုက်သည်။ ဝဖိုင့်သော သူ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ကသုတ်ကရက် ဆင်းလာပုံက ယခင် လာနေကျ ပုံစံအတိုင်းပင်။ မျက်နှာကြီး သုန်မှုန်ထားပုံ ကလည်း နေ့ပြန်တိုးမှန်မှန်မသွင်းဘဲ ပတ်ပြေးနေသည့် သဲစုဝင်းကို လာရှာနေကျ မျက်နှာမျိုး။ ဦးမောင်ဝင်းအတွက်ကဖြင့် အဆန်း မဟုတ်တော့။ ပွဲစားအရေကိုလည်း ခြုံတတ်လေသော ဒေါ်နီနီသည် ခြံအရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် လာရောက်ခြင်းတော့ မဟုတ် တန်ရာဟု ဦးမောင်ဝင်းကတွေးမိသည်။ အနည်းငယ်ထူးဆန်းနေ သည်ကတော့ ဒေါ်နီနီလာရောက်ချိန်ပင်။ ယခင် ဒေါ်နီနီ လာနေ ကျ အချိန်က မွန်းလွဲနှစ်နာရီခွဲ သုံးနာရီခန့်၊ သဲစုဝင်း ရှိတတ်သည့် အချိန်မျိုး။

“အစ်မကြီး ထိုင်ပါဦး၊ သမီးတော့မရှိဘူး”

“အို- မထိုင်တော့ပါဘူး၊ ကောင်မလေး မရှိလည်းရတယ်၊ ဦးလေးကိုပဲ ပြောခဲ့တော့မယ်”

လာလာချည်သေးရဲ့ဟုဆိုရမလိုပင်။ ဒေါ်နီနီနှင့် ဦးမောင်ဝင်း က သက်တူရွယ်တူအရွယ်။ အသက်ကွာလှလျှင် တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ခန့်သာ။

“ဘာကိစ္စများလဲ အစ်မကြီး”

ဦးမောင်ဝင်းက ယခင်ကကဲ့သို့ပင် အကြွေးတောင်းမည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

“ဦးလေးသမီးနဲ့ ကျွန်မသားနဲ့ ရည်းစားဖြစ်နေတာ သိလား”

“ဗျာ”

မထင်မှတ်သည့်မေးခွန်းကြောင့် ဦးမောင်ဝင်း အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်သွားသည်။

သူ့သမီး ဈေးကပြန်လာလျှင် အိမ်အနီးအထိ လိုက်ပို့တတ်သော သဲစုဝင်း၏ရည်စားရှိမှန်းကို ဦးမောင်ဝင်းသိပါသည်။ သင်္ဘောသားဆိုသည်ကိုသိပြီးဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်နီနီ၏သားဟု တော့ မသိခဲ့ခြင်းက အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒေါ်နီနီက အမေးရှိလာပြီဖြစ်သည့်အတွက် ချော်လဲရာရောထိုင်သဘောဖြင့်. . .

“အင်း- သမီးကတော့မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“သိတယ်ဆို ပြီးတာပဲ၊ ကျွန်မက သဘောမတူဘူး၊ အဲဒါ လာပြောတာ”

ဒေါ်နီနီက မတ်တပ်ရပ်လျက်ကပင် သူပြောချင်သည်များကို ပြောပြီး ပြန်သွားသည်။

“ဪ- ဒီမိန်းမကြီးနွယ်၊ ဒါပြောဖို့လာတာကိုး”

ဒေါ်နီနီပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာတွင် သဲစုဝင်း ဈေးကပြန်လာသည်။ သဲစုဝင်း ငါးဗန်းကိုချပြီး အမောပြေလောက်သည့် အချိန်တွင်မှ ဦးမောင်ဝင်းက သူ့သမီးကို ဒေါ်နီနီ ရောက်ရှိလာသည့် အကျိုးအကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ရပါတယ်အဖေရယ် အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

“သမီးကရော ဒီကောင်လေးကိုပဲ လက်ထပ်မှာလား”

“အဖေ့စကားကလည်း သမီးက . . .”

ဈေးထဲတွင် လုံးလုံးနှင့် ကတောက်ကဆဖြစ်လာရသည့် အရှိန်က မသေသေးသဖြင့် ဖခင်၏မေးခွန်းအပေါ်တွင်လည်း သဲစုဝင်း၏အတွေးက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်၊ သမီးရည်းစားရှိတာကို အဖေက ဝမ်းတောင်သာသေးတယ်၊ အခု သူ့အမေက သဘောမတူဘူးဆိုပြီး လာပြောနေလို့လေ”

“ဒါဆိုရင် အဖေ့သဘောကရော. . .”

“အင်း- သမီးကောင်လေးက သဘောသာ၊ ဝင်ငွေကောင်း တယ်၊ မအေကလည်း ပိုက်ဆံဆို သရဲမရဲစီးပြီးရှာတာဆိုတော့ သဘော . . . အဲ . . . ဒါပေမဲ့ သူ့အမေကြီးနဲ့သမီးနဲ့ဖြစ်ပါ့မလား။”

သဲစုဝင်းက ဖခင်ကြီးကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ဒေါ်နီနီက စိန်ခဲနှင့်သူ့ကိုသဘောမတူသည့်ကိစ္စအတွက် မည်သို့မှ ခံစားရခြင်းမရှိ။ ဒေါ်နီနီသည် ဈေးထဲတွင် ကျင်လည်ကျက်စား နေသူ ဖြစ်သော်လည်း သူက ဈေးသည်မဟုတ်။ လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်း အရရော ငွေရေးကြေးရေးအရပါ သူ့မိသားစုထက် အများကြီး သာလွန်သည်။ ငွေတိုးချသူဒေါ်နီနီနှင့် သဲစုဝင်း၏ ဆက်ဆံရေးမှာ အထက်အောက်ဆက်ဆံရေးပုံစံ ဖြစ်နေလေသည်။ ဈေးသည်၏ သဘာဝက ရောင်းကောင်းမှ အမြတ်ကျန်သည်။ ရောင်းမကောင်း လျှင်အရင်းထဲမှ ပါသွားတတ်သည့်သဘောရှိရာ အရင်းကိုပြန်ဖြည့် နိုင်ရန် သဲစုဝင်းသည် ဒေါ်နီနီကို အားကိုးအားထားပြုရမြဲ ဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်နီနီဘက်ကကြည့်လျှင်လည်း သဲစုဝင်းတို့ကဲ့သို့ ဈေးသည် များမှာ အထင်ကြီးစရာမရှိ။ ဈေးကို ဂရုတစိုက်ရောင်းသည် မှန်သော်လည်း ရှေ့နောက်ဆင်ခြင်တိုင်းထွာပြီး သုံးစွဲခြင်းမရှိ။

သို့အတွက် အတိုးမှန်မှန် မပေးသော၊ မဲကြေးမှန်မှန် မသွင်းသော ဈေးသည်များနှင့်ပတ်သက်၍ ခေါင်းခဲရသည့်အဖြစ်က အကြိမ်ကြိမ်။ ချောတောင်းရသည်လည်းရှိသည်။ ခြောက်လှန့်တောင်းယူရသည် လည်းရှိသည်။ မရသည့်အဆုံးတွင် ပတ်ကြမ်းတိုက်လိုက်ရသည် ကလည်း အခါပေါင်းမနည်းလှ။

အစကနဦးပိုင်းတွင် သဲစုဝင်းအနေဖြင့် စိန်ခဲကိုကြည့်မရခဲ့။ ဘဝကို လေးနက်စွာမနေတတ်သူ။ ပိုက်ဆံဖြုန်းနိုင်၊ သုံးနိုင်သူ မျက်နှာရှူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် သဘောထား မှတ်ယူခဲ့သည်။ သို့သော် အများအားဖြင့် သူချစ်ကိုသာ ရှာရလေသော မြန်မာ အမျိုးသမီးတို့၏ အစဉ်အလာအရ စိန်ခဲ၏ဖွဲ့လုံ့လပြုမှုနှင့် သည်းခံမှု အတိုင်းအတာကို အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အောင်သွယ်တော်များ၏ အကျိုးဆောင်မှုကြောင့်သော်လည်း ကောင်း သဲစုဝင်းသည်စိန်ခဲ၏အချစ်ကိုပင် လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်းမကောင်းပန်းပန် တစ်ပွင့်ဆိုသကဲ့သို့ ချစ်မိပြီဆိုသောအခါ သည်တစ်ယောက်ကိုသာ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲချစ်ချင်သည်။ သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ချစ်ချင်သည်။

“သမီး ကိုစိန်ခဲကိုပဲ လက်ထပ်မှာပါအဖေ”

သဲစုဝင်း၏လေသံက အေးအေးဆေးဆေးပင် ဖြစ်သော်လည်း ပြတ်သားသည့်သဘောရှိသည်။ စိန်ခဲ၏အမေဘက်ကသော်လည်း ကောင်း၊ သူ့ဖခင် ဦးမောင်ဝင်းကသော်လည်းကောင်း သဘောမတူ လျှင်လည်း သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်မည်မဟုတ်ကြောင်း တည်ငြိမ် အေးဆေးသော စကားသံက သက်သေခံနေသည်။

“အဖေကလည်း သဘောတူပါတယ်ကွယ်၊ သူ့အမေကသာ . . .”

အောင်ချမ်းသာစွာလေးအနီး ညနေခင်းရောက်တိုင်း ဦးမောင်ဝင်းသွားနေကျ ဘုံဆိုင်ကလေးအတွင်း ဦးမောင်ဝင်းနှင့် ဦးတင်မောင်တို့နှစ်ယောက် အတူ ရောက်ရှိနေပြန်သည်။ ဘုရားကုန်းဘက်တွင် ခြံတစ်ခြံအရောင်းအဝယ်ဖြစ်သဖြင့် ပွဲစားကြီး ဦးတင်မောင် အကျိုးဆောင်ခ အတန်အသင့် ရရှိလိုက်သည်။

“ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်က မိတ်ရင်းဆွေရင်းအနေနဲ့ ခင်ဗျားကို တိုင်ပင်စရာရှိတယ်”

အရက်ကို စိမ်ပြေနေပြေသောက်ရင်း ဦးမောင်ဝင်းက စကား စ သည်။

“တိုင်ပင်ပါဗျာ၊ အခုလိုသောက် ရင်းစားရင်းပြောတာ ပိုကောင်းတယ်၊ ပြော- ခင်ဗျားတို့နေတဲ့ခြံ ရောင်းတော့မှာတဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း ဒီခြံကိုပဲမျှက်စောင်းထိုး နေတော့တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ဘုံပျောက်အောင်လို့လား”

“နောက်တာပါဗျာ၊ ပြော- ခင်ဗျားကိစ္စက. . .”

“ကျုပ်သမီး အကြီးမကြီးလေ. . .”

“အကြီးမကြီးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အကြီးမကြီးကောင်လေးကို ခင်ဗျားသိပါတယ်၊ တစ်နေ့က ကျုပ်ဆီ သူ့အမေရောက်လာတယ်”

“ဪ- သဘော်သား၊ နတ်ကတော်သား ပွဲစားမကြီး ဒေါ်နီကြီး ဟုတ်လား”

ဦးမောင်ဝင်းက သဲစုဝင်းနှင့် စိန်ခဲ၏လက်ရှိအခြေအနေ။ စိန်ခဲအမေ ဒေါ်နီနီ၏ သဘောထားများကို ဦးတင်မောင်အား ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဒီမိန်းမကြီးက မာန်တက်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီလိုပဲ ဆိုလိုက်ချင်တယ်။ သူ့သားက သဘောကောင်းသားဆိုပေမဲ့ ပုံပန်းကျလှတဲ့ကောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အကြီးမကြီးကလည်း ကျုပ်အတွက်တော့ အဖိုးတန် သမီးရတနာပဲလေဗျာ”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမိန်းမကြီးက လူလည်မကြီးဗျ။ ငွေရမယ် ဆိုရင် အကုန်လုပ်တာ၊ နားမလည်ပါးမလည်နဲ့ သူ့ပွဲလိုက်ဖျက်လို့ ကျုပ်ပွဲတွေ ပျက်သွားတာမနည်းဘူး။ ဒီမိန်းမကြီးကို ပညာပေး ရမယ်။ ချဗျာ- နောက်တစ်ပိုင်းလောက် ကုန်အောင်ချပြီး အဲဒီကို သွားမယ် ”

“ဟာ- မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“လိုက်ခဲ့စမ်းပါဗျာ ကျုပ်ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားအသာနေ ”

x x x x x

“ဒေါ်နီနီ၊ အို- ပွဲစားမကြီး ဒေါ်နီနီ”

မှောင်ရိပ်ပျိုးစအချိန်တွင် ဦးမောင်ဝင်းနှင့် ဦးတင်မောင်တို့ အဘိုးကြီးနှစ်ဦး စိန်ခဲတို့သားအမိခြံရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ဘုံဆိုင်မှတစ်ဆင့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ရာ နှစ်ဦးစလုံးမှာ ပုံမှန်ထက် ပိုမူးနေပြီး ဟန်ကိုယ့်ဖို့လုပ်နေ ရသည်။

သူ့အမည်ကိုခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်နီနီ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာပြီး အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကိုတွေ့သည်နှင့် . . .

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့လာကြတာလဲ”

ဦးတင်မောင်ကပင် . . .

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ဒေါ်နီနီရယ်၊ ခြံတံခါးလေးတော့ ဖွင့်ပေးဦးမှပေါ့”

“ဘာကိစ္စရှိလို့ ဖွင့်ပေးရမှာလဲ၊ ပြောစရာရှိရင် ဒီမှာပဲပြော၊ ပြီးရင်ပြန်တော့”

“ဒေါ်နီနီ ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျားနဲ့က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ့နေ၊ ဒီမှာတွေ့လား ကိုမောင်ဝင်း သူ့စိမ်းတွေမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားသားနဲ့ သူ့သမီးနဲ့ညားရင် ခမည်းခမက်တွေဖြစ်ကြတော့မှာ”

ဦးမောင်ဝင်းနှင့် သူ့ကို ခမည်းခမက်ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ဒေါ်နီနီတစ်ယောက် ငရုတ်သီးအစပ်စားမိသကဲ့သို့ ရူးရူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွားသည်။ မူးတာချင်းတူသော်လည်း ဦးမောင်ဝင်းကတော့ ဒေါ်နီနီကို ရှိန်နေသေးသဖြင့် ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့်သာ ရှိနေသည်။

“ရှင်တို့ အဘိုးကြီးတွေ့နေ၊ လူကြီးတွေတန်မယ့် မူးပြီး လာရမ်းမနေနဲ့”

“ကျုပ်တို့က လာရမ်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကသာ ဒီက ကိုမောင်ဝင်းအိမ်ကို လာရမ်းသွားလို့ လာခဲ့တာဗျာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီမှာ ဒေါ်နီနီ ခင်ဗျားသားက ဘယ်လောက်တောင် တော်နေလို့လဲ အဆင့် အတန်းက မိုးပျံနေသလား၊ သင်္ဘောလေးတက်ရမှ ပိုက်ဆံလေးရတာများ၊ သင်္ဘောကပြန်လာပြီး ရှိတာထိုင်စားလို့ ငတ်နေတဲ့သင်္ဘောသားတွေ တစ်ပုံကြီး၊ သိပ် လေမကျယ်နဲ့ မိန်းကလေးမှာလည်း သူ့တန်ဖိုးနဲ့သူပဲ၊ ခင်ဗျား အရမ်းမနိမ်နဲ့”

“ဟင်းဟင်း- ရှင်တို့နော်၊ ဟဲ့- စိန်ခဲ အိမ်ပေါ်ကကောင် လာခဲ့စမ်း၊ နင့်ကြောင့် ငါ့ကို လာစော်ကားနေပြီ၊ လာစမ်း ဒီအဘိုးကြီးတွေ့ကို မောင်းထုတ်စမ်း”

မအေဖြစ်သူနှင့် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ပြဿနာတက် နေသည်ကို သိပုံမရသေးသော အိမ်ပေါ်ရှိ သားဖြစ်သူစိန်ခဲကို ဒေါ်နီနီက အော်ခေါ်သည်။ စိန်ခဲကလည်း ယောင်နနနှင့် အိမ်ပေါ် က ပြေးဆင်းလာသည်။

“ဟေ့- ကောင်လေး၊ မင်း သူ့ကိုသိတယ်နော်၊ တံခါးဖွင့်ပေး၊ မင်းတို့ကိစ္စ ပြောမလို့ကွ”

ဦးတင်မောင်က ဦးမောင်ဝင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး စိန်ခဲကို တံခါးဖွင့်ခိုင်းရာ . . .

“ဟဲ့-ဟဲ့အကောင်၊ ဖွင့်မပေးနဲ့၊ တယ်. . . ဒီအဘိုးကြီးတွေ တော့နော်၊ အရပ်ကို အော်လိုက်ရမလား”

“လာပါ ကိုတင်မောင်ရယ်၊ ပြန်ကြရအောင်”

“ကိုမောင်ဝင်းကလည်းဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့အတွက် မခံချင်လို့ လာတာလေဗျာ၊ ဒီအဘွားကြီး ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ ကောင်လေး ဖွင့် မင်းတို့ကိစ္စ လာတာ၊ မင်းနဲ့ အကြီးမကြီးနဲ့ ပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်းဖြစ်ဖို့ လာတာကွ”

ဒေါ်နီနီကို ရှိန်ပြီး ပြန်ပြေးချင်နေသည့် ဦးမောင်ဝင်း တစ်ယောက် ဦးတင်မောင်ကြောင့် အခက်တွေ့နေသကဲ့သို့ စိန်ခဲ မှာလည်း ယောက္ခမလောင်းကြီးကိုလည်း မျက်နှာပူနေသလို ဒေါသ ကြီးလာမည့် အမေဖြစ်သူ၏ အော်မည့်ဟစ်မည့်အရေးကိုလည်း တွေးပူကာ ဘာလုပ်၍ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။

“ဘာအဘွားကြီးလဲ၊ ကောင်းကောင်းပြောလို့ မရရင် အမျိုးသမီးရေးရာနဲ့ တိုင်လိုက်မှာနော် အဘိုးကြီးတွေ၊ အရက်မူးပြီး လာရမ်းနေပါတယ်ဆိုပြီးတော့ကို သွားတိုင်လိုက်မှာ”

“ဟာ- ကိုတင်မောင် လာ.. လာ..၊ မဖြစ်တော့ဘူး သွားမယ် .. သွားမယ်”

အမျိုးသမီးရေးရာဆိုသော အသံကြားသည်နှင့် ဦးမောင်ဝင်း တစ်ယောက် ဦးတင်မောင်ကိုအတင်းဆွဲကာ ပြေးလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ကူးပြီးသည်နှင့် ဈေးသိမ်းပြန်လာသော သဲစုဝင်းက . . .

“အဖေတို့ကလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ သွားပြီးတော့”

“အဖေကမသွားချင်ပါဘူးသမီးရယ်၊ ကိုတင်မောင်ခေါ်လိုပါ။ အရက်တွေ တအားမူးနေတယ်ဆိုတာကတော့ သူတို့ သားအမိက ပိုပြောတာပါ။ အဲဒီလိုပြောတာတော့ သမီးအကောင်လည်း လွန်တာပဲ၊ တအားမူးနေရင် သူတို့အိမ်တောင် သွားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဖေတို့က အဲဒီလိုသွားလုပ်တော့ သမီးတို့ကို ကိုစိန်ခဲ အမေက ပိုပြီး အထင်သေးတာပေါ့၊ အခုအချိန်က သည်းခံရမဲ့ အချိန်လေ၊ သမီးပြဿနာသမီးရှင်းနိုင်ပါတယ်၊ အဖေတို့ အေးအေး ဆေးဆေးနေပေးပါ၊ ဦးလေးတင်မောင်ကိုလည်း ပြောထားပေးပါဦး”

သဲစုဝင်းက သူ့အဖေနှင့် ဦးတင်မောင် နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စိန်ခဲတို့အိမ်သို့ ပြဿနာသွားရှာခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍စိတ်ဆိုးသည်။

အခန်း(၃၂)

မင်းနိုင်နှင့်မာမာဆွေ ဈေးသိမ်းပြီးအပြန် သူတို့ခြံထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ပေါ်တွင်ဧည့်သည်များ ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်- မင်းနိုင်ရာ ရှာလိုက်ရတာကွာ”

“အန်ကယ်ဝင်းဦး”

မင်းနိုင်က ဖိနပ်ချွတ်တွင် သူ့ဖိနပ်ကိုချွတ်ဆဲ တွေ့ချင်လွန်းအားကြီးနေသော ဧည့်သည်ဖြစ်သူ ဦးဝင်းဦးက ထလာပြီးနှုတ်ဆက်သည်။ မမျှော်လင့်သောဧည့်သည်။ သူနှင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် ဦးဝင်းဦး။

“ဘယ်လိုများ ရောက်လာရတာလဲ၊ ဪ- ဦးလေးပဲ၊ နေကောင်းရဲ့နော်၊ အခုမှပဲပြန်တွေ့ရတယ်”

နောက်ထပ်ဧည့်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မင်းနိုင်တို့ အိမ်ကလေးဝယ်ရာတွင် အကျိုးဆောင်ပေးသည့် ဦးတင်မောင်ကိုလည်း မင်းနိုင်ကနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အဆိုပါ ဧည့်သည်ကြီးနှစ်ဦးကို ကြီးတော်ကြီး ဒေါ်လှလှက ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံထားသည်။

“ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတာနဲ့အတော်ပဲ။ ဈေးက
ငှက်ပျောသီးမုန့်တွေ ဝယ်လာတယ်။ မ ထည့်ပေးဦးမယ်”

မာမာဆွေက လက်ဆွဲခြင်းကိုယူပြီး အိမ်နောက်ဖေးသို့
သွားမည်ပြုစဉ် ဒေါ်လှလှက . . .

“ပေးပါအေ ငါ့ကို၊ ဧည့်သည်က နင်တို့ကို တွေ့ချင်လှပြီ၊
သူ့ခမျာ စကားတွေပြောချင်လွန်းလို့၊ ကြီးလှပြင်ပေးမယ်၊ အမေ
ဖြေရင်း စကားပြောလိုက်ဦး”

ဒေါ်လှလှပြောသကဲ့သို့ပင် ဦးဝင်းဦးက မင်းနိုင်နှင့် မာမာဆွေ
ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အတော်ကလေးဝမ်းသာနေပုံရသည်။

“ငါ့မှာ မင်းတို့ကို ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမှန်းမသိ၊ မင်းလည်း
တော်တော်နေနိုင်တဲ့အကောင်၊ မင်းနှယ်ကွာ ကုမ္ပဏီသတင်းလေး
ဘာလေး နားစွင့်ဦးမှပေါ့၊ တစ်ခါတည်းကို ခြေရာဖျောက်သွား
တော့တာပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ညောင်ပင်လေးဈေးနားမှာ
တွေ့လိုက်သေးတယ်၊ ငါလှမ်းခေါ်တော့ မင်းတို့ကားက ထွက်သွား
ပြီ၊ တညင်ကားဆိုတော့ မင်းတို့တွေ သာကေတ၊ ဒေါပုံ လောက်မှာ
ပဲ နေမယ်လို့ထင်ထားတာ၊ မင်းတို့က သန်လျင် ရောက်နေတာကိုး၊
မနည်းကို စုံစမ်းယူရတယ်”

စကားပြောလိုက်ရ၍ မောသွားဟန်တူသော ဦးဝင်းဦးက
ရေနွေးတစ်ခွက်ကို မှုတ်၍သောက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ငါ့တူ၊ ဦးဝင်းဦးက ဦးလေးဆီ စုံစမ်းပြီး
ရောက်လာတာ၊ ဦးလေးက တာမွေက လင်မယားအတွက် အိမ်ဝယ်
ပေးတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ သူတွေ့ချင်တဲ့သူဟုတ်မဟုတ်တော့
မသိဘူးပေါ့ကွာ၊ အခုလို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ချင်တဲ့သူ
အိမ်ကို ပို့ပေးနိုင်တော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့”

“အခု မင်းတို့လင်မယားဈေးရောင်းနေတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ ကြီးတော်ကြီးပြောပြလို့ သိပြီးပါပြီ”

မာမာဆွေက . . .

“အန်ကယ်ဝင်းဦးလာတာ အလည်သက်သက်ပဲလား၊ ကိစ္စများ အထွေအထူးရှိသေးလား”

“ရှိပါသော်ကောကွာ၊ ဒီမယ် မင်းနိုင် မင်းကို ဘော့စ် လိုက်ရှာ ခိုင်းတာ၊ ငါရှာနေတာကြာပြီ၊ မင်းအကောင်တွေ အမှုပြီးသွား ကတည်းက ရှာနေတာ”

အမျှကိစ္စက သူနှင့်မည်သို့ ထပ်မံပတ်သက်နေသနည်းဟူ၍ မင်းနိုင်၏စိတ်ထဲတွင် မရှင်းမလင်း ဖြစ်သွားသေးသည်။ မာမာဆွေ ကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဦးဝင်းဦး ဆက်ပြောမည့်စကားကို နားစွင့်လျက်ရှိသည်။

“မင်းတပည့်တွေက သူတို့ချောက်ချလိုက်လို့ မင်းအလုပ် ထွက်လိုက်ရတာကိုသိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်၊ အခုတော့ သူတို့လည်းထောင်ကျသွားပါပြီ၊ သစ်ကိစ္စက မင်းနဲ့ လုံးဝမသက်ဆိုင် တဲ့အကြောင်း ဘော့စ်ကို သူတို့ဝန်ခံသွားတယ်လေ”

“အဲဒီတော့”

“ကိုယ့်လူ ကုမ္ပဏီကိုပြန်လာရမယ် မင်းနိုင်ရယ်၊ အားလုံးက မင်းကို မျှော်နေကြတယ်ကွာ”

x x x x x

ထမင်းဘူးကလေး။ ရက်ပေါင်း ၃၀၀ နီးပါး ပစ်ထားခဲ့ရသော ထမင်းဘူးကလေးကို မာမာဆွေက သက်ရှိသတ္တဝါကလေးသဖွယ်၊ ယုယစွာ ပွတ်သပ်နေမိသည်။ သည်ထမင်းဘူးကလေးကို ယခင် မင်းနိုင်ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်စတင်ဝင်စဉ်ကတည်းကပင် မာမာဆွေက

ဝယ်ပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းနိုင် အလုပ်ပြုတ်သွားစဉ် ထမင်းဘူးကလေး၏အခန်းကဏ္ဍသည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားကာ ယခု အသုံးလိုမှပင် မနည်းလိုက်ရှာရသည်။ ထမင်းဘူးကလေးကို ယုယနေသော မာမာဆွေ၏မျက်နှာသည် အပြုံးပန်းများပွင့်ကာ ကြည်လင်ဝင်းပလျက်။ လူမှန်နေရာမှန် ပြန်ရောက်သွားသည့် သူ့ခင်ပွန်းအတွက် ဝမ်းသာနေရှာသည်။

“မာမာ”

ထမင်းဘူးပြင်ပေးနေသည့် မာမာဆွေ၏ပခုံးအား မင်းနိုင်က ညင်ညင်သာသာ ကိုင်လိုက်သည်။

မာမာဆွေက ကုမ္ပဏီရုံးသို့သွားရန် ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသည့် သူ့ခင်ပွန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နံ့သာဖြူရောင်ရှုပ်အင်္ကျီလက်တို၊ အစိမ်းပုပ်ရောင်ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနက်ရောင်လက်ဆွဲအိတ်လေးကို ဆွဲထားသည့် ခင်ပွန်းသည် နီပုံစံသည် မဝေးလှသေးသော အတိတ်ပုံရိပ်အတိုင်း သပ်ရပ်ခန့်ညားစွာ ပြန်ပေါ်လာသည်။

မင်းနိုင်က ဇနီးသည်၏လက်အစုံနှစ်ခုကို အသာအယာ ဆွဲယူကာ သူ့ပခုံးပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။ မင်းနိုင်၏လက်က . . .

“ကြည့်- ညစ်ပတ်တယ်၊ ခေါင်းမှာ ပင့်ကူမျှင်တွေနဲ့”

ဇနီးသည်၏ခေါင်းတွင် ငြိတွယ်နေသော ပင့်ကူမျှင်များကို အသာယာ ဖယ်ပေးနေမိသည်။

“အကို့ရဲ့ထမင်းဘူးကလေးကို ရှာနေရတာလေ”

မင်းနိုင်မရှိခိုက်တွင် မင်းနိုင်တို့၏ ကုမ္ပဏီက အသွင်တူလုပ်ငန်းတစ်ခုကို တိုးချဲ့ထားသည်။ အခြားလုပ်ငန်းမဟုတ်။ အမွှေးတိုင်လုပ်ငန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဦးဝင်းဦးက သူ့ဌေး၏ အလွန်

ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူယုံတစ်ဦးဖြစ်နေပေသည်။ မင်းနိုင် အတွက် အလွန်ကံကောင်းပါသည်။ ကုမ္ပဏီသူဌေး ဆရာသမား ကိုယ်တိုင်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြိုဆိုသည်။ ဝန်ထမ်းများ အားလုံး ကလည်း မင်းနိုင်ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရ ရှိကြသည်။

“ဆရာရယ်၊ ထွက်သွားလိုက်တာ တကယ်ကို သံယောဇဉ် အပြတ်ပဲ”

မင်းနိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သူဌေး၏စေတနာနှင့် ဝန်ထမ်းများ၏သူ့အပေါ်ရှိရင်းစွဲမေတ္တာများကို သူမေ့လျော့နေခဲ့ သည်။ အလုပ်ကထွက်စာတင်ပြီးသည်နှင့် ကုမ္ပဏီကိုသော်လည်း ကောင်း၊ ဝန်ထမ်းများအားလုံးကိုသော်လည်းကောင်း ယတိပြတ် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ခဲ့ခြင်းကို နောင်တရမိသည်။

မင်းနိုင် ပို၍စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်မှာ သူ၏ ဈေးကွက် မန်နေဂျာနေရာကို အစားထိုးခြင်းမရှိဘဲ ဦးဝင်းဦးက တွဲဘက် တာဝန်ယူ ကိုင်တွယ်ပေးနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“အားလုံးကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

“အရင်အတွေ့အကြုံ သင်ခန်းစာယူတော့မင်းနိုင်၊ စေတနာနဲ့ မတန်တဲ့သူတွေကို စေတနာထားမိရင် ဝေဒနာဖြစ်ရတယ်၊ ငါက အသက်ကြီးပြီ နားချင်နေတာ၊ သူဌေးက သူ့စိတ်ချရတဲ့လူ မရှိသေး လို့ လုပ်နေရတာ၊ မင်းရောက်လာပြီဆိုတော့ ငါလည်းနားလို့ ရပြီပေါ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ပြဿနာကြီးကြီးဖြစ်မှာစိုးလို့ အသေးအမွှားတွေကို ဂရုမစိုက်မိဘဲ လစ်ဟင်းသွားတတ်တာ မျိုးလည်းရှိတယ်”

ဦးဝင်းဦး၏စေတနာကို မင်းနိုင် နားလည်ပါသည်။ တစ်ခါ သေဖူးပြီးဖြစ်သည့် မင်းနိုင် ပျဉ်ဖိုးတော့နားလည်သွားပေပြီ။ မင်းနိုင်တစ်ယောက် ကုမ္ပဏီနှင့် ရှေ့ဆက်လျှောက်လှမ်းရမည့် လမ်းခရီးသည် ဖြောင့်တန်းနေပေတော့မည်။

x x x x x

မင်းနိုင်နှင့် မာမာဆွေတို့၏သမီးကလေးကလည်း မူကြို ထားနိုင်သည့်အရွယ် ရောက်ပြီ။ ဤကာလအတွင်း မင်းနိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ အားကိုးအားထားပြုရာ အမိအဖသဖွယ်ဖြစ်သော ကြီးတော်ကြီးဒေါ်လှလှက ရိပ်သာဝင်ချင်ကြောင်း ပြောလာသည်။ မင်းနိုင်က ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို ပြန်ဝင်သော်လည်း သန်လျင်မှပင် အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်လုပ်သည်။ သို့ကြောင့်ပင် မာမာဆွေ တစ်ယောက်တည်း အိမ်အလုပ်များကိုပစ်ပြီး စွေးရောင်းချရန် ကိစ္စက အဆင်မပြေတော့။ အောင်ချမ်းသာဈေးလေး အတွင်းက သူတို့ ဝယ်ယူထားသည့်ဆိုင်ခန်းလေးကို အပြတ် ရောင်းချရန်၊ ရောင်းချရန်အဆင်မပြေသေးပါက အငှားချထားရန် စီစဉ်ရ တော့သည်။

အခန်း(၃၃)

ကုန်လွန်ခဲ့သောရက်များ၏နောက်ပိုင်းတွင် တာဝန်အရ မဖြစ်မနေ ဈေးလေးသို့လာနေရသော အချစ်ကိုကိုးကွယ်မိသူ စိန်ခဲတစ်ယောက် သူ့အမေကို ပိုမို၍သတိထားလာရတော့သည်။ ယခုလည်း သူ့အမေ၏လှုပ်ရှားမှုများကို လှမ်း၍မြင်နိုင်သော နေရာမှနေ၍ အကဲခတ်နေသည်။ နေ့ပြန်တိုးနှင့် မဲကြေးများသိမ်းပြီး ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း ဒေါ်နီနီက ဈေးထဲမှ တော်တော်နှင့် ပြန်မထွက်။ ကြက်သားသည်နှင့် အကြာကြီး စကားပြောနေသည်။

ဒေါ်နီနီ ပြန်ထွက်သွားချိန်တွင် စိန်ခဲစိတ်ထဲထင်သည့်အတိုင်း ငါးစိမ်းတန်းတွင် ငါးသည်မ သုံးလေးဦးခန့်ကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။ မာမာဆွေ ဆိုင်မထွက်တော့မှန်းသိလျက်နှင့် မာမာဆွေ တို့၏ဆိုင်ဘက်သို့ ပြေးကြည့်မိလိုက်သေးသည်။ အထွေအထူး စဉ်းစားမနေတော့။ စိန်ခဲ၏ခြေထောက်များက သဲစုဝင်း၏ အိမ်အပြန်လမ်းဘက်ဆီသို့ အမြန်ဦးတည်လိုက်သည်။

တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဈေးက ထွက်လျှင်ထွက်ချင်း လေးကန်သောခြေလှမ်းများနှင့် အိမ်သို့ပြန်နေသော သဲစုဝင်း၏ ကျောပြင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

“အသဲ”

“အသဲ ကိုကိုစိန်လာပြီ”

စိန်ခဲတစ်ယောက်အမောပြေသွားသလို သဲစုဝင်းသည်လည်း လန်းဆန်းတက်ကြွသွားသည်။ သဲစုဝင်းက ပင်ကိုအနေဖြင့် သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားသွားလာတတ်သူဖြစ်သော်လည်း လာကြိုနေကျ သူ့ချစ်သူစိန်ခဲ လာမကြိုသည့်အတွက် လေးကန် သောခြေလှမ်းများဖြင့် လမ်းလျှောက်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုစိန်ကလည်း ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲလို့ ဒီနေ့ဖြင့် ဈေးရောင်းလို့လည်းမကောင်းဘူး၊ အစောကြီးပြန်ချင်နေတာ ကိုကိုစိန်ကို စောင့်နေတာ၊ ဘာလို့နောက်ကျနေတာလဲလို့”

“အေးပါ အသဲရယ်၊ ဈေးကိုတော့အစောကြီးရောက်နေတာ၊ အမေက ဈေးကနေပြန်မထွက်သေးလို့ပါ. . .”

“သဲစုက အိမ်ရောက်လည်း နားရမ္မာမဟုတ်သေးဘူး၊ ရပ်ကွက်ထဲ လည်ရောင်းရဦးမှာ”

“ဪ- ဟုတ်ပဲ၊ ငါးတွေလည်း အများကြီးကျန်သေးတယ်၊ အသဲ ဗန်းကိုချလိုက်၊ ကိုကိုစိန်ရွက်ပေးမယ်၊ ခေါင်းခုပေး”

“အို- မဟုတ်တာ”

“အသဲ- သက်သာအောင်၊ ကိုကိုစိန်ရွက်ဖူးတာပဲ”

“မပေးပါဘူး၊ သူများတွေ မြင်မကောင်းအောင်လို့”

“ပေးပါ၊ မြန်မြန်လေး”

“ကဲ- ကဲ၊ ပြောမရရင်တော့လည်း ရော့”

“အသဲရယ်- ကိုကိုစိန်တို့ အမြန်လက်ထပ်ပြီးရင် အသဲ ဒီလို ဘယ်ပင်ပန်းမှာတုံး”

စိန်ခဲကဲသို့ပင် သဲစုဝင်းသည်လည်း လက်ထပ်ချင်သည့် ဆန္ဒ ရှိနေပါသည်။ သို့သော် စိန်ခဲ၏အမေ ဒေါ်နီနီနှင့် နားလည်မှု တစ်ခုတော့ ယူချင်သေးသည်။

“ဟဲ့- စိန်ခဲ၊ အခုချက်ချင်း ကောင်မလေးဟာတွေ ပြန်ပေး လိုက်စမ်း”

သူတို့နှစ်ဦးနောက်မှ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည့်အသံ။ စိန်ခဲ နှင့်သဲစုဝင်း၏အခြေအနေကို သိပြီးဖြစ်သည့် ဒေါ်နီနီက ဈေးမှ ထွက်ပြီး အိမ်သို့တန်းမပြန်သေးဘဲ စိန်ခဲတစ်ယောက် မည်ကဲ့သို့ စခန်းသွားနေသနည်းဆိုသည်ကို သိချင်သဖြင့် အချိန်ကုန်ခံပြီး ချောင်းနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

“အမေ”

“ဒေါ်နီ . . . အဲ. . . ဒေါ်ဒေါ်”

“အံ့မယ်- ဘာဒေါ်ဒေါ်လဲ၊ နင့်အဖေကို ငါပြောပြီးပြီ၊ နင့်ကို ပြန်မပြောပြဘူးလား၊ နင်တို့ကိုသဘောမတူဘူး၊ နင်ကိုယ်တိုင် ကြားချင်တာလား၊ ထပ်ပြီးပြောမယ် နင်နဲ့ငါသားစိန်ခဲနဲ့ သဘော မတူဘူး၊ လုံးဝသဘောမတူဘူးဟေ့၊ လာမပတ်သက်နဲ့”

“ဟာ- အမေကလည်းဗျာ”

“ဘာအမေကလည်းလဲ၊ ငါ့အကြောင်းသိတယ်နော်၊ ငါလည်း ဈေးထဲမှာလုပ်စားနေတဲ့ကောင်မပဲ၊ နင့် ငါးစိမ်းသည်မလောက် ကိုတော့အပျော့ပဲ၊ အရှက်မကွဲချင်ရင် အခုကတည်းက လမ်းခွဲ ထားကြ”

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ သမီးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

သဲစုဝင်းက အတတ်နိုင်ဆုံးသော အောက်ကျိုခြင်းဖြင့် ယောက္ခမလောင်းကို ဆက်ဆံသည်။

“လာစမ်း- စိန်ခဲ၊ တစ်ယောက်တည်းမွေးထားလို့ အလိုလိုက်မယ် မထင်နဲ့၊ မိနီကြီးတဲ့မှတ်ထား၊ ထဘီ ခါးတောင်းကျွတ်ပြီး အကုန်လုံးကို လောက်စာလုံး လုံးပစ်လိုက်မယ်”

ဒေါ်နီနီ ကြမ်းသကဲ့သို့ လူငယ်နှစ်ဦးမှာ အပြိုင်လိုက်မကြမ်းရဲကြ။ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသော ဒေါ်နီနီ၏ အသံကြောင့် အိမ်အချို့က ထွက်ကြည့်ကြသည်။ အသံစာစာနှင့် သားစိမ်းငါးစိမ်းကို အော်ရောင်းတတ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ အခြေအနေတွင်မူ သဲစုဝင်းက အလွန် ရှက်မိသည်။ စိန်ခဲမှာလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ကန်စွာ သူ့အမေခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ မလိုက်ချင်လိုက်ချင်နှင့် လိုက်သွားရတော့သည်။

x x x x x

“ဟေ့- ကောင်လေး၊ ထမင်းလာစားလှည့်”

“မစားဘူးဗျာ”

စိန်ခဲက ဧည့်ခန်းထဲရှိ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီခုံတွင် ဖက်လုံးတစ်ခုကိုပိုက်လျက် မထဘဲ ပေကတ်ကတ် လုပ်နေသည်။ သဘောသားဖြစ်သူ စိန်ခဲသည် သဘောပေါ်တက်သွားလိုက် ပြန်နားလိုက်နှင့် အိမ်တွင်ရှိတတ်သော်လည်း ဒေါ်နီနီအနေဖြင့်မူ တစ်နေကုန်နီးပါး သူ့အလုပ်နှင့်သူ မအားသဖြင့် သားအမိနှစ်ဦး စိမ်းသလိုလိုရှိသော်လည်း သူ့သားကိုမူ ဒေါ်နီနီက အလွန်ချစ်ရှာပါသည်။

သဲစုဝင်းနှင့်စိန်ခဲတို့ ချစ်ကြိုက်နေသည်ကို ဒေါ်နီနီသိသွားပြီး နောက် သားအမိနှစ်ဦးက ပိုပြီး ခပ်တန်းတန်းဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မိဘနှင့်သားသမီးတွင် မိဘကသာ အလျှော့ပေးရသည့် ထုံးစံရှိသည့်အတိုင်း သားဖြစ်သူကို ဒေါ်နီနီကပင် ပြန်ချော့ရ

သည်။ အမေဖြစ်သူကို ပေကတ်အရွဲ့တိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆက်တီတွင် အိပ်သည့်သားအတွက် ခြင်အကိုက်မခံရစေရန် ခြင်ဆေးခွေ ထွန်းပေးရသည်။ စောင်ပါးလေး ခြုံပေးရသည်။

“အသဲကိုတောင်းပေးပါမယ်လို့ကတိပေးမှ အမေကျွေးတာ စားမယ်”

“အပိုတွေမပြောနဲ့ ငါးစိမ်းသည်မနဲ့တော့ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“အဲဒါဆို မစားဘူးဗျာ၊ အိမ်မှာလည်းမနေဘူးဗျာ”

“မနေနဲ့ပေါ့၊ ကြိုက်သလိုလုပ် မင်းသဘောတက်နေတုန်း ကလည်း ငါတစ်ယောက်တည်းနေရတာပဲ”

တင်းလက်စနှင့် စိန်ခဲက ဆက်တင်းကြည့်သည်။ ဒေါ်နီနီက ပျော့ပျောင်းသည့်လက္ခဏာမပြ။ သူ့အမေကို စိန်ခဲ စည်းရုံးရသည် က မလွယ်။

“အမေရယ်၊ အမေက အသက်ကြီးလာပြီ၊ သားကလည်း အခု အချိန်မှအိမ်ထောင်မပြုရင် လူပျိုဟိုင်း ဖြစ်တော့မှာ၊ အသဲနဲ့ သဘောတူပေးပါအမေရယ် နော်၊ အသဲက ပြန်ကြိုက်တာ သားက ဇွဲကောင်းလို့နော်”

“ဘာဇွဲကောင်းတာလဲ၊ နင်အရှက်မရှိ ငါးတန်းထဲဝင်ပြီး ဟင်း . . . ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းဘဲရှိသွားမယ်”

“အမေ မြေးတွေဘာတွေ ချီချင်စိတ်မပေါ်ဘူးလား”

“တစ်ခါမှ မပေါ်ဘူး၊ ငါ့အလုပ်နဲ့ငါတောင် မအားတာ”

တင်း၍မရသည်တွင် တစ်ခါချော့ကြည့်သည်။ ဒေါ်နီနီက သူ့သဘောထားကို မပြောင်းလဲ။

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ အမေးကျွေးတာဘာမှစားဘူးမှတ်”

စိန်ခဲက သူ့အမေကို ချောတစ်ခါ လှန့်တစ်လှည့်ဖြင့် သဲစုဝင်းနှင့်သူ့ကို သဘောတူနိုင်ရေး ကြိုးစားနေချိန်တွင် သဲစုဝင်း၏ အိမ်တွင်လည်း . . .

“ငါ့သမီး- အဖေတော့ ဒီမိန်းမကြီးကို ကြည့်မရတော့ဘူးနော်၊ အဖေတို့က ဆင်းရဲတာတော့မှန်တယ်၊ သူ့ အဲဒီလောက်အထိ အထင်သေးဖို့မလိုဘူး၊ ငါ့သမီးမှာ ရုပ်ရည်ရှိပြီးသား၊ ဒီကောင်နဲ့ မဟုတ်လည်း သမီးကိုကြိုက်မဲ့ကောင်တွေ တစ်ပုံကြီး”

“အဖေရယ်- သမီးပြဿနာ သမီးဖာသာ ရှင်းနိုင်ပါတယ်လို့ သဲစုဝင်း၏အဖေ ဦးမောင်ဝင်းအနေဖြင့် စိန်ခဲ၏မိခင် ဒေါ်နီနီကို အမြင်ကတ်လာသည်။

“ငါ့သမီးရယ်- အဖေကြည့်ရတာတော့ သမီးအကောင်က မျက်နှာရူးပါ”

“မျက်နှာ ရူးရူးမရူးရူးအဖေရယ်၊ သမီးကတော့ တစ်ယောက်ပဲ၊ မပြောပါနဲ့တော့အဖေရယ်”

သဲစုဝင်းက အဖေဖြစ်သူနှင့်ပါ စကားပြော အဆင်မပြေ ဖြစ်လာသဖြင့် မာမာဆွေ၏အိမ်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

မာမာဆွေက ဈေးမရောင်းတော့သောအခါ သူ့ကိုအစ်မ အရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ခင်မင်နေသော သဲစုဝင်း မာမာဆွေ၏ အိမ်သို့ မကြာခဏဆိုသလို လာလည်ရှာသည်။

“အစ်မကဈေးမရောင်းတော့ဘူးဆိုတော့ သဲစုကတော့ပျင်း နေတော့မှာပဲ”

“သဲစုရယ်၊ အခုလိုပဲအိမ်ကိုလာလည်ပေါ့၊ သဲစုအတွက် မမတို့ အိမ်က တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဟုတ်ပြီလား”

“အင်း- အစ်ကိုကြီး ကိုမင်းနိုင် အလုပ်ပြန်ရသွားလို့ အစ်မတို့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီလိုပဲ ဈေးထဲမှာ ဈေးသည်ဘဝနဲ့ နေသွားရမဲ့ဘဝက လွတ်သွားတာ ကောင်းတာပေါ့။ သဲစုလည်း ဈေးရောင်းရတာ စိတ်ကုန်နေပါပြီ အမရယ်”

“ဪ- သဲစု ညီမရယ်၊ စိန်ခဲနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ သဲစု လည်း ဈေးရောင်းရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သဲစုက ရောင်းချင် ပါတယ်ဆိုတာတောင် စိန်ခဲက ရောင်းခိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်း- အစ်မပြောတဲ့ ကိုကိုစိန်နဲ့ကိစ္စက မလွယ်သေးပါဘူး။ ကိုကိုစိန်က လက်ထပ်ဖို့ကိုတော့ အတင်းပူဆာနေတာ သူ့အမေ ကိုဖြင့် မပိုင်ဘဲနဲ့၊ ဒီကြားထဲ အဖေကလည်း ကိုကိုစိန်ကိုရော သူ့အမေကိုပါ ကြည့်မရဖြစ်နေတာ၊ သဲစုလည်း ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင် ရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“အဓိကက သဲစုနဲ့စိန်ခဲ ပါပဲကွယ်”

“သဲစုဘက်မှာက သဲစုတို့အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးက သဲစုအပေါ်ပဲ မှီခိုနေရတာလေ။ အဖေက ကောင်းကောင်းမှ အလုပ်မလုပ်နိုင် တော့တာ၊ ကျောင်းတက်နေတဲ့ မောင်လေးကလည်းရှိသေးတယ်။ ကိုကိုစိန်ကတော့ ကတိပေးထားပါတယ်။ ဒါတွေ သူ့တာဝန်ထား ပါတဲ့၊ ဟင်း- ခက်ပါတယ် အစ်မရယ်”

“မမအမြင် မမသဘောကိုပြောမယ်နော်၊ စိန်ခဲအမေကတော့ သဲစုနဲ့စိန်ခဲကို သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်နီကြီး သဘောတူ ဖို့ကိုစောင့်နေရင်တော့ သဲစုတို့ယူဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သဲစုအဖေရဲ့ သဘောကတော့ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီတော့ သဲစုတို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဪ- ငါ့ညီမနွယ်နော်၊ ကဲ- သဲစုက စိန်ခဲကိုမချစ်ဘူးလား”

“အစ်မကလည်း ချစ်တာပေါ့”

“အတူမနေချင်ဘူးလား၊ မှန်မှန်ဖြေ”

“အင်း . . . နေချင်တာပေါ့”

“စိန်ခဲကလည်း သဲစုကိုလက်ထပ်ချင်နေတာ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အစ်မကလည်း”

“ဒါဆိုရင် လုပ်ဖို့က တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ အစ်မရယ်”

“ဪ- ငါ့ညီမနွယ် ခက်ပါတိ”

အခန်း(၃၄)

မြောက်ဥက္ကလာပ အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေး ယာဉ်ဝင်းကြီး အတွင်းသို့ မှောင်ရိပ်ပျိုးစအချိန်တွင် ရောက်လာသူနှစ်ဦးက စိန်ခဲ နှင့်သဲစုဝင်း စုံတွဲ။ မိုးချုပ်လာခါစတွင်မှ ယာဉ်ဝင်းကြီးက ပိုမို စည်ကားလာသည်ဟုထင်ရသည်။ ညပိုင်းတစ်ညလုံး မောင်းမည့် ကားများက ခြောက်နာရီခန့်တွင် အသီးသီး စထွက်ကြသည်။ စိန်ခဲ တို့နှင့်အတူ ပါရှိလာသည်များက ဘီးတပ်ခရီးဆောင် လက်ဆွဲ သေတ္တာအိတ်ကြီး တစ်လုံး၊ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကြီး တစ်လုံးနှင့် ကျောပိုးအိတ် တစ်လုံး။ ၎င်းခရီးဆောင်အိတ်များ အားလုံးကို စိန်ခဲ တစ်ယောက်တည်းကပင် မနိုင်မနင်းနှင့် သယ်ဆောင်ထားရသည်။

သဲစုဝင်း၏လက်ထဲတွင် ရေသန့်ဘူးနှင့် စားစရာအချဉ်ထုပ်များ ထည့်ထားသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တစ်လုံးကိုသာ ကိုင်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် ယောင်ချာချာဖြစ်နေသည်။

“ဒီအတိုင်းလျှောက်သွားနေလို့ကတော့ ခြေထောက်ညောင်း မှာပေါ့ ကိုကိုစိန်ရဲ့၊ မေးစမ်းကြည့်ဦးမှပေါ့”

“အေးပါအသဲရယ်၊ ကိုကိုစိန်ကလည်း တစ်ခါမှ သွားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

စိန်ခဲက ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ဝင်လိုက်ပြီး ပူရိန်းတစ်ထုပ်
ဝယ်လိုက်သည်။ ခရီးစဉ်ကိုမေးစမ်းရန်အတွက် အဆင်ပြေနိုင်
စေရန် ဖြစ်သည်။

“အစ်ကို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

ကွမ်းယာသည်က ကွမ်းယာရင်းမှ စိန်ခဲကိုမကြည့်ဘဲပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့လေ၊ ဟို- မင်းလှကိုသွားချင်လို့ ဘယ်ဂိတ်မှာ
ကားစီးရမလဲ”

“မင်းလှကို . . . မင်းလှကိုဆိုတော့ ပြည်ကား . . . အဲ နေဦး
ဘယ်မင်းလှကိုသွားမှာလဲ”

ကွမ်းယာသည်က ဘယ်မင်းလှလဲဟု မေးလိုက်သည့်မေးခွန်း
က စိန်ခဲအတွက်ပြဿနာ။

“ဗျာ၊ မင်းလှလေ မင်းလှက . . . ”

“အေးလေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့သွားမှာက အထက်မင်းလှလား၊
အောက်မင်းလှလား၊ မင်းလှက နှစ်မြို့ရှိတာလေဗျာ၊ ကျုပ်က
စစ်ကွင်းကဗျ၊ ကျုပ်တို့စစ်ကွင်းမင်းလှက အောက်မင်းလှ၊ အထက်
ဘက်မှာ မင်းလှတစ်မြို့ရှိသေးတယ် အဲဒါ အထက်မင်းလှလို့
ခေါ်တယ်”

စိန်ခဲတစ်ယောက် အခက်တွေ့လေပြီ။ သူ့အမေ ဒေါ်နီနီ၏
ဇာတိသည် အထက်မင်းလှလား၊ အောက်မင်းလှလားဆိုသည်ကို
သူ့သေသေချာချာမသိ။ အခါတော်ပေး မာမာဆွေ၏ အကြံပေး
ချက်အရ အမြန်အတူနေချင်ပြီဖြစ်သော သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ဖုတ်ပူ
မီးတိုက် ခိုးရာလိုက်ပြေးသည်။ စိန်ခဲ၏အစီအစဉ်အရ သူ့အဘိုးရှိရာ
မင်းလှသို့ သွားမည်။ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ခန့် နေပြီးမှ ပြန်လာမည်။

ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် မိခင်ကြီး ဒေါ်နီနီအနေဖြင့် မည်သို့ မှတတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ဘဲ သူတို့နှစ်ဦးလက်ထပ်မည့်ကိစ္စကို ခွင့်ပြုပေးရတော့မည်ဟု ယူဆနေကြသည်။

“ဟို- ဟို လေဗျာ ကျွန်တော်က အဘိုးဆီသွားမှာဗျ၊ အဘိုးက မင်းလှမှာနေတာလေ၊ အဲ -ဘယ်မင်းလှလဲလို့တော့ ကျွန်တော် လည်း မေးမထားလိုက်မိဘူး၊ ကျွန်တော့်အဘိုးက ကတုံးကြီးဗျ၊ ခြင်းလည်းခတ်တယ်၊ ပေါင်မှာလည်း တက်တူ အဲ- ထိုးကွင်း . . . ထိုးကွင်းထိုးထားတယ်ဗျ၊ အဲဒါ . . . ”

ကွမ်းယာသည်က စိန်ခဲတို့စုံတွဲကို သနားစရာသတ္တဝါများ အဖြစ်ကြည့်ပြီး . . .

“ဒီမှာ- ခင်ဗျားတို့ကြည့်ရတာ ညားခါစလင်မယားနဲ့တူတယ်၊ မနူးမနပ်နဲ့၊ ဒီပုံစံနဲ့ ယာဉ်ဝင်းထဲမလာနဲ့ဗျ၊ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

“ရှင်”

“ဗျာ- ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အသဲ”

“အို- ကိုကိုစိန်ပဲခေါ်လာပြီးတော့ ကိုကိုစိန်ကလဲ၊ အထက် ဖြင့်အထက်၊ အောက်ဖြင့်အောက်ပေါ့”

“အထက်မှန်း၊ အောက်မှန်းမသိကို မသိလို့ပေါ့၊ အသဲရယ်၊ အမေ့ကိုလည်းမမေးမိဘူး”

စိန်ခဲအတွက်ကဖြင့် အလွန်ခက်ခဲသောအချိန်သို့ ရောက်ရှိ နေပေပြီ။ ဒေါ်နီနီက အညာဖက်ရှိ သူ့ဆွေမျိုးများနှင့် သေခန်းဖြတ် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေခဲ့သည့်အပြင် စိန်ခဲကိုလည်း လုံးဝ ပြောပြ ထားခြင်းမရှိသဖြင့် သူသွားချင်သည့်မင်းလှနှစ်မြို့ကို မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ သည်မှာ စိန်ခဲ၏အပြစ်ဟူ၍ မဆိုသာပေ။

“ကိုကိုစိန်ကလည်းနော်၊ အသဲကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်နေ ပြန်ပြီ ”

“မညစ်ပါနဲ့အသဲရယ်၊ ဒီလိုလုပ်လေ ကိုကိုစိန်တို့ ဒီည တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာပဲ . . . ”

“အင်- ဖြစ်မလား၊ အသဲကိုသိက္ခာကျအောင်လား ဟင်”
သဲစုဝင်းက စိန်ခဲ၏စကားကို အနည်းငယ် ဒေါက်သွားပြီး . . .

“အ . . . အ အသဲ နာ . . . နာတယ် အ”

စိန်ခဲ၏ဗိုက်ခေါက်ကိုလိမ်ဆွဲလေသည်။

“ဒါ- ဒါဖြင့်လည်း တ တညင်ကိုပြန်ကြရအောင် အသဲရဲ့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ကြမယ်လေ”

“လာပြန်ပြီ . . ကဲဟယ် . . ဖြစ်မလား ”

“အ- အ လုပ်ပြန်ပြီ၊ အ- နာတယ် ”

“ဖြစ်မလား ကိုကိုစိန်ရဲ့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ အရပ်ထဲ ကျော် မကောင်း ကြားမကောင်းအောင် အသဲကိုလုပ်တာပေါ့လေ၊ မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေးကို ပြန်ခိုးပါတယ်ဆိုပြီး ပြောကြ မှာပေါ့၊ ဒီလောက်တောင်မတွေးတော့ဘူးလား၊ ကဲဟယ်”

“အ အ . . ”

x x x x x

“အစ်ကိုကြီး . . အစ်ကိုကြီး မင်းနိုင် . . အစ်ကိုကြီး ”

“အစ်မရေ . . အစ်မ ”

တိဗီအစီအစဉ်အပြီး အိပ်ရာဝင်တော့မည့်ဆဲဆဲ အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြောင့် မင်းနိုင်ရောမာမာဆွေပါ အပြင်ဘက်သို့ထွက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ- စိန်ခဲ သဲစု၊ မင်းတို့ ဘယ်လို ဘယ်လိုလုပ် . . . ”

မင်းနိုင်နှင့်မာမာဆွေ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းက စိတ်မသက်သာစရာ။ စိန်ခဲ၏ခေါင်းပေါ်တွင် ဘီးတပ်ခရီးဆောင် သေတ္တာအိတ်ကြီး၊ အခြားသားရေအိတ်တစ်လုံးကို သိုင်းလွယ် ထားပြီး ကျောပိုးအိတ်ကိုလည်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲထားရသေး သည်။ သဲစုဝင်း၏လက်ထဲတွင် ယာဉ်ဝင်းတွင်ရှိစဉ်ကအတိုင်းပင် ရေသန့်ဘူးအိတ်ကလေးသာ ရှိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ စိန်ခဲရယ်၊ မင်းကြည့်ရတာ ပင်ပန်း လိုက်တာ”

“အို- အစ်ကို၊ သူတို့ကို အိမ်ထဲအရင်ခေါ်ဦး၊ အိမ်ထဲကျမှပြော လာ... လာ”

အခြေအနေကိုရိပ်စားမိသောမာမာဆွေက စိန်ခဲ၏လက်ထဲ မှ ကျောပိုးအိတ်ကိုဆွဲယူကာ အိမ်ထဲသို့ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့်သဲစုဝင်းက . . .

“သူ့အပြစ်၊ သူ့အပြစ်ပေါ့ အစ်မရယ်”

သဲစုဝင်းက စိန်ခဲ၏ဗိုက်ခေါက်ကို လိမ်ဆွဲရန်ပြင်သည်။

“တော်. . တော်ပါတော့အသဲရယ်၊ ကိုကိုစိန် ဗိုက်ကြောတွေ ပြတ်ထွက်ကုန်တော့မယ်”

“ဟင်းဟင်းဟင်း၊ ဆိုစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းတို့ဖြစ်ပုံ”

“ဒီ. . . ဒီလိုပါ အစ်ကိုကြီး . . . xxx”

မင်းနိုင်က အမေးရှိလိုက်သည်တွင် စိန်ခဲက သူတို့စုံတွဲ ဖြစ်ပျက်ပုံများကို ဇာတ်စုံခင်းပြုလေသည်။

“ဟားဟားဟား စိန်ခဲ စိန်ခဲ၊ မင်းကတော့ကွာ ပြောတော့ဖြင့် ကမ္ဘာကိုပတ်နေတဲ့ကောင်ဆို၊ ကိုယ့်မြန်မာပြည်မှာ မင်းလှနှစ်မြို့ ရှိတာကျတော့ မသိဘူးဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ဟား”

“အကိုကြီးတို့ ပြောချင်သလိုသာပြောတော့ ခံရတော့မှာပဲ၊ အဲဒါ အမေ့အပြစ်တွေဗျ”

“အမယ် အမယ်၊ ငါ့မောင်က မိန်းမရမယ်ဖြင့်ကြံကာရှိသေး၊ မအေကို အပြစ်မြင်နေပြီလား”

ဤသို့ဖြင့် စိန်ခဲနှင့်သဲစုဝင်း ချစ်သူစုံတွဲ အဘိုးရှိရာ အထက် မင်းလှမြို့သို့ ခိုးရာလိုက်ပြေးမည့်အစီအစဉ်ပျက်ကာ မင်းနိုင်တို့ အိမ်တွင် တစ်ပတ်ခန့် သောင်တင်လေတော့သည်။ မင်းနိုင်တို့ လင်မယား၏ကြီးတော်ကြီး ဒေါ်လှလှသည်လည်း ရိပ်သာဝင်သွားပြီ ဖြစ်ရာ ဒေါ်လှလှနေခဲ့သော အခန်းကလေးသည်က အခိုက်အတန့် အားဖြင့် စိန်ခဲနှင့်သဲစုဝင်းတို့၏ သီးခြားကမ္ဘာကလေး ဖြစ်နေတော့ သည်။ ဤသီးခြားကမ္ဘာကလေးထဲတွင် ဒေါ်နီနီ ပြန်မခေါ်မီ အချိန် အထိ စိန်ခဲနှင့်သဲစုဝင်းတို့သည် အတိုးချကာ သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ကြလေတော့သည်။

x x x x x

အခန်း(၃၅)

အချို့သောချစ်သူသမီးရည်းစားများသည် ချစ်သူဘဝတွင် သာ ချစ်တတ်ကြင်နာတတ်ကြပြီး တရားဝင်လက်ထပ်ကာ အတူ နေထိုင်ကြပြီဆိုလျှင်ဖြင့် အချစ်ပေါ့တတ်သွားကြသည့် အဖြစ်မျိုး များ ရှိတတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသားများက ဤကဲ့သို့ အကျင့်များရှိတတ်ကြသည်။ သို့သော် ထိုသို့သော အမျိုးသားများ ထဲတွင် စိန်ခဲကိုစာရင်းသွင်းမိသော် မှားယွင်းပေလိမ့်မည်။

စိန်ခဲက တစ်နှစ်ပတ်လည်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည့် သင်္ဘော ပေါ်တွင် ရှစ်လကို အောင့်အည်းသည်းခံနေပြီးမှ ပြန်ဆင်းလာ သည်။ အကြောင်းပြချက်က သူ၏ချစ်ဇနီး သဲစုဝင်းကို စိတ်မချ ဟူ၍ဖြစ်သည်။

သူ့သားစိန်ခဲကိုငါးစိမ်းသည်နှင့် သဘောမတူခဲ့သော ဒေါ်နီနီ ၏ အဖြစ်မှာက . . .

“ဝါး ဝါး . . . ဝါး ဝါး”

“အယ်- မြေးလေးရယ် တိတ်ပါကွယ် တိတ်တိတ်၊ ဟင်- ခက်ပါတယ်၊ ဒီဟာတွေကတော့ သွားလိုက်ရင်ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ ငါနော် ဟင်းဟင်း”

အင်္ဂါသန်သော မြေးငယ်လေးနှင့် ဒုက္ခများနေရသောဒေါ်နီနီ။ ဒေါ်သကြီးဟန်တူသောကလေးက ငိုရုံသာမဟုတ်။ သူ၏လက်ချောင်း တုတ်တုတ်လေးများဖြင့် အဘွားဖြစ်သူ၏ဆံပင်များကို အထွေး လိုက် ဆွဲယူဖွတ်တတ်သေးသည်။ ဒေါ်နီနီခမျာ ယခင်ကကဲ့သို့ ဖြိုးလိမ်း ပြင်ဆင်ခြင်းမလုပ်နိုင်တော့။ နေ့စဉ်လိုလို အိမ်၏ချက်ရေး ပြုတ်ရေးနှင့် အင်္ဂါသန်လွန်းသောကလေးကို ထိန်းကျောင်းရင်း ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေတော့သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် သဲစုတို့မရှိကြဘူးလား။”

“အေ- ဒီနှစ်ယောက်ဟာလေ ထွက်လိုက်ကြတာ တသွပ်သွပ် နဲ့ ထွက်နေတော့တာပဲ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီးတော့ကို ထွက် နေတာ။ အကြွေးလိုက်တောင်းရတာနဲ့ ဟိုဟာလေး ပွဲစားလုပ်လိုက် ဒီဟာလေးပွဲစားလုပ်လိုက်နဲ့၊ မစို့မပို့ရတာကို အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး အိမ်ကိုမကပ်တော့ဘူး။ ထွက်သွားရင်လည်း အပျိုလေး လူပျိုလေး အတိုင်းပဲ။ ငါ့မှာသာကြည့်ကြပါဦး။ ဟော- အိအိအိတွေပါချပြန်ပြီ”

ဒေါ်နီနီမှာ မင်းနိုင်တို့လင်မယားကိုဧည့်မခံအား။ သူ့မြေးကို အိအိတည်ရပြန်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း သားနှင့်ချွေးမကို တဗျစ် တောက်တောက်ပြောနေသည်။ ဒေါ်နီနီ၏ယခင်ကအခြေအနေ နှင့် ခြားနားသွားသော အသွင်အပြင်ကိုကြည့်ကာ မင်းနိုင်နှင့် မာမာဆွေပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ အမြဲတမ်း သစ်လွင် တောက်ပဝှာဝတ်စားတတ်ပြီး တစ်နေ့ကုန်သွားလာနေတတ်သည့် ဒေါ်နီနီသည် အပြင်သို့မရောက်ဖြစ်သည်မှာ သေချာလှသည်။ တစ်ပတ်နှင်းအင်္ကျီ၊ ထဘီနှင့် ဦးခေါင်းဆံပင်များက ဖွာလန်ကြ လျက်။ ဒေါ်နီနီနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်လှသော ရွှေကိုင်းမျက်မှန်လေး သည်လည်း မည်သည့်နေရာသို့ရောက်ရှိနေမှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်

ပင်မသိတော့။ အကြောင်းမသိပါက အိမ်စေမကြီးတစ်ယောက်ဟု ထင်ချင်စရာပင်။

မင်းနိုင်ရော မာမာဆွေက သူတို့၏ကူညီစောင့်မမှုဖြင့် လင်မယားအရာမြောက်ခဲ့ကြသော စိန်ခဲတို့လင်မယားအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ကြီးရှာသည်။ မာမာဆွေက ပိုပြီးသံယောဇဉ်ကြီးသည် ဟုဆိုရမည်။ သို့ကြောင့်ပင် အနေစိမ်းသွားမည်စိုးသဖြင့် အလုပ် များသော သဲစုဝင်းတို့ထံသို့ မာမာဆွေတို့ကပင် လိုက်လည်ရသည်။ သို့သော်လည်း စိန်ခဲနှင့်သဲစုဝင်းက သူတို့သွားတိုင်း မတွေ့သည်က များသည်။ အမြဲတမ်းတွေ့ရသည်က ကလေးထိန်း ဒေါ်နီနီပင် ဖြစ်သည်။

သဲစုဝင်းက စိန်ခဲနှင့်ညားပြီးနောက် ယောက္ခမအိမ်တွင် လိုက်ပါနေထိုင်သည်။ သားကိုချစ်သော ဒေါ်နီနီမှာ မလွဲ မရှောင်သာဘဲရရှိလာသောချွေးမကို မကြည်ဖြူချင်၍ မရတော့။

x x x x x

“ဗျို... ကိုမောင်ဝင်းကြီး”

ဦးမောင်ဝင်းနှင့် သားအငယ်ကောင်နှစ်ဦးတည်း နေထိုင် သော မသေးမကြီး တစ်ထပ်သွပ်မိုး ပျဉ်ထောင်အိမ်လှလှလေးက သစ်လွင်တောက်ပနေသည်။ ခြံဝင်းကလည်း ယခင်ကလို မဟုတ် တော့။ သံဇကာများနှင့် သေသေချာချာ လုံလုံခြုံခြုံကာထားသည်။

“လာဗျို ကိုတင်မောင်ကြီးရေ၊ ခင်ဗျားကလည်း အခုမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပျင်းနေတာ၊ ခင်ဗျား ကိုပဲ မျှော်နေတာ”

“ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ ဘုံဆိုင်ကို တစ်ရက်တစ်လေတောင် သွားလို့ မရတော့ဘူးလား”

“ကျုပ်ကလည်း သွားချင်သပဗျာ၊ အကြီးမကြီးက မသွားပါနဲ့ အဖေရယ်တဲ့၊ သူတို့လင်မယားက အပြည့်အစုံလုပ်ပေးထားတာဗျ၊ အကြီးမယောက်ျား သင်္ဘောသားငစနူကောင် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ဆီက ရလာတဲ့လက်ဆောင်ပုလင်းတွေက နိုင်ငံခြားဖြစ်တွေချည်းပဲ ဗျာ၊ ဒီကောင်က မသောက်တတ်တော့ ကျုပ်ဆီရောက်လာတာပေါ့၊ ပြောနေကြာတယ် စလိုက်ရအောင်”

ဦးမောင်ဝင်းတစ်ယောက် ယခုအချိန်တွင် သွားနေကျ ဘုံဆိုင် သို့ သွားခွင့်မရှိတော့။ သမီးနှင့်သမက်က အိမ်တွင် အပြည့်အစုံ လုပ်ပေးထားပါလျက် ဘုံဆိုင်သွားမည်ဆိုက သူ့အလွန်ဖြစ် တော့မည်။

“အငယ်ကောင်ရောဗျ”

“သူ့အစ်မတွေအိမ် သွားတယ်လေဗျာ”

“ကျုပ်က ဒီခြံကြီးကိုချောင်းနေတာ၊ အခုတော့ သွားပြီပေါ့ဗျာ၊ ဟား ဟား ဟား”

“ရတယ်လေ အကြီးမကြီးနဲ့ဆက်သွယ်လိုက်မယ်၊ ပြန်ရောင်း မလားလို့၊ ခင်ဗျားကကျုပ်ကို ပွဲခပြန်ပေးရမှာနော်”

“ဟား ဟား ဟား”

“အင်း- လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ၊ နာတဲ့အခါနာပြီး အသာစံတာလည်းရှိဦးမှပေါ့၊ ကျုပ်တို့လည်း အသက်တွေရလာပြီ၊ ဒါတွေဖြည်းဖြည်းချင်းဖြတ်ပြီး ဘာသာရေးဘက်ကို လှည့်ချေအုံးမှ တော်မယ်”

“ကျုပ်လည်း စဉ်းစားမိပါတယ် ကိုတင်မောင်ရယ်၊ ဒီနေရာ မှာတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့အတွေးတူသွားပြီ၊ ဒီနွေမှာကျုပ်နဲ့

သူ့ယောက်ျားကို အကြီးမကြီးက ပဉ္စင်းခံခိုင်းနေတယ်။ ကျုပ်လည်း ကတိပေးပြီးပြီဗျ။ ခင်ဗျားလည်း အစီအစဉ်ရှိရင် . . . ”

“သိပ်ကောင်းပေါ့ဗျာ”

x x x x x

“မာမာ အဆာပြေစားဖို့ ဘာမှလည်းပြင်မထားပါလား၊ ခက်တော့တာပဲ ကြီးလှကြီးမရှိတာနဲ့”

ကုမ္ပဏီရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာထနောက်ကျသော မင်းနိုင် အိပ်ယာကနိုးပြီး သွားတိုက်မျက်နှာသစ် ပြုဖွယ်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပြီးသည်နှင့် ထမင်းစားပွဲပေါ်က အုပ်ဆောင်းကို လှန်ကြည့် လိုက်မိသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလိုတွင် မင်းနိုင်အတွက် မာမာဆွေက အဆာပြေအတွက် ကော်ဖီ၊ ထမင်းကြော် စီစဉ်ထားပြီးသား။

“ဒီနေ့ အစ်ကိုအလုပ်ပိတ်တယ်လေ၊ မ တို့ရဲ့ဈေးလေးကိုလည်း မရောက်တာကြာပြီ၊ မ တို့သားအမိသားအဖတွေ ဟင်းချက်စရာ ထွက်ဝယ်ရင်း ဈေးမှာပဲ တစ်ခုခုစားရအောင်လေ”

ဖြိုးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်နေသော မာမာဆွေက သူ့သမီး လက်ကလေးတစ်ဖက်ကိုဆွဲလျက် ပြုံးစေနှင့်ပြောသည်။

“လုပ်ပြီ မာမာရယ်၊ အားရက်ကလေး အိမ်မှာနေချင်တာ အောင်ကို မအောင်မြင်ဘူး”

“ဟင်း- အားလပ်ရက်ဆိုပြီး မ ခေါ်တာကျတော့မလိုက်ဘူး၊ ဦးပြောင်ကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတော့ အချိန်သွားဖြုန်းတယ်၊ လုပ်ပါအစ်ကိုရယ်၊ ကဲ- အဝတ်အစားလဲ”

မာမာဆွေက အပြင်သွားမည်တောင်းဆိုတိုင်း ကြာကြာမငြင်း နိုင်သည့်မင်းနိုင် အိမ်နှင့်ခြံဝင်းကို သော့ခတ်ပြီး မိန်းမခေါ်ရာ နောက်သို့ လိုက်ရပြန်သည်။

မာမာဆွေက မရောက်တာကြာပြီဟုဆိုသည့် အောင်ချမ်းသာ
ဈေးကလေးက ထူးထူးခြားခြားပြောင်းလဲမသွား။ ဈေးတွင်
ရောင်းသူဝယ်သူ သည်မျက်နှာတွေကိုပင် ပြန်မြင်တွေ့ရသည်။
ထူးခြားသည်ဟုဆိုရမည့်တစ်ခုသည် မာမာဆွေဈေးရောင်းစဉ်က
မျက်မှန်းတန်းမိသည့် ဈေးဝယ်သူအချို့သည် ဈေးသည်ပြန်ဖြစ်
နေသည်။

“ဟယ်- အစ်မကြီး ဘာတွေရောင်းနေတာတုံး”

“ဪ- ကုန်ခြောက်ညီမလေး ဈေးမရောင်းတော့ လှလို့ဝလို့
ပါလား၊ အားပေးသွားဦးလေ၊ ပုစွန်ခြောက်တွေ”

“အားပေးရမှာပေါ့၊ အားပေးမယ် ပုစွန်အပွခြောက်က
တစ်ဘူး ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ရာတည်း”

“သုံးဘူးအားပေးမယ် ၂၀၀ ထား”

“အယ်- မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟင်း- မာမာနော်”

မင်းနိုင် သူ့ဇနီးအကျင့်များ ပြန်ပေါ်လာမည်စိုးသဖြင့်
သတိပေးလိုက်သည်။

“အလကား စတာပါ၊ နှစ်ဘူးထည့်ပေး”

မင်းနိုင်ကျေနပ်သွားသည်။ မင်းနိုင်က သမီးကလေးလက်ကို
ဆွဲလျက် သားအမိသားအဖသုံးယောက် ဈေးကိုပတ်သည်။

“မာမာရယ် ကြာဦးမှာလား၊ ငါက ဗိုက်ဆာပြီ၊ အညာသား
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်ခုခုစားရအောင်”

“ငါးတန်းထဲ ခဏဝင်ဦးမယ် အစ်ကို၊ ငါးဖယ်ခြစ်လေး ဝယ်ရ
အောင်၊ ခဏလေးပါ၊ ဝယ်ပြီးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကြမယ်လေ”

“ကဲ- မင်းသဘော မင်းသဘော”

မင်းနိုင်တို့မိသားစု ငါးတန်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟယ်- သဲစု”

“အစ်မ- အစ်ကိုကြီးလည်းပါတာပဲ”

ငါးတန်းထဲတွင် မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသည်က သဲစုဝင်းနှင့်စိန်ခဲတို့လင်မယား။ သဲစုဝင်းက ယခင်ကကဲ့သို့ သဲစုဝင်း မဟုတ်တော့။ လက်ပွေ့အိတ်ကိုင်းကို ယာဘက်လက်တွင် စွပ်လျက်။ လူတကာ သူငါအများ သတိမပြုဘဲ မနေနိုင်သည်က တံတောင်ဆစ်နားအထိရောက်လျက်ရှိသော ဝင်းလက်ပြုံးပြောင်နေသည့် လက်ကောက်များ။

“ကလေးလေးမပါဘူးလား၊ ငါ့ညီမတို့က တကယ့်အပျိုလူပျိုတွေပဲ၊ ကြည့်စမ်း”

“စိန်ခဲ၊ မင်းလည်းငါ့ဆီ လက်ဖက်ရည်သောက်လေးတောင် လှည့်မလာတော့ဘူး၊ ဟိုမှာ ကိုပြောင်ကြီးကမျှော်လို့၊ ဘာလဲ မိန်းမကြောက်နေရပြီလား”

“အဟဲဟဲ... မဟုတ်ပါဘူးအကိုကြီးရ”

“မမတို့ အိမ်လာလည်တိုင်း သဲစုတို့ကိုမတွေ့ဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ကပ်နိုင်မှာလဲ အစ်မရယ်၊ အခုဟာက အမေ့ရဲ့အလုပ်တွေအကုန်လုံး သဲစုတို့ပဲ တာဝန်ယူလုပ်ပေးနေရတာလေ၊ အမေက အိမ်မှာ သူ့မြေးနဲ့ပဲ”

မှန်ပါသည်။ ဒေါ်နီနီ၏ လက်ငုတ်လက်ရင်း ငွေအတိုးပေးသည့်ကိစ္စ၊ မဲကြေးခိုင်အလုပ်များက အလိုအလျောက် သဲစုလက်ထဲ ရောက်လာသည်။ စိန်ခဲနှင့်လက်ထပ်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ သဲစုဝင်းသည် ငါးစိမ်းသည်မ မဟုတ်တော့။

“အေးအေး၊ သဲစုတို့လည်းဈေးဝယ်ဦး၊ ပြီးရင် အညာသား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မမတို့ရှိမယ်”

မာမာဆွေတို့မိသားစု ငါးတန်းထဲသို့ ဆက်လျှောက်ကြသည်။

“သဲစုရယ်၊ နင့်ဟာက အစောကြီးရှိသေးတယ်ဟာ၊ အရင် နေမြင့်မှ လာနေကျကို”

လုံးလုံးက သူ့ထံတွင် ဈေးဝယ်နေသော စက်ချုပ်သမ မအိကို ငါးချိန်ပေးနေရင်းက ၎င်းဆိုင်ရှေ့သို့လာရပ်သော သဲစုနှင့်စိန်ခဲ တို့စုံတွဲကို သုန်မှုန်သောမျက်နှာနှင့်ဆီးကြိုလိုက်သည်။

“အဲ- သဲစု၊ ဘောစိလင်မယား တကတည်း မအိ ဆိုင်တောင် မလာတော့ဘူး ”

“သတိရပါတယ်မအိရယ်၊ မလာအားလို့ပါ”

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်နေသည့်မအိကို ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပြန် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး သဲစုဝင်းက လက်ပွေ့အိတ်ကြီးထဲမှ စာအုပ်နှင့် ဘောပင်ကိုထုတ်သည်။

“ငါတို့က ဒီတစ်နေရာတည်းမဟုတ်ဘူး၊ စောချင်လည်းစောမှာ ပေါ့ဟာ၊ ပေးစရာရှိတာပေးပြီးရင် ပြီးရောပေါ့၊ အပေါ်ဈေးလည်း သွားရဦးမှာ”

သဲစုဝင်း၏ သူငယ်ချင်းလုံးလုံး၏ဘဝကတော့ ပြောင်းလဲမှု မရှိ။ ယခင်ကလည်းငါးစိမ်းသည် ယခုလည်းငါးစိမ်းသည်ပင်။ ပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်တစ်ခုက ယခင်က နေ့ပြန်တိုး ကို ဒေါ်နီနီထံမှယူသည်။ ယခု သဲစုဝင်းဆီက ယူသည်။

“အေးပါနင်ကလည်း စကားတတ်လိုက်တာ၊ ပေးမယ် . . . ပေးမယ်”

လုံးလုံးက နေ့ပြန်တိုးပိုက်ဆံကို သဲစုဝင်းကိုမပေးချင်ပေးချင် နှင့်ပေးလိုက်ပြီး ငါးပူတင်းများကို မျက်စောင်းထိုးနေသော စိန်ခဲကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ . .

“ကိုစိန်ခဲကြီး ငါးပူတင်းတွေ ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား ”

လုံးလုံးမပြောမီကပင် စိန်ခဲက ငါးပူတင်းများကို မျက်စေ့ ကျလျက်ရှိရာ . . .

“အသဲ- ကိုကိုစိန်အတွက် ငါးပူတင်းဝယ်ပေးလေ ”

“ကြည့်- ဒီကိုကိုစိန်ကတော့လေ၊ အိမ်မှာဟင်းတွေရှိတဲ့ဟာကို”

“လုပ်ပါအသဲရယ်၊ ကိုကိုစိန်ငါးပူတင်းစားချင်လို့ပါ၊ အမေ့ကို မန်ကျည်းသီးအနှစ်နဲ့ ချက်ခိုင်းလိုက်ရင်လေ အရမ်းစားလို့ ကောင်းမှာ”

“ယောက်ျားစားချင်တာများ ချက်ကျွေးလိုက်ပါတော့စိရဲ့”
မအိကပါ ဝင်ပြောပေးသည်။

“ကိုကိုစိန်ကတော့ ငါးမြင်ရင် နေ့ကိုမနေနိုင်တော့ဘူး၊ ကဲ- လုံးလုံး၊ ချိန်ပေး သုံးကောင်လောက်ပဲ”

သဲစုဝင်း၏စကားအဆုံး လုံးလုံးက ငါးပူတင်းများကို ခုတ်ထစ် ထုတ်သင့်သည်များကိုထုတ်ကာ ချိန်ခွင်ထဲသို့ထည့်သည်။

“ဒီမှာနော် သဲစု၊ လေးဆယ်သားအကျော်ရှိတယ်၊ အချင်းချင်းပဲ သုံးဆယ်ငါးကျပ်သားဖိုးပဲပေး”

“ဟင်း- နင့်ဟာက သုံးဆယ်သားလောက်ပဲရှိမယ်”

“မဟုတ်တာ သဲစုရယ်”

“အကြောင်းသိတွေပါလုံးလုံးရယ်၊ သူများကိုပဲလုပ်၊ ငါကိုတော့ လာမလုပ်နဲ့”

“အမယ်၊ နင်ကငါ့ကိုအလေးခိုးတယ်လို့ စွပ်စွဲတာပေါ့လေ”

“အကြောင်းသိတွေပဲဟာ၊ အလေးမပြည့်ရင်မယူဘူး”

“သဲစု ကောင်မ၊ နင်လူပါးဝလို့”

လုံးလုံးက သူ့ကိုအလေးခိုးပါသည်ဟု စွပ်စွဲသဖြင့် ဒေါကန် သွားသည်။ ချိန်ပြီးသားငါးများကို လင်ဗန်းအတွင်းသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဟဲ့ဟဲ့၊ နင်တို့က အချင်းချင်းတွေလေ”

ပြဿနာဖြစ်လာမည်စိုးသဖြင့် မအိက တားသည်။

“ဘယ်သူက လူပါးဝတာလဲ”

“နင်ပေါ့ နင်ပေါ့ဟဲ့ ကောင်မရဲ့၊ နင်က အခုမှ လူပါးဝ နေတာ”

“နင်သာလူပါးဝနေတာ၊ အလေးခိုးတဲ့ကောင်မ”

အပျိုဘဝက စားစားသွားသွား အတူတူရုန်းကန်ခဲ့ရသည့် ဘဝမှ အခြေအနေချင်း မတူညီတော့သည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ဈေးရောင်းဈေးဝယ်ခြင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အချင်းများကြပြီ။

“သူ့ခိုးမ”

“လူပါးဝမ”

“ဟယ်- နင်တို့ကလည်း တော်ကြပါတော့”

“အသဲ... လာပါတော့အသဲရယ်၊ လုံးလုံးရယ် ငါတောင်းပန် ပါတယ်”

“ကိုကိုစိန် အသာနေစမ်း”

တစ်ခွန်းစနှစ်ခွန်းစမှ ပါးစပ်နှင့်ပြော၍ အားမရကြတော့။ လက်ပါလာကြမည့်အခြေအနေ ဖြစ်လာသည်။ လုံးလုံးထံသို့ ငါးလာဝယ်မိသည့် မအိမှာလည်း မနေသာတော့။ စိန်ခဲသည်လည်း

သူမိန်းမကိုချော့သည်။ လုံးလုံးကို တောင်းပန်သည်။ သို့သော် အခြေအနေက ပိုဆိုးလာသည်။

ဆူဆူညံညံအသံများကြားသဖြင့် မာမာဆွေတို့ ငါးဝယ်နေရင်းက လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မလှမ်းမကမ်းတွင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်ဖြစ်နေသော သဲစုဝင်းနှင့်လုံးလုံးတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အစ်ကို လာလာ လုပ်ပါဦး၊ ဟိုမှာ သဲစုတို့ ရန်ဖြစ်နေကြတယ်”

မာမာဆွေကပြောပြီး သဲစုတို့ထံ အပြေးအလွှားသွားသည်။ မင်းနိုင်က သမီးလေးကိုချီပြီး လိုက်ရသည်။ မအိနှင့်စိန်ခဲနှစ်ယောက်တည်းနှင့် ထိန်းမနိုင်တော့။ အနီးရှိ ငါးသည်များကပါ ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေကြသည်။

“ဟဲ့. . . ဟဲ့၊ မလုပ်ကြနဲ့လေ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

မာမာဆွေက သဲစုဝင်း၏လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး ဖျန်ဖြေသည်။ မင်းနိုင်ကလည်း ကလေးကိုအောက်သို့ချလျက် တတ်နိုင်သလောက်ဝင်ဆွဲသည်။ မင်းနိုင်တို့လင်မယား ရောက်လာသဖြင့် စိန်ခဲအားတက်သွားသည်။ ရန်ပွဲ၏သဘောကား ဖျန်ဖြေသူများလေ အရှိန်တက်လေဖြစ်ရာ လုံးလုံး၏ဆောင့်ဆွဲမှုကြောင့် သဲစုဝင်း၏ လက်ကိုင်အိတ် ပြတ်ထွက်သွားသည်။ အပြန်အလှန်ပင် သဲစုဝင်းက လုံးလုံး၏ငါးပန်းကို မှောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဆွဲပါဦး အစ်ကိုရ”

“ဘောစိ. . . အဲ. . . သဲစု၊ လုံးလုံး တော်တော့လေ”

“အသဲ”

“ဟ- လုပ်ပါဦးဟ”

ဇရိုသောနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကြောင့် လေးငါးယောက်က မနည်းဝိုင်းဆွဲထားရသည့်တိုင် စကားများက စက်သေနတ်ပစ်သကဲ့သို့ အပြန်အလှန်ပြောဆိုကြဆဲ။

“ကောင်မ၊ နင် ငါ့အိတ်ကိုဆွဲတယ် လျော်ပေးရမယ်”

“မအိ ပြန်ချုပ်ပေးပါ့မယ်၊ အပြုအစုတ် အကုန်ချုပ်တဲ့ မအိ ရှိပါတယ်၊ လာပါတော့ သဲစုရယ်”

“နင့်ကိုတော့ ဒီနေ့ အမှုန့်ကြိတ်ရမှ”

“အို- တော်ကြစမ်းပါ”

ထိန်းလေဆိုးလေဖြစ်လာသောရန်ပွဲ။ မနည်းဆွဲရသဖြင့် မင်းနိုင်ပင် ပုဆိုးကျွတ်ပြီး သူ့ပုဆိုးစကိုတစ်ဖက် လုံးလုံးကိုတစ်ဖက် ဆွဲထားရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သဲစုဝင်း မှောက်ချလိုက်သော ငါးထည့်သည့်သံလင်ဗန်းကို လုံးလုံးက ကောက်ကိုင်လျက် သဲစုဝင်းကို လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ သဲစုဝင်းကိုမထိမိဘဲ ကြားတွင်ခံနေသော စိန်ခဲ၏ခေါင်းကို “ခွမ်” ခနဲ ထိမိသွားလေသည်။

စားဝတ်နေရေးအတွက် အရောင်းအဝယ်နှင့် မကင်းနိုင်သော လူ့လောကကြီးတွင် လူတိုင်းသည်က ဈေးရောင်းခြင်း၊ ဈေးဝယ်ခြင်းကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လုပ်ဆောင်နေရမည်သာ။ ဈေးသည် ဈေးဝယ်လူသားအပေါင်းတို့သည် အတ္တကင်းသော မျှတသည့် စိတ်အခြေခံဖြင့် ရောင်းခြင်း၊ ဝယ်ခြင်းများကို ဆောင်ရွက်ကြမည်ဆိုပါလျှင် ။

စိန်ခဲတစ်ယောက်ကဖြင့် နေ့ခင်းကြောင်တောင်တွင် ကြယ်လအစုံနှင့် ခေတ္တပျော်မွေ့နေလေတော့သည်။

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ စာပေပိမာန်စာမူဆု ဝတ္ထုရှည် ပထမဆုရ

မ တို့ရဲ့ချေးလေးမှာ

စိုးမြင့်မောင် (သာရုထေရ်)

အဖ ဦးဝင်းမောင်၊ အမိ ဒေါ်တင်ကြည်တို့မှ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ လက်ပံတန်းမြို့နယ်၊ သာရုထေရ်မြို့အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်းမှ အခြေခံပညာ အထက်တန်းစာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် တပ်မတော် (ကြည်း) ခြေမြန်တပ်ရင်းနှင့် လက်ရုံး တပ်ဖွဲ့များတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

အမည်ရင်း ဦးစိုးမိုး ဖြစ်သည်။

နေရပ်လိပ်စာ - ၀/၁၈၊ သံလမ်းနယ်မြေ(၉)၊ အမှုထမ်းရပ်ကွက် သန်လျင်မြို့၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။